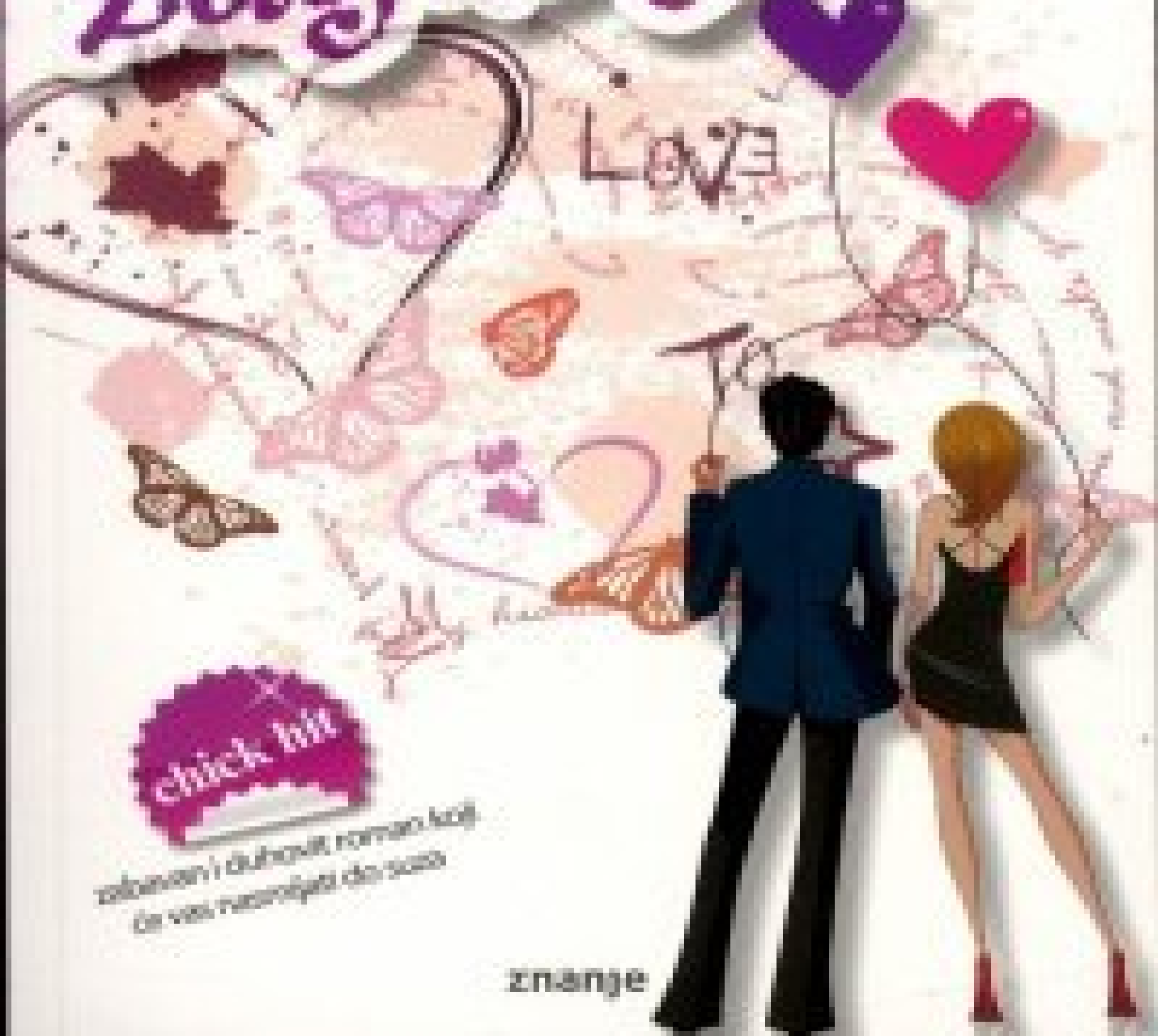

Federica Bosco

Smytno zajjubljena

romantic and humorous novel for
all who want to read a good story

znanje

Federica Bosco

Smrtno zaljubljena

Mi piaci da morire

Scan i obrada: Dalmatinka

eBook: BozaToza

1.

Budilica zvoni i koprcam se kako bih izašla iz treće REM faze.

Otvaram oči: srijeda, posao, kiša, David. Tim redosljedom.

Ne vjerujem da ću uspjeti podnijeti još jedan takav dan.

Zatvaram ponovno oči i koncentriram se: možda ako se napregnem, uspijem zamijeniti svoj život životom Jannifer Lopez ili životom tipa kojeg je zaposlila samo kako bi joj skidao ogrtač na svečanostima.

Ne funkcionira. Tko zna zašto?

Ustanem i gledam se u ogledalo i shvaćam zašto stoljećima nemam stalnu vezu.

Postavim se bočno i uvlačim trbuh. Nastojim uvući i bedra, ali mi ne uspijeva.

Već sam umorna.

Silazim skuhati kavu.

»Dobro jutro, veličanstvena!« kaže Mark iza mojih leđa.

Ne nasjedam na provokacije. Godinu dana živim s jednim homoseksualcem i jednom džez pjevačicom koja umišlja da je Billie Holiday, samo zato što je crkinja, i kunem se da nije lako s njima izaći na kraj.

Promrmljam nešto samo da bih mu dala do znanja da nije pravi trenutak, ali on se razveže i priča, priča dok ja nestajem i sanjam da nisam tamo, u toj rasklimanoj kuhinji, već da sam na jahti od dvadeset pet metara i pijem *pina coladu*. s Georgeom Clooneyjem - nije li prerano za *pinu coladu*? Ali evo, čim se približi kako bi me poljubio, posrnem od uzbuđenja i prolijem vruću kavu po jedinoj bijeloj bluzi koju imam.

»Neee! I kako ću sada?« vičem.

Mark se histerično smije, ja svladavam ubojiti instinkt.

»Možeš ispričati da je neki pijanac povraćao po tebi u podzemnoj i da te napao čopor vukova privučen mirisom!«

»Nije dovoljno, reći će mi da ako sam sposobna hodati, onda jesam i za kupnju nove bluze!«

Usput rečeno, radim u jednoj poznatoj trgovini tkaninama i umjetničkim predmetima u vlasništvu dviju sestara koje su Nefertitina godišta.

Zovu se Miss H i Miss V, ali ja ih potajno zovem »tetke« jer su sotonska verzija »Dragih tetki« iz *Arsena i starih čipki*.

Mrzim ih i one mrze mene, ali meni je potreban ovaj posao, a ni one ne pronalaze nikoga tko je voljan kao ja dopustiti im da se prema njemu ponašaju kao prema psu.

Stiže Sandra, pjevačica, najavljena zvukom zvončića koji uvijek ima oko gležnja. Kaže da služi za uklanjanje negativnih energija, a mene jako podsjeća na »Grobare« iz *Zaručnika...* »Želiš li kave?« pitam je. »Ako iscijedim bluzu, trebala bi izaći najmanje litra kave.«

»Ne, hvala, radije ću svoju biološku i nemojte i ovoga puta baciti talog jer večeras je pun mjesec!«

Namjerno sam je pitala. Shvaćate li sada zašto je teško?

Kada sam odlučila dijeliti stan, mislila sam da će biti kao u jednoj epizodi *Prijatelja*.

Zovem se Monica i to mi se činilo dobrim predznakom, ali, naprotiv, već nekoliko dana vlada prava noćna mora: želiš biti sama, a ostali pozovu ljude; primijetiš da su tvoji čokoladni keksi nestali, ali ih nitko nije dirao, ili pak prekasno shvatiš da onaj tko je potrošio toaletni papir nije promijenio rolu.

Ali, točno je da je u najtežim trenucima netko uvijek spreman slušati te.

»Mark, sinoć je zvala tvoja majka, kaže da će te, ako joj ne budeš vratio Pradin šal, prijaviti za krađu«, kaže Sandra.

»Ma ne može to učiniti!«

»Naravno da može, sjećaš li se posljednjeg puta kada ti je posudila auto? Sljedećeg jutra dala ga je pomaknuti kako bi ti vjerovao da je ukraden!«

»A govorili su da je Joan Crawford zločesta majka!« kaže Mark.

»Uostalom, izjavio si da si *gay* uživo na TV-u, u njezinoj emisiji, daj joj malo vremena da to probavi!«

»Ja i moja depresija odlazimo, ionako već znam da će biti odvratno dan... Osjećam se kao ružno pače!« kažem i uistinu tako mislim.

Sandra me zagrlila i na trenutak se osjećam bolje.

Tako je nježna i majčinska da mi odmah povratila samopouzdanje. Miriše na more, na daleke krajeve i na groznu mješavinu *patchoulija* i kokosova ulja koju uvijek nanosi na tijelo.

Sandra se rodila na jednom otočiću Kariba gdje je ostala sve do dvanaeste godine, kada je njezina majka upoznala Petera, časnika britanske mornarice.

Peter i njezina majka vjenčali su se na jednom od onih obreda gdje svi pjevaju gospel i viču: »Aleluja«, kao što se to može vidjeti u filmovima.

Poveo ju je sa sobom u London i nakratko su uistinu bili sretni.

Sve dok ga jednog dana nije odnio rak.

Kada Sandra pjeva, uvijek kaže da Peter sjedi pored nje i da je drži za ruku.

Ja čak vjerujem u to.

Izlazim iz kuće, pada kiša.

Tužna sam i imam osjećaj da se vrtim u prazno poput oštećenog vijka.

Vjerovala sam da je onaj tko živi u New Yorku oslobođen te vrste osjećaja.

Došla sam tu jer, kao i svi oni koji dolaze u Ameriku, imam neispunjen san i određenu dozu nepromišljenosti koje se sramim, ipak, zamišljala sam kako će sve biti drugačije: da ću imati jako dobro plaćen posao na televiziji, hrpu fantastičnih prijatelja i predivnog dečka.

Opsesivno sam sklona životu koji se susreće samo u filmu, inače nikada ne bih bila ostavila Italiju, gotovo službenog zaručnika, kredit i siguran posao u tridesetoj godini kako bih počela sve iz početka.

Kada razmišljam što sam ostavila, osjetim pražnjenje adrenalina... zatim napad panike! Neprestano razmišljam o svojoj vezi s Davidom i pitam se gdje sam pogriješila jer negdje jesam, inače me ne bi tako ostavio.

Upoznali smo se na večeri kod mojih prijatelja Judith i Sama. Čim sam ga ugledala, odmah sam ga zamislila kako se igra s našom divnom djetecom na livadi naše dvojne male vile.

Bio je čovjek mojih snova, kakvog sam uvijek željela: lijep, blistav, s ramenima koja bi poduprla svijet, zelenih očiju, jako kratke smeđe kose i sa zanosnim ožiljkom na gornjoj usni. Bio je savršen.

Tako je mislila i njegova djevojka.

David me intrigirao u tolikoj mjeri da me činjenica kako je imao djevojku već deset godina nimalo nije zabrinjavala, to je bio samo jedan detalj.

Tada su bili u krizi. Znak bez sumnje.

I majica je s natpisom »U.S. ARMY«, koju je imao na sebi, trebala biti šifrirana poruka:

»(Možeš) me koristiti.«¹

Uistinu nisam znala kako mu se približiti.

Gledala sam ga tako zablenu da me moja prijateljica Judith, pokraj mene, ispod stola, stalno trkala nogom.

Ipak, iako me nije smatrao dostojnom ni jednog pogleda, činilo mi se da na neki način pokušava privući moju pažnju.

Nakon večere, dok je njegova djevojka bila u kupaonici, ohrabrena s tri *gin tonica* i pola litre bijelog vina, *nonšalantno* sam mu se približila i pitala mogu li ga kojiput nazvati. A on je, možda ohrabren drugom polovicom litre bijeloga vina, rekao: »Da!«

Umalo se nisam onesvijestila.

Bio je to početak naše perfidne ljubavne spletke i nakon mjesec dana poruka i poziva, konačno me pozvao van.

Kad stignem do ovog dijela priče, moj mozak zablokira jer tu sam si trebala začepiti usta ili zagipsati desni palac - kojim pišem poruke - ali, nažalost, nisam učinila ništa od toga.

U biti, na početku nisam marila zbog skrivanja, zapravo, trebali smo se upoznati i naš se život odvijao, osobito u jednoj sobi - spavaćoj - ali, kada sam shvatila, usprkos njegovim obećanjima, da je nikada neće ostaviti, izgubila sam kontrolu.

Salijetala sam ga pozivima, mučila ga stalnim izljevima ljubomore, dosađivala mu porukama, sve u svemu, bila sam prava gnjavatorica! Jedne večeri rekao mi je da ne možemo više tako nastaviti.

To je sve.

Prije šest mjeseci ta je priča završila, pretvaram se da me prošlo, ali se i dalje nadam da će se vratiti.

Deset godina sapunice *Dragulji i strasti* pokazalo mi je da je sve moguće.

Mark i Sandra, moji cimeri, nastavljaju mi namještati sastanke na slijepo.

Jedne večeri nagovorili su me da izađem s jednim »obrazovanim, elegantnim i profinjenim« čovjekom, i samo su kasnije nadodali »malo zrelijim«.

Tek kada sam otišla otvoriti vrata, shvatila sam koliko je bio zreo... bio je gotovo truo. Kasnije sam saznala da je to bio Markov djed.

Te večeri namjestila sam da mu odnesu auto, pustivši ga da vjeruje kako je to učinila njegova majka, koja bi i te kako bila sposobna za takvo što.

Sada se još samo moram osvetiti Sandri, možda ću joj reći da ju je tražila Madonna.

Čim uđem u trgovinu, zapuhne me miris kolonjske s mirisom mačkine mokraće što nagovještava prisutnost tetki koje se, po običaju, svađaju u stražnjem dijelu trgovine. »Griješiš, Victorija, tetka se Eleonor udala za strica Williama u drugom braku, nakon što je Julius bio umiješan u slučaj ilegalne kockarnice«, kaže Miss H.

»Ma ne, Hetty, to nije bio Julius, nego sir Hector II. i tetka Eleonor se udala u drugom braku za Raphaela McPheea, Irca, dok je stric William oženio najmlađu sestru tetke Eleonor, Bettinu, koja je umrla od velikih boginja«, kaže Miss V.

»Uvjerena sam da nije, da je mama živa, rekla bi ti ona. Raphael se oženio Corinnom koja je rodila blizanke...«

Blago rečeno, ovo je mjesto sablasno.

Žive gotovo u mraku da ne bi »uzaludno« potrošile novac, i bez obzira na ciču zimu, grijanje je gotovo na nuli.

Izvjesnih dana očekujem da će se odnekuda pojaviti grof Drakula i kupiti tkaninu za svoj novi plašt...

Čini se da su se četrdesetih godina u njujorškoj *upper classi* mnogi udvarali tetkama, ali njihova je majka uvijek odbijala dati ruke svojih kćeri nekome tko nije bio iz engleske kraljevske obitelji.

Tako su sve dobre partije, jedna po jedna... otišle, a Miss V i Miss H nije preostalo ništa drugo nego brinuti za svoju mušičavu mamu, koja ih nije ostavila sve do svoje devedeset sedme godine, kada je već bilo prekasno da si stvore nov život.

To bi svakoga ogorčilo i zbog toga se sada prema svima koji s njima rade ophode s nekom vrstom smrtne arogancije i prijezira.

Zato se odlično ponašaju prema psima.

I Stelli.

Neki su dan moj ručak dale psu lotalici, i to u mojoj lijepoj posudi za mikrovalnu.

Kad pomislim na to, dođe mi da zaplačem.

Čim me ugledaju, u njihovim očima vidim zadovoljstvo onoga koji zna da može uvijek nešto prigovoriti: onaj isti pogled mačke kada se sprema pojesti miša.

Ma recite mi je li to život?

Jedino zadovoljstvo pričinjava mi činjenica da ću se onog dana kada budem poznata, vratiti u Italiju i nastupiti u *Shoivu Maurizija Costanza*.... pod uvjetom da još postoji. »Kakva je to neprimjerena bluza?« kaže Miss V.

»Da, da, kakva je to bluza?« odobrava Miss H.

»Nisi noćas spavala kod kuće?« natukne Stella, moja kolegica jagoda-plave kose, ljubimica tetki koju sam tajno nazvala »Štala«² poigravajući se činjenicom da ama baš ništa ne razumiju moj jezik.

»Ne, stvar je...«, ne uspijevam ni dovršiti rečenicu, a već bivam zaslijepljena zrakom svjetlosti, možda poput one kada je Magdalena ugledala Isusa Krista.

Vidim ga kako ulazi.

Njega.

Davidu.

Ispuštam dvadeset metara dragocjene svile *Shantung*.

Bilo bi bolje da sam ostala u krevetu.

Bijesan je.

»Sto ti tu radiš?« dere se dok vještice iz Eastwicka uživaju u prizoru iza kipućeg kotla.

»Pa ja... ovdje radim... znaš...«, tako tiho kažem da ne čujem ni samu sebe.

Možda me nije vidio.

»Sto je sad to? Napisala si mi da si na samrti u bolnici, da te pregazio teretni automobil s prikolicom, da ti amputiraju nogu i da možda nećeš preživjeti noć! Dođem ovdje kako bih doznao u kojoj si bolnici, a nađem te u sjajnoj formi kako radiš?«

Rekao je da sam sjajna!

Opet sam to učinila: kada previše pijem, pišem patetične poruke na mobitel i onda se sutradan kajem.

Barmeni bi mi trebali zaplijeniti mobitel sve dok se ne rastrijeznim.

»Možemo li izaći načas? Ionako ćete mi to odbiti od plaće«, kažem, obraćajući se tetkama. »Naravno!« prozbore u glas.

Izlazimo i vidim da je David uistinu ljut, stišće čeljust kao što to radi Tom Cruise prije nego što će nekoga udariti i ja se stvarno osjećam poput glupače.

»Dakle, hoćeš li mi objasniti?« kaže.

»Da, vjerujem... da sam pretjerala... u biti, bio je to jedini način da te ponovno vidim. Nikada ne odgovaraš na moje poruke!«

»Isuse, Monica, ne znam kako bih ti više objasnio, naša veza je već neko vrijeme gotova, razumiješ li? GO-TO-VA! Moraš se pomiriti s tim! Za nekoliko mjeseci oženit ću svoju djevojku i, vjeruj mi, žao mi je što je tako ispalo, ali ne mogu ništa učiniti, nije išlo. Molim te

nemoj me tjerati da izbrišem tvoj broj i prestani me mučiti. Iznimna si djevojka, sigurno ćeš pronaći pravog muškarca.«

Daje mi poljubac u obraz i odlazi.

Rekao je da sam iznimna!

Nakon dvije minute shvaćam.

Rekao je da se ženi.

Kvragu!

I počnem plakati.

Neću uspjeti ući u trgovinu, ovoga sam puta uistinu pretjerala.

Pod svaku cijenu moram promijeniti život, sutra ću se upisati na grupnu terapiju za žene koje previše vole ili u sektu s misijom samoubojice.

Nisam normalna. Kad bi mi plaćali po dolar za svaku glupost koju izvalim, bila bih milijarderka.

Naposljetku, što je ljepše od čovjeka tvog života uz tvoje uzglavlje i tebe koja mu umirući, slabašnim glasićem govoriš: »Budi sretan i pronađi dobru djevojku koja će te voljeti kao što sam te ja voljela...«, apsolutno sigurna da, kada i upozna drugu djevojku, neće moći ništa drugo nego misliti na tebe na samrti i osjećat će se toliko krivim zbog same ideje da prevari sjećanje na tebe da će mu to biti gore od svakog uroka.

Mi, žene, znamo biti zlobne, po potrebi.

Vidjela sam to u *Ljubavnoj priči*, u *Zameo ih vjetar*, u *Moulin Rougeu* i u posljednjem nastavku *Lady Oscar* iako on umire nakon četiri minute.

Muka mi je od srama i povrijeđen mi je ponos, ali bez obzira na to odlučim se suočiti s tetkama - što prije taknem dno, brže ću se uzdignuti.

Uđem i napadno se pravim kao da se nije ništa dogodilo; pričam o vremenu, o akustičnom zagađenju i o *sufleu* od padidžana moje bake - nikakav odgovor.

Da postoji nekakav tečaj specijalizacije kako učiniti zaposlenika da se osjeća poput crva, ove bi tri trebale imati diplomu *ad honorem*.

Započinje Stala: »Ne bi trebala miješati svoj privatni život s poslom.«

Vjerojatno nas je zamijenila s doktoricom Cordez i Markom Greenom iz *Hitne službe* koji se svađaju tijekom traheotomije. Nastavlja Miss V: »Vi biste se trebali osjećati sretnom što radite u prestižnoj trgovini gdje bi stotine američkih građana voljele biti zaposlene.« »Victoria, kako ćemo uspjeti zaposliti stotinu američkih građana?« prozbori Miss H. »Nećemo zaposliti stotinu američkih građana, Hetty, rekla sam da bi mnogi voljeli biti zaposleni kod nas.«

»A tko?« upita Miss H.

»Ma ne znam tko, samo kažem da bi mnogi voljeli ovdje raditi.«

»A da? Ali svi odu!« proturječi Miss H, zgranuta.

»Henrietta, molim te, ne prekidaj me dok razgovaram sa zaposlenicima... gdje sam ono stala? A da, znate li što će vam se dogoditi ako izgubite ovaj posao?« nastavlja Miss V. »*Henrietta, molim te, ne prekidaj me!*« oponaša je Miss H. »Da je mama još živa, mogla bi samo sanjati da mi se tako obraćaš!«

»Henrietta, ne započinji s pričom o mami, sjeti se da sam ja starija.«

»Ni ne pomišljam, prepotentna usidjelice, prepotentna!«

»Usidjelica? To je samo tvoja krivnja što sam usidjelica! Ti si predstavila Grace Kelly princu Ranieriju!«

»Ne bih to bila učinila da ti nisi flertovala s Williamom Waldorfom Astorom II. koji je meni udvarao!«

Željela bih se smijati, ali ne mogu pomaknuti nijedan mišić.

Sad je samo nedostajala prijetnja, dovoljno jasna pa da sve lijepo završi.

Ovaj mi je posao »ljubazno« pronašla nova, gotovo maloljetna žena moga oca: »Ljuuubavi, znaš li kako je bilo teško pronaći ti posao u New Yorku s tvojim skromnim preporukama!«

Ona je žena bez ikakvih moralnih načela, a ako sam prije samo imala osjećaj da me mrzi, sada sam sigurna u to.

Najgore što mi se može dogoditi, ako izgubim ovaj posao, jest da me pošalju kući. Mome ocu i Laviniji. Ostat ću tu pod svaku cijenu.

Bio je to jedan težak dan, ako želimo koristiti eufemizam. Užasavam se vratiti kući i pronaći nekoga tko je tužniji od mene iako ne vjerujem da je to moguće.

Ja sam jebena egoistkinja, uistinu, i nemam ekskluzivu na bol slomljenog srca, ali moj prag tolerancije jako je nizak i, dovraga, jao, što boli.

Samo sam željela da moj život prestane biti beskrajan niz zasebnih događaja: večeri vani i opijanja, privremeni poslovi i veze za jednu noć, i u iščekivanju velikih promjena - to zbog čega višeš: »Kopno!«

I ovoga puta nisam uspjela i opet sam na početku.

Živa, ali sve više slomljena.

I dok se trudim razmišljati o nekoj frazi iz filma koja bi mi podigla moral, kao: »naposljetku, sutra je novi dan« i »sjeti se da ćeš umrijeti«, ulazim u dnevnu sobu i prisustvujem nezgodnoj sceni.

Mark sjedi prekriženih nogu ispred televizora i jeca gledajući *Kralja lavova*.

Definitivno je tužniji od mene.

Što ću sada?

»Mark, što se dogodilo?« pitam ga uznemirena.

»Smrtno sam tužan, moj život nema nikakvog smisla«, cvili stišćući jastuk.

Podsjeća me na nekoga... ah, da - na mene!

»Proveo sam dan po agencijama za usvajanje, telefonirao sam sirotištima, ispunio sam barem dvije tisuće upitnika, ali je nemoguće, ne mogu posvojiti dijete.«

Osvrćem se uokolo nadajući se da ću uočiti TV-kameru, ali dečko je strahovito ozbiljan.

»Ti želiš usvojiti dijete?« pitam doista zapanjena.

»Da, nema stvari na svijetu koja bi me više razveselila!«

Izbjegavam ga podsjetiti da je to isto rekao prije dva tjedna za jedan par Guccijevih cipela...

»Ma zar ne misliš da je to malo prevelika odgovornost za tebe? Za početak uzmi mačku!« »Ne sviđaju mi se mačke, oportunisti su!«

Mora da je počeo sajam predrasuda. Sada će mi reći nešto tipa »ne postoje prijelazi godišnjih doba« i »crnci se rađaju s ritmom u krvi«.

»Čuj, skuhat ću ti nešto talijansko i vrlo kalorično, ispraznit ćemo bocu crvenog i kad budemo lijepo pijani, izdepilirat ćemo se, O. K.?«

Ma, što to govorim?

»O. K.!«

Na riječ *depilacija* zamijetila sam tračak istinskog zadovoljstva u njegovim očima.

Nakon dvije boce crnoga i malo preostale votke, zadrijemali smo na tepihu između ostataka *carbonare*, opušaka i posvuda zalijepljenih komadića voska.

Umirem od hladnoće i boli me glava, ali trebalo mi je, tako sam ošamućena da mi se čini da sam sretna.

Nadam se da će ovaj osjećaj narkoze dugo trajati.

Majko moja, imam zadah koji bi oborio i konja.

Pokrijem pokrivačem ono što je ostalo od Marka i penjem se u svoju sobu zatvorenih očiju.

Uz sav taj nered koji smo napravili, ne sjećam se da sam sinoć čula da se Sandra vratila. Nije to neki problem, ali ona nikada ne spava vani.

Lagano, lagano, približim se njezinim vratima i unutra uvučem glavu.

Nema je. Da nije otišla trčati?

Hm... ona koja se protivi tjelovježbi... Ali što se drugo može raditi u veljači, nedjeljom ujutro u pet po ovoj hladnoći u New Yorku?

Razmišljat ću za šest sati. U međuvremenu padam u nesvijest na krevet.

Sanjam Marka koji rađa rezance i Davida koji mi prijete prstom da ne dođem na njegovo vjenčanje - možda mi je to uistinu i rekao.

Nakon dva sata ustajem, nisam mirna, želim reći Marku za Sandru.

Silazim i vidim ga kako spava snom pravednika, pripremim *Nescafe*, odnesem mu ga i probudim ga.

Sjedne. Gleda me. Sumnjam da me prepozna i čini mi se da više nema tragova neuspjelog očinstva.

»Sandra se nije noćas vratila kući, nije li to čudno?«

»To bi bilo prvi put u četiri godine, ako ne računaš ono kada su joj operirali slijepo crijevo.«

Frflja kroz san i pare alkohola.

»Što misliš, trebamo li se brinuti?«

»Pričekajmo još malo, a ako ne dođe, nazvat ćemo neku njenu prijateljicu«, predloži Mark.

»Dobro.«

Ostajemo čekati tamo, na kauču. Nastojimo ne pokazati uzajamnu zabrinutost listajući neke stare časopise.

Nakon dva sata, zabrinutost je dramatično porasla.

Zovemo sve one koji poznaju Sandru: prijateljice, bubnjara, gitarista.

Ništa.

Nitko je nije vidio, salijeće me panika.

Ne sviđa mi se taj osjećaj predstojeće nesreće koja lebdi u zraku, Mark je uznemireniji od mene iako mi nastoji odvući pažnju prepričavajući mi prljave priče.

Sto ćemo ako se nešto dogodilo?

Hoćemo li nazvati one iz CSI-a koji mogu pronaći nekoga analizirajući i pomak zraka koji je nastao prilikom pucnjave?

I dok se grizemo, čujemo Sandrin zvončić i ugledamo je kako ulazi ispred tipa s *dreadlocksima* koji nas pozdravlja pokretom glave.

Mark i ja izgledamo kao poočim i pomajka u strahu za kćerkicu od trideset pet godina i pravimo se, gledajući nokte, ko da ništa nije bilo.

Koja zavist, Mark ima njegovanije nokte od mene.

Sandra nas gleda pomalo iznenađeno, zatim se namršti, što je znak opasnosti, i nestane u svoju sobu s *Rastamanom*.

Osjećamo se poput dva *maxi* imbecila i prasnemo u smijeh pjevajući »We're jammin'« i praveći se da pušimo velike džointe od smotanih novina.

Dok smo se u punom zanosu gađali jastucima, pojavi se Sandra, koja nam obznani: »Pazite, vas dvoje, što govorite jer Julius je

sposoban tip, a ima i mnoga poznanstva u pravim krugovima.«

»Da, ako tražiš *crack* po dobroj cijeni.«

Ali, Sandra ne može shvatiti koliko smo bili zabrinuti posljednjih sati zamišljajući je žrtvom koktela *rohipnol*, isjeckanu na komade i bačenu u rijeku... a sebe, ovdje, kako podnosimo te pametnjakoviće iz CSI-a!

Sva ta gungula udaljila me od moje opsesije Davidom i sada kada pomislim na to, nastane mi čvor u grlu i zaplačem.

Osjećam se tako blesavo što sam još zaljubljena u nekoga tko me mjesecima nije smatrao dostojnom ijednog pogleda i koji se, štoviše, ženi...

Stigla sam u Ameriku s potpuno drugim ciljem.

Pišem roman naslova *Vrt bivših*, ali to sam mogla učiniti i kod kuće.

U biti, glavni je razlog moga dolaska, koji nisam nikome rekla, taj da želim vidjeti gdje živi J. D. Salinger. Moj idol.

Znam da živi u Cornishu, u nekom dijelu New Hampshirea.

Ni ne nadam se da ću ga vidjeti, to bi bilo previše, bilo bi mi dovoljno samo kad bih mu mogla ostaviti pisamce.

Nitko nije tako dobro poput njega protumačio mentalni kaos prije negoli je postao moderan, a ja o mentalnom kaosu ponešto znam...

Moj bi roman mogao postati blistava komedija.

Da, znam da je moja ambicioznost na granici patologije, ali što se govori o onome tko odustane od svojih snova?

To je moj san i ako se ne ostvari u New Yorku, neće se nikada ostvariti.

Ovo je priča:

Caroline, Francuskinja srednjih godina, postane udovica nakon što se dugo vremena brinula

O mužu, djeci, kući na selu i velikom vrtu.

Nakon sprovoda, nakon odlaska prijatelja i rodbine, u tišini velike kuće, osjeća se vrlo usamljeno i beskorisno.

U njoj se pobudi sumnja, pomiješana sa znatiželjom da sazna kakav bi bio njezin život da se umjesto Huberta, udala za Thierryja, Jeana Luca, Erica ili

za nekog drugog zaljubljenika iz djetinjstva, a o kojima nema nikakvih novosti otkada pamti.

Odluči, nakon četrdeset godina, pronaći svoje bivše momke i pretendente kako bi se uvjerila je li dobro izabrala ili nije.

Nakon seoskog života sa starim dupleks telefonom kao jedinim kontaktom sa svijetom, okršaj s novim tehnologijama bio je katastrofalan.

Djeca joj poklone mobitel koji ona ne uspijeva ni upaliti i izgubi ga u polju.

Svaki put kada joj netko kaže rečenicu: »Potražite ga na internetu«, dođe joj neka vrsta psihosomatskog crvenila po licu, dakle, demoralizirana, pouzdaje se u sudbinu i piše osam pisama na adrese kojima uspije ući u trag u starom telefonskom imeniku.

U dva mjeseca uspije gotovo o svima dobiti novosti.

Svi su živi, osim Philipa, koji je umro od raka prije nekoliko godina, ali ne žive pretjerano dobro.

Udovci, rastavljeni, sami ili u depresiji, svi oplakuju osmijeh i blagost Caroline koja ih, usprkos cijeloj obitelji, odluči pozvati u svoju kuću na točno mjesec dana »praznika« koji bi njoj koristili da shvati je li njezin izbor bio dobar ili nije.

Na kraju sam neodlučna treba li ih sve otrovati.

Naravno, među njima je i David.

2.

Zvoni telefon. To je Sam koji me poziva da idem s njima na brod.

Judith i Sam su savršen par.

Praktički su me usvojili i svugdje me vode sa sobom.

On nalikuje Timothyju Spallu u ulozi dobrog brata u filmu *Tajne i laži*, a ona je Irkinja i malo podsjeća na Tori Amos, ali je bolje obučena.

Često ih gledam ne bih li izvukla njihovu tajnu savršene veze, ali oni to postižu bez imalo napora.

Vole se i točka.

Ili se možda kolju kad su sami.

Jednom mi je Judith rekla da su se ona i Sam, kada su se susreli, jednostavno »prepoznali« i otad se više ne razdvajaju.

Naravno, kao i svi savršeni parovi, ne mogu imati djece i zato su uzeli žutog labradora kojeg su nazvali Help, pomoć.

Tako, kad im pas pobjegne na plaži, počnu vikati: »Help! Help!« i oko njih se doslovno odigrava cijeli cast *Baywatcha*.

Oni umiru od smijeha, drugi malo manje.

Igrice zaljubljenih, kažem ja.

Pravo je veselje svaki put kad idemo u Hamptons, posebno sada izvan sezone.

To je kao vraćanje u prošlost, u Ameriku iz pedesetih godina i uistinu se čini da ste u nekom starom filmu: kilometri plaže s vilama jednakih međuprostora, kolonijalnog stila, s vjetrom koji ti mrsi kosu i onim mirisom koji se osjeća samo tu.

Miris slobode.

Helen, Judithina mama, prima nas u svoju kuću.

Ona je jedna iznimna žena. Energična i ponosna, poput Katherine Hepburn, sva u bolovima, a puši kao Turčin.

Živi ovdje otkada joj je muž umro i kaže da se preporodila.

Izvršno se razumijemo i provodimo sate sjedeći u ljuljački, pušeći i ispijajući kavu dok mi prepričava o slavnim osobama koje je upoznala kad je bila mlada.

Tvrđi da joj je udvarao Clark Gable.

Kad ostarim, i ja želim ovako živjeti, ali prije želim zaraditi hrpu novca.

Helen drži da nije moguće da »jedna tako draga djevojka nema dečka«, ali izgleda da nije svjesna da je to što nemam dečka posljednji od mojih prioriteta, kako bi se reklo, poput vrha goleme sante leda.

I da moj život ide dalje, kojiput slučajno.

Svašta mi se događa, na primjer nedavno je neki tip u jednoj trgovini, kako bi me oborio s nogu i pokazao mi da je u dobroj formi, napravio špagu. Tako, u odijelu i kravati.

Naravno, poderao je hlače i ostao u tom položaju. Kako žalosno! Uvijek naletim na jadnike.

I kod kuće je bilo tako, ako bi postojao neki pomalo čudan tip, mogli ste biti sigurni da će pokušati sa mnom.

Zbog toga sam, nakon upoznavanja Davida, pomislila da se moja karma najednom ublažila.

Ali na sreću, realnost je uvijek ista jer kad bi se najednom promijenila, ne bih znala kako se s tim suočiti.

Cesto sam razmišljala o tome.

Zapravo, iako se žalim, dobro mi je ovako - u limbu adolescencije koja me štiti od postajanja odraslom jer nesvjesno činim sve kako bih upropastila potencijalne ozbiljne veze iz straha od preuzimanja odgovornosti prema nekom drugom, a da taj drugi nisam ja.

Zapravo, već trideset i jednu godinu živim sa sobom i to nije mala stvar... to je ozbiljna veza!

Roštiljamo ovdje, na moru.

To je najljepša stvar na svijetu. Užasno je hladno, ali, ljudi, ako postoji centar svijeta, onda to mora biti tu!

Na oceanu smo, pijemo pivo i slušamo Red Hot Chili Peppers i... *vau*, tko je onaj tip izvan ograde?

Hm, tu miriše na urotu!

Što ovdje, usred naše intimne male zabave, radi zgodan tip kojeg nisam nikada prije vidjela?

»Helen, tko je onaj tip kod ograde što priča sa Samom?« izbacim.

»Ne znam, draga, ali mi se čini zgodan mladić, da sam na tvom mjestu...«

»Pusti sad to, poštedi me detalja, trebala bi se sramiti!« smijem se.

»U tvojim godinama imala sam desetak prosaca, već sam ti ispričala kada je Clark Gable...«

»Da, ispričala si mi najmanje šesto puta, ali pričajmo sada o meni, molim te... S pretpostavkom da je >Slatkica< pozvan zbog mene, a s obzirom na tragediju koja se zbila posljednjega puta kada sam upoznala nekoga na vašoj večeri, imaš li kakav savjet za mene?«

Upitam je sklopljenih ruku.

»Pa, trebala bih ti reći da budeš ono što jesi, ali tako će sigurno pobjeći... Probaj biti tajanstvena... i malo pričaj i... pogotovo nemoj pričati o knjizi, jedino ako ti ne kaže da je izdavač s nekoliko tisuća dolara koje bi ti poklonio.«

Kojiput je kučka, ali moram priznati da nije posve u krivu.

Kada upoznam nekoga tko mi je donekle zanimljiv, ošamutim ga riječima i već na drugom spoju nemam mu više što za reći i primijetim da mi je jako dosadno.

»Monica, predstavljam ti Jeremyja«, kaže Sam.

Rukujemo se i, s obzirom da nas svi gledaju smiješeći se poput budala, pitam ga želi li pivo.

Gledajući ga izbliza, i nije nešto, ali ne moram se uvijek zadržati samo na fizičkom izgledu, zar ne?

Tu su još mnoge druge vrednote.

O. K., ne moram uvijek uspoređivati cijeli svijet s Davidom, možda je ovo čovjek mog života, samo zato što nema zelene oči, perfektan nos i perfektne zube i čeljust poput Toma Cruisea...

Ali, u ponedjeljak apsolutno moram na pregled očiju.

Moram priznati da je Jeremy jako simpatičan iako nije ljepotan. Tu smo dva sata i ja se zabavljam kao nikada do sada.

Sviđa nam se ista glazba, bio je u Italiji i ne čudi se što i kod nas pada kiša.

Pogledao je cijelu varijantu *Mladog Frankensteina*, onu s pogreškama glumaca, i praktički napamet zna *Simpsons*.

Konačno, netko tko priča više od mene.

Na odlasku mu dajem svoj broj. Do vraga, uistinu ga želim ponovno vidjeti.

Konačno, jedna veza izgrađena na temelju drugih vrijednosti, a ne samo na seksu!

Baš sam sretna, ovoga će puta biti drugačije.

Ovaj mi je vikend uistinu dobro došao. Sada mogu odvažno pristupiti novom tjednu s nakupljenom energijom.

Dosta deprimiranja, život se nastavlja i prekrasan je, i sada kada sam upoznala Jeremyja, osjećam da će se sve promijeniti.

Rekao je da me jedva čeka predstaviti svojim roditeljima i da bi se želio preseliti k meni. Istina, možda žuri malo previše, ali vjerujem da je to razarajući učinak ljubavi na prvi pogled koji je, kako on kaže, osjetio prema meni.

Tek što upalih mobitel, stiže jedanaest poruka. Jedanaest ljubavnih poruka!

Jupi, čovjek koji me voli i ne boji mi se to reći!

Sinoć kada me je dopratio kući, htio je ući pod svaku cijenu, ali meni se to činilo malo prerano. Bio je jako uviđavan iako je spomenuo da jedva čeka voditi ljubav sa mnom i da bismo odmah morali obaviti testiranje na HIV.

Ti su Amerikanci, kako se čini, vrlo savjesni.

Osobno su mi draža sporija udvaranja, ali, kao što se kaže - tuđi ljudi, tuđi običaji...

Jutros si izgledam mršavija, možda je to ljubav što mi prži kalorije.

Spuštam se pjevajući, ni ogroman Jamajčanin s glavom u frižideru ne uspijeva me oneraspoložiti.

Ništa mu ne kažem ni kada ga vidim kako iz tetrapaka pije moj narančin sok, ali kad se gromoglasno podrigne, zgrabim ga za kosu i izvlačim iz kuhinje.

Posljedica - probudimo cijelu kuću!

Uf! Sad sam uistinu izvan sebe.

Konačno stiže Sandra.

»Reci Bobu Marleyju da ovo nije *Banana Republic* i da se ne može ponašati kako mu se sviđa i ako ga još jednom uhvatim s rukama u frižideru ili na bilo čemu što nije tvoje, ovdje unutra, vjeruj mi, morat će se obračunati sa mnom!«

»Da, imaš pravo, uistinu ga treba odgojiti«, kaže Sandra.

Iziđem zalupivši vratima.

Zao mi je što sam tako urlala, ali taj je troglodit zaista prevršio svaku mjeru. Večeras ću porazgovarati s njom i sve ćemo razjasniti.

U žurbi se spotaknem o nešto na stepenicama i zamalo da ne padnem.

To je cvijeće. Ogroman buket cvijeća i za mene je.

Od Jeremyja.

Bez riječi sam.

Svaka bi se žena na ovom svijetu voljela probuditi i ispred vlastitih vrata pronaći ogroman buket prekrasnog cvijeća.

Čitam cedulju, piše: »Volim te, Jeremy.«

Vau, zacijelo je prošao ovuda u zoru.

Fantastičan je. Malena nezgoda s *Rastamanom* ni u kojem slučaju nije utjecala na tijek moga savršenog dana, ni zloća triju vještica neće ništa moći protiv mene, znam to, osjećam to.

Toliko sam sva u oblacima da sam zamalo prešla svoju stanicu.

Nevjerojatno je kako se život može promijeniti na tako brz i neočekivan način. Sve do jučer bila sam tužna i sama, a danas imam čovjeka koji me ludo voli.

Stižem ranije, što mi se ne događa jako često i što odmah budi sumnju demona pakla sa sljedećim neugodnim komentarom. Ali, kao što sam već rekla, ništa neće moći promijeniti moje odlično raspoloženje u mojem savršenom danu moga sadašnjeg savršenog života. »Nije li to što ste stigli toliko ranije, kojim slučajem, zbog ovog pisma?« kaže Miss V. Pismo? Kakvo pismo?

»Stiglo je nekakvo pismo za mene?«

»Da, maloprije ga je dostavio poštar, ali morate znati da zaposlenicima nije dopušteno primiti poštu na radnom mjestu, to je protiv pravilnika.«

»Da, znam, ali ja nikome nisam dala ovu adresu i ne očekujem nikakvo pismo.«

U stvari, uvijek me hvata strava da će zabunom FBI doći po mene i prognati me iz zemlje, kao u *Zelenoj karti*, i da mi neće dati vremena ni da uzmem četkicu za zube odvodeći me poput opasne kriminalke u jurećem automobilu uz gromoglasno zavijanje sirena.

Previše televizije!

»Ah, onda, ako ne očekujete nikakvo pismo, mislim da ga možemo poslati natrag pošiljaocu!«

Koja glupa ideja!

»Oprostite, ali ne, ako je to pismo za mene, imam ga pravo pročitati!« počinjem se uzrujavati.

»Onda obavijestite pošiljaoca da se više nikada ne ponovi taj uzgredni događaj.«

Budući da sam uranila, odem po kapučino u kafić i iskoristim priliku pročitati svoje pismo.

Pismo je Jeremyjevo.

Nisam tip koji se muči zbog sitnica, ali priznajem da me ova veza počinje malčice zabrinjavati.

Osjećam se uznemireno, uostalom, upoznao me samo prije dvadeset sati i nije moguće da mi ima sve to za reći.

Na trenutak razmišljam o ideji da ga ne otvorim, ali sam previše znatiželjna i čitam:

Draga Monica, noćas nisam oka uspio sklopiti misleći na tebe, zahvaljujem Bogu što te poslao meni, cijeli te život čekam. Spavao sam s džemperom koji sam nosio u Hamptonsu kako bih mogao osjetiti tvoj miris i sačuvao sam nekoliko tvojih vlasi koje su ostale na sjedištu. Ja te volim više od svoga života i ne mogu zamisliti ni jedan dan, a da te ne vidim. Zbog toga te molim da se odmah udaš za mene, tako ćeš biti moja zauvijek. Reći da te volim više mi nije dovoljno, sigurno postoji nešto još snažnije, a ako ne postoji, ja ću to izmisliti za tebe.

Doći ću po tebe kasnije.

Zauvijek tvoj, Jeremy

O moj Bože!

Ovaj je lud, a čini mi se i opasan.

Ma zar ja moram uvijek na takve naletjeti?

Zar imam na glavi neku strelicu koju primjećuju samo psihopati?
Što ću sada?

A ako dođe u trgovinu i napravi scenu? A ako ga odbijem i izbode me nožem?

Moram nazvati Judith i to brzo, osim toga, već je kasno, ako ne uđem za manje od pet minuta, nastat će pravi kaos.

Zovem Judith i nije dostupna, onda zovem Helen i u dvije joj sekunde objašnjavam što se dogodilo.

Na sreću, barem ona pokazuje oštroumnost i razumije ozbiljnost situacije.

Ne zeza me ni u jednom trenutku.

Kaže mi da ostanem mirna, kao da se ništa nije dogodilo i da, ako dođe u trgovinu, budem ljubazna kako ne bi posumnjao.

Rekla je i da će nazvati Sama kako bi se raspitala o ovom tipu.

Ulazim u trgovinu, na sreću na vrijeme, a Stella čini sve kako bi saznala tko mi je pisao. Molim Boga da parom nisu otvorile pismo jer ne bih izdržala teret takvog poniženja i kažem da mi piše otac koji me obavještava o djedovoj smrti.

Zao mi je što sam ponovno pokopala djeda, ali nadam se da razumije u kojoj se situaciji nalazim.

Cijeloga me jutro izbjegavaju i ne znaju koliko sam im zahvalna na toj nesvjesnoj obzirnosti, ali svaki put kad čujem zvono na vratima, zadržćem.

Sve sam do prije pola sata bila uvjerena da sam upoznala čovjeka svoga života, međutim on je muška verzija *Fatalne privlačnosti*.

Mobitel vibrira otprilike svakih deset minuta i obavještava me o dolasku nove poruke; nemam je hrabrosti pročitati, ali ako je ne pročitam, bojim se da bi se mogao izživcirati, a ja nemam kod sebe špricu s anestetikom za medvjede.

Odlazim u kut i čitam na brzinu kojekakve »volim te« i »mislim na tebe«, a zatim jednu u kojoj piše da je »žalostan jer neće moći doći po mene«.

To je moj djed koji ima poznanstva i tamo gore.

O. K., sada imam nekoliko sati vremena da u miru djelujem i razmislim što mi je činiti. Nemam dovoljno vremena da obojim kosu i da se priključim programu zaštite, ali možda ga mogu nepovratno razočarati i natjerati ga da me ostavi.

Trkom uđem u kuću, cijelim sam putem hodala pognuto, sakrivena iza automobila.

Zasad je sve mirno, ali za koju bi se minutu mogla dogoditi prava tragedija.

Pronalazim, više-manje, istu situaciju od jutros.

Sandra je u kuhinji i priprema kolač i govori mi da bi voljela pričati sa mnom, ali ja nemam vremena saslušati je, minute mi istječu i moram naučiti barem jednu borbenu vještinu.

A ako mi ostane pet minuta, onda i kako koristiti nož skakavac.

»Monica, slušaj, što se tiče onog jutros...«, započne Sandra.

»Sandra«, prekinem je, »ne možeš ni zamisliti koliko bih voljela sada pričati s tobom, ali svakog časa očekujem opasnog psihopata koji ima na umu oženiti me i imam osjećaj da neće odustati tako lako, dakle ako je *Magilla Gorilla* još uvijek u blizini, molim te, nahuškaj ga protiv njega!« izustim sve u jednom dahu.

»Monica, izbezumljena si i pere te žutilo. Što se dogodilo?« kaže mi Mark.

U kratkim crtama ispričam mu događaje i pročitam dvadesetak od pedeset dvije poruke koje sam dobila tijekom dana, uključujući i pismo.

»Ovaj je ozbiljno bolestan, kako to da se druži sa Samom i Judith?« upita Sandra, nastavljajući miješati banane i kokosovo mlijeko.

»Ne znam, on je Samov kolega, ne vjerujem da ga oni sami dobro poznaju.«

»Mogla bih mu baciti jedan *voodoo*, ali nemam dovoljno vremena.«

»Nešto malo brže?«

Mark još ništa nije rekao, ali vidim da razmišlja i nedugo zatim ustaje i kaže: »Imaš dvije mogućnosti...«

Gledamo ga pomalo zbunjene.

»Ili stavi Sandrin parfem ili mu se pokaži ujutro, tek probuđena. I u jednom i drugom slučaju više ga nećeš vidjeti, a ako ga baš ne želiš, uzet ću ga ja, u ovom sam trenutku *singl*.«

»Pazi se, bacit ću na tebe kokos ili *voodoo*!« dobaci mu Sandra.

»Nije tvoj tip, ne depilira se, ne ide u teretanu i sigurna sam da posjeduje manje od sto pedeset pari cipela!«

»O Bože, kako žive izvjesni ljudi! Onda ga ne želim!«

»I nije istina da sam ružna ujutro kad se tek probu...«

Ne dovršim rečenicu, kad ono zazvoni zvono.

Upomoć, nemam vremena išta učiniti i nisam ništa smislila kako bih ga odvratila od njegova napada. Na sreću, nisam sama. Mark i Sandra ostaju u kuhinji u stanju pripravnosti.

Otvaram vrata i on je tamo, gleda me i, dovraga, uistinu mi se više ne sviđa, ljuta sam jer nije u redu da se osobe poigravaju s tobom glamurozno hineći da su nešto drugo.

Zagrli me dosta nasilno i pokušava me poljubiti, ali ja ga odgurnem. Vidim da odmah mijenja izraz lica.

Smrdi po alkoholu.

»Jeremy, oprosti, čuj, idemo prebrzo, upoznali smo se tek jučer... uistinu je prekratko. Ne smiješ me bombardirati porukama na taj način...«

»Jesi li dobila cvijeće? A pismo?«

»Da, da, dobila sam sve... i upravo ti to pokušavam objasniti, ne možeš me pitati da se udam za tebe nakon jednog dana, smiješno je«, osjećam da sam izabrala krivu riječ.

»Znači, ja sam ti smiješan?«

Upravo tako.

»Ne, naprotiv mislim da si...« Pazi, poput miniranog polja je!

»Mislim da si jako drag, ali ja trebam vremena.«

»Koliko vremena?«

»Joj, pa ne znam kako to mogu izmjeriti, to se tako kaže, mogli bi biti dani, mjeseci... godine.«

»Gadim ti se, zar ne?

Bože moj, ovo je prava noćna mora!

Govoreći istinu, zaista mi se gadi jer se ponaša kao pravi imbecil i ne znam što bih mu još rekla.

Baca mi se pred noge i počinje jecati i vrijeđati me.

Ovo je najjezivija scena kojoj sam prisustvovala u svom životu, ne usudim se ni zamisliti što bi se dogodilo da sam otišla s njim u krevet.

Ustaje i hvata me za ramena te me stisne uza zid urlajući: »Ti si moja, razumiješ li? I ničija više!«

I upravo kad osjetim da će me udariti i da nemam izlaza, ugledam dvije ogromne ruke koje ga dižu uvis i bacaju ga niz stepenice.

Julius je moj heroj!

Možeš cijeli život iz tetrapaka piti moj voćni sok!

»Sve u redu?« pita me.

»Da, vjerujem da je«, odgovaram i po prvi put ga pogledam u oči te shvatim da je, bez obzira što je malo previše alternativac, uistinu dobar.

»Mrzim one koji tuku žene, jednom sam izudarao svoga oca jer je bio udario moju sestru.«

»Vje... vjerujem ti«, mucam, »kako god, hvala ti što si uskočio i oprostite što sam te jutros počupala.«

»Ništa zato, dapače, sviđaju mi se hrabre cure!« smije se.

Pružamo si ruke.

»Primirje!«

Tijekom svih tih razmjena laskavih riječi, Jeremy je još uvijek bio pri dnu stepenica s rukama na nosu koji je krvario.

Plače i kleveće me, dok su Mark i Sandra još uvijek na prozoru kuhinje i uživaju u prizoru iz VIP-lože.

Mark se sav uznemirio vidjevši krv, skakuće i pokriva lice rukama, vidim i Sandru kako ga udara po zatiljku.

Vraćam se unutra, potresena.

Sandra me grli, a Mark mi priprema čaj.

Zovem Sama i ispričam mu što se dogodilo.

Bez riječi je i rastužen, savjetuje mi da podnesem prijavu, ali nije mi do toga, samo želim sve zaboraviti.

U tišini svoje sobe razmišljam koliko je ružno kada te muči osoba koju ne voliš i ne mogu prestati razmišljati koliko sam tjeskobu predstavljala Davidu.

Nitko nema prava proganjati drugu osobu u ime vlastite opsjednutosti.

Ovo će mi biti dobra lekcija.

3.

Jutros sam nazvala u trgovinu i rekla da sam previše potresena zbog djeda.

Rekle su kako razumiju.

Zapravo, osjećam se uistinu loše zbog svega onog što se dogodilo jučer navečer i strah me je da ću se ponovno morati suočiti s njim. Željela bih se vratiti kući, ali ne mogu se samo tako predati. Moram se prihvatiti pisanja, inače, koji je smisao doći sve dovde ?

Izvlačim sav materijal i počinjem raditi.

Priča počinje s Caroline koja nosi cvijeće na grob svome mužu Hubertu.

Kada razmišljam o Caroline, ne mogu ne misliti na Helen i na njezinu crvenu povezanu kosu, na njezine jako mršave ruke i na četrdeset cigareta koje popuši svaki dan na ljuljački, u Hamptonsu.

Provodim dan u sobi i svako me malo Sandra, Julius ili Mark dolaze pitati kako sam i želim li nešto jesti.

Uistinu su divni, da sam bila sama, ne znam kako bi završilo.

Sidem, vidim ih čudno uznemirene i čim me ugledaju, prestanu pričati.

Pitam što se događa, ali nitko mi ne odgovara.

Konačno mi Sandra odluči ispričati.

»Što vam je?« kažem poprilično grubo.

»Riječ je o Jeremyju«, kaže. »Napisao je nešto na zidu kuće.«

»Što?«

»Prostote, svinjarije, ali upravo idemo kupiti boju kako bismo to prekrili.«

Baš sam demoralizirana. Čak me ni ne zanima što piše, samo bih željela da ga nisam nikada upoznala.

Nisam još upalila mobitel, promijenit ću još danas broj.

Zovem svoju majku.

Ne zovem je gotovo nikada jer uvijek nastane konflikt.

Nastojim joj ispričati neke stvari, ali ona me stalno prekida, što me odmah raspizdi i odmah se prisjetim razloga zbog kojeg je nikada ne zovem.

Provedem cijelu večer u pisanju i jako sam uzbuđena jer sam tako nadahnuta da ću završiti u tren oka.

Caroline sjedi na grobu, namješta cvijeće u plastičnoj vazi i promatra Hubertovu sliku. Približi se slici i počne se smijati, sve jače.

Smije se tako glasno da se svi zbunjeno i radoznalo okreću prema njoj.»Znaš li da si uistinu bio ružan?« kaže mu smijući se.

»Bio si najružniji čovjek kojega sam mogla izabrati... a nisi bio ni bogzna kakav muž: dosadan, otresit, škrt... a koliko si jeo! Volio si me, to da, na svoj način. Sve do kraja. Ali...

Kako smiješno, nisi mi nikada donio cvijeće, a sada ga ja nosim tebi.

Tako sam umorna. Pleše mi se, Huberte, željela bih se obući u bijelo i plesati do iznemoglosti, smijati se i osjećati se lijepom i ponovno mladom.

Nemoj se ljutiti, samo se želim osjećati živom, još malo.

Prije nego te vidim.«

Već tri dana u trgovini sam pognute glave, tako pognute da se povlačim po podu, ali mi to omogućuje da preživim dosta dobro.

Ufuravam se u to što ja obično zovem »prava hulja«: veliki osmijesi i totalna raspoloživost, i dok one vjeruju da su me pripitomile, kujem osvetu.

Jer, ove tri kretenke ne mogu navijek jeftino prolaziti. To je statistika.

Glancam vazu od muranskoga stakla kad me jedan glas iza mojih leđa, na razgovijetnom engleskom, upita je li kojim slučajem na prodaju.

Okrećem se i vidim bez sumnje zanimljiva čovjeka četrdesetih godina, prekrasna osmijeha i jako prodorna pogleda. Šteta što nije viši.

Nasmiješim mu se i kažem mu da je na prodaju, ali da će mu je moje vlasnice naplatiti kao da je Sveti gral.

Smije se mom duhovitom odgovoru, na svu sreću, jer malo sam riskirala i pita me za savjet za svadbenu poklon. Kao da ja znam. Zar ovdje u Americi nemaju listu poklona? *Tostcr, fondue posuda, set*

noževa? Ostavlja dojam da je obišao hrpu trgovina u uzaludnoj nadi da će pronaći nešto originalno, ali isto tako ne baš korisno.

Odlučim mu pomoći i pokazujem mu cijeli niz predmeta u stilu *art deco*, zatim nekoliko etno predmeta i na kraju se odlučujemo za jednu afričku figuricu plodnosti, uznemirujućeg izgleda. Čini mi se da mu mladenci nisu jako simpatici.

Čim su hijene primijetile da sam ostavila posao Pepeljuge kako bih poslužila klijenta, nahuškaju Štalu da me ponizi. Vidim je kako dolazi odlučnim korakom, popraćenim ritmom decollete potpetica od tisuću dolara, stisnuta u svilenj bluzi od tisuću i dvjesto. »Ostavi, ja ću se za to pobrinuti, ti se vrati glancanju!« kaže mi i naglasi rečenicu pokretom ruke, koji sam vidjela samo kod kraljice Elizabete kada se obraća posluži u nekom crno-bijelom filmu.

Već da ću reagirati, kad je klijent osine riječima: »Gospođičina pomoć apsolutno mi je dragocjena, zašto ne odete javiti se na telefon, ne čujete da zvoni?« Stella je, blago rečeno, ljubičasta.

Ne bacam mu se u zagrljaj jer ga ne poznajem, ali oči mi blistaju od veselja.

Nitko me do sada nikada nije branio od njih.

»Kako podnosite raditi u takvom okruženju, vi, koji ste tako mladi i tako blistavi?«

»To je duga priča, zamorila bih vas.«

»Ne biste uspjeli i kada biste to željeli, vjerujte mi!«

»E, da, ja sam Edgar.« I stisne mi ruku.

»Ja sam Monica.«

»Volio bih vas vidjeti izvan mauzoleja.«

»Ne znam je li pravi trenutak, u posljednje vrijeme nisam dobro društvo.«

»Razumijem, oprostite mi ako sam bio previše drzak, ali znajte da ste mi bili od velike pomoći i... zovite me ako zatrebate pomoć oko tigrica!«

Smijemo se.

»Hvala vam što ste me obranili«, kažem mu tihim glasom.

»Nema na čemu... Savršen je dan za banana-ribu!«

Namigne mi i iziđe.

Nije moguće.

Rekao je: »Savršen je dan za banana-ribu!«

Zabezegnuta sam.

Savršen dan za banana-ribu moja je najdraža Salingerova pripovijetka.

Jednostavno je pravo ludilo to što je rekao takvo što.

Iziđem kako bih mu to rekla, ali je nestao.

Ispario.

Da nisam bila tako u bedu zbog Jeremyja, sigurno bih bila prihvatila poziv da popijem nešto s njim, ali mi je raspoloženje ispod nule i trenutačno sam jako nepovjerljiva prema muškarcima.

Samo što mi se sada čini da sam propustila dobru priliku.

Ostatak dana provodim u nastojanju da o tome ne mislim, ali mi ne uspijeva.

I ne znam ništa o njemu, osim da se zove Edgar, da bi trebao biti Englez i da ide na neko vjenčanje.

Ne bih trebala više misliti o njemu, nakratko sam prekrížila muškarce.

Zid kuće pun je bijelih pruga koje pokrivaju uvrede ludog Jeremyja.

Sigurno se čitavo susjedstvo pita što se dogodilo.

To je kao da imate sašiveno grimizno slovo. Trebat ćemo pozvati nekog ozbiljnog ličioca jer su prijatelji, koliko god naoružani dobrom voljom, učinili pravu katastrofu.

Barem se ništa ne može pročitati.

Uđem, Mark je sav uzbuđen jer, kako se čini, stiglo je Jeremyjevo pismo naslovljeno na sve troje.

»Čekali smo tebe da ga otvorimo.«

»A ne, ti si htio čekati, ja sam ga odmah htjela spaliti, ne želim negativnosti u svojoj kući«, žali se Sandra.

Zbog toga se osjeća miris tamjana dva kvarta odavde.

»Smiluj mi se, Mark, baci ga, imala sam težak dan i ne zaslužujem nove napade tog luđaka.«

»Dobro, onda ću ga pročitati, dakle: >Dragi prijatelji, bla bla bla, žao mi je zbog svega što sam učinio i rekao... imam grdni problema s alkoholom s kojima se moram suočiti. Preksinoć, nakon krize, odlučio sam prestati i moji su me roditelji smjestili u centar za rehabilitaciju. Mislím da je to dobro za mene i za sve one koje sam nehotice povrijedio, uključujući i vas, a posebno Monicu kojoj sam uistinu mogao učiniti nešto nažao. Zahvaljujem vam što niste podigli tužbu i obećavam vam da ću ozdraviti. <<

»Dovraga, bome ima hrabrosti!« kaže Mark.

»Zacijelo je došao do krajnje točke«, kaže Julius, »i vjerojatno se dosta loše osjeća.«

»U biti, preksinoć je smrdio poput bačve viskija, ali, koje li žalosti, kada je trijezan, uistinu je osjećajan i simpatičan mladić«, kažem.

»Želio bih mu pomoći«, kaže Mark.

»Ti ga uopće ne poznaješ«, kaže Sandra.

»Da, ali osjećam da moram volontirati, nema stvari na svijetu koja bi me više usrećila!«

Da, dobro...

»Uvijek spremna za *Voodoo*, Monica!« kaže Sandra penjući se stepenicama s Juliusom. »Ovoga se puta ostavimo toga, čini mi se da je već sam obavio *voodoo*.«

Zovem Judith i prepričam joj posljednje događaje o Jeremyju.

Ona je potištena, nakon svake se tri riječi ispričava, a isto tako i Sam.

Ponovno me pozivaju na more za vikend, svečano mi obećavajući da me neće ni s kime upoznati.

A i Helenin je rođendan, navršava sedamdeset tri godine. Bit će zabavno.

Poklonit ću joj kutiju za cigarete s njenim inicijalima.

Uvijek se žali na prijeteće natpise na kutijama - ako netko želi umrijeti od raka ima potpuno pravo na to, ionako nikada neće povesti parnicu protiv Philipa Morrisa.

Večeras Sandra i Julius sviraju u nekom lokaluu u Villageu i, iako mi se baš ne ide, koristilo bi mi malo izići. Sada kad počinjem bolje

upoznavati i njega, uistinu mi se sviđaju.

Kao što kaže Salinger: »Sjeti se udati se za čovjeka koji se smije istim stvarima kao i ti!« Ona pjeva, a on je prati na akustičnoj gitari.

Zeleno svjetlo je prigušeno i Sandra zapjeva *Time after Time* u verziji Cassandre Wilson, to je njezina najdraža stvar i posvećuje ju meni i Marku.

Čim utihne pljesak, posvećuje sljedeću stvar svom očuhu Peteru, rekavši jednostavno: »Peter, ovo je za tebe! « i navale na *Thinking of you* Lennyja Kravitz.

Odjednom osjetim suze kako mi klize niz obraze.

Mislim na sebe kako se smijem sa svojim prijateljima, na trenutak kada sam sjela u avion prema New Yorku, na to kada sam prvi put vodila ljubav s Davidom, na Davida koji odlazi, na Jeremyja koji me stisnuo o zid, i iziđem trkom iz lokala.

Možda sam uistinu sve pogrešno napravila. Ja sam mahnita sanjalica, vječna tinejdžerica koja ne primjećuje da ne ide ni u jednom pravcu dok svi ostali polako pronalaze svoje mjesto u neizmjernom *puzzleu* života.

Počinje kišiti i dok rujem po torbi očajnički tražeći upaljač, i dok mi se šminka slijeva s lica, čujem poznat glas kako mi govori: »Kada imaš osjećaj da padaš u ponor, uvijek postoji netko tko će biti spreman uhvatiti te.«

Odmah podižem glavu.

To je Edgar.

Legendarni Edgar.

A ja nalikujem pandi!

Dođe mi da se smijem i da plačem, jedna apsurdna situacija, ali sam tako sretna što vidim tog čovjeka!

»Što vi radite tu?« uzviknem dok pokušavam izbrisati suze nadlanicom.

»Tu sam s nekim prijateljima i vidio sam vas kako ste otrčali van. Nisam znao je li onaj za stolom vaš momak, ali kada sam vidio da se ne miče, potrčao sam vidjeti kako ste!« »Nikako, to je Mark, moj cimer i čisti je *gay!*«

»Osjećajnost mu nije vrlina, čini mi se.«

»Nije stvar osjećajnosti, nego je bio sav koncentriran na obožavanje barmena i... mogu li vas, Edgare, pitati nešto?« »Izvolite.«

»Kako ste znali da mi se sviđa Salinger?«

»U biti nisam znao, ali sam priželjkivao da vam se sviđa, za mene je najbolji, a budući da ste mi se odmah svidjeli, jednostavno sam se nadao da ću podijeliti svoju strast s vama.«

»Vi ne znate da je moj san...«, i zablokiram. Odlučna sam više ne dopustiti entuzijazmu da me ponese, posljednjeg sam puta to skupo platila.

»Koji je vaš san?«

»Ništa posebno, znate, ja sam jedna luda, koja prepričava svoj život nepoznatoj osobi.« »Pustite mene da procijenim ovoga puta.«

»Željela bih otići u Cornish i ostaviti Salingeru pisamce koje sam davno napisala, kada sam tek odlučila postati spisateljica.«

»Vi pišete?«

»Da, u Italiji sam objavila ponešto - pripovijetke, pjesme, a sada radim na romanu.«

I dođu mi na pamet Helenine riječi: »Nemoj mu nasmrt dosađivati pričajući mu o knjizi, osim ako nije izdavač s nekoliko tisuća dolara koje će ti pokloniti.«

Ali ja apsolutno ne želim ostaviti dojam na njega.

»Oprostite, čime se vi bavite?« pitam šmrčući.

»Imam izdavačku kuću u Edinburghu.«

»O!«

To je sve što uspijem izustiti... jedan samoglasnik!^r I kunem se da sam čula zvuk svoje vilice koja se rastavila od iznenađenja.

»Ostat ću tu u New Yorku otprilike dva mjeseca i ako mi želite dati nešto da pročitam, bio bih počašćen.«

Pochašćen? Zaista?

»Evo... da... to jest... naravno, dat ću vam svoj broj. Ja sada moram ući, znate, moji prijatelji... i vaši... o Bože, tako sam iznenađena...«

I ponovno kopam po torbi ne bih li dohvatila mobitel, ili olovku, ili nešto za smirenje dok se on zabavlja gledajući me.

»Dakle, evo, ovo je moj broj, ja ću vas nazvati, u redu? To jest, vi ćete nazvati mene...«

O Bože, kako sam zbunjena!

»Jedva čekam«, stišće mi ruku, smiješi se i odlazi.

Strah me je likovati, ali ako sam do maloprije bila u potpunoj depresiji, sada sam u oblacima iako trebam biti oprezna jer nikada se ne zna.

Raspi tat ću se o njemu, a tek ću se zatim naći s njim, i to izvan kuće.

Zove se Edgar Lockwood, a njegova je izdavačka kuća Lockwood & Cooper.

Potražiti ću na internetu.

Ne mogu izdržati i tek što dođem kući, a već tražim informacije o Lockwood & Cooper koja, kako se čini, kotira na burzi.

Objavili su povelik broj engleskih pisaca i to mi se čini bez sumnje ozbiljna stvar.

Koliko vidim, moj je misteriozni prijatelj Edgar, rođen 28. veljače 1957., većinski vlasnik izdavačke kuće od smrti svojega oca 1982.

Imao je samo dvadeset pet godina kada je preuzeo društvo.

Dakle ima četrdeset sedam godina i riba je.

Imam osnovne informacije.

Tuck i Patty su se tek vratili - zvati ih još uvijek Sandra i Julius vrlo je ograničeno - a mali Mark je ostao kako bi zbario omiljenog barmena.

Uvijek se nadam da se neće previše uvaliti u probleme, tako je naivan, a njegova smo obitelj, zapravo, mi, jer s majkom koju ima...

Jednom je došla tu k nama. Imala je komplet od umjetne kože boje fuksije, umjetne nokte, umjetna usta i umjetne cice. Izgledala je kao baka Barbie... čak mi je i pas izgledao malo nepokretno.

U sedam minuta od predstavljanja, uspjela je Sandri reći da je predebela, meni da imam užasan naglasak, dok je Marka nastavljala zvati »lutkice«!

Mrzile smo je i zaklele smo se da je više nikada nećemo vidjeti. Kako bismo joj se osvetile, nagovorile smo Marka na taj famozni

telefonski razgovor uživo, tijekom kojeg joj je, glumeći stručnjaka za vino, rekao da je *gay*, a ona je toliko bila izobličila facu da smo mislili da će joj popucati šavovi *liftinga*.

Tu smo scenu pogledali stotinjak puta na videosnimci i kada je netko od nas loše volje, gledamo je usporeno.

Zbog toga, ni pod koju cijenu, ne želim nju pitati da mi pomogne u objavljivanju moje knjige.

A i njezina mi je emisija prestrašna.

Ponovno uzmem u ruke pismo za Salingera koje uvijek nosim sa sobom i koje mi donosi sreću.

U biti, ja to zovem pismom, ali riječ je o plavoj kuverti u kojoj se nalazi kartica iste boje na koju sam napisala jednu irsku izreku: »Neka te Bog drži na dlanu ruke do našeg sljedećeg susreta«, popraćenu jednim »hvala« na talijanskom.

Godinama sam mu pokušavala napisati nešto posebno, ali ne bi to pročitao, dakle nastojala sam prodrijeti do njegove već izmučene duše nečim umiljatim i vrlo dubokim. Tko zna hoću li ga ikada uspjeti vidjeti, već ima osamdeset četiri godine.

I tako, dok ja ovdje razmišljam, čujem kucanje na vrata, Sandra je, koja me pita želim li razgovarati.

Toliko želim razgovarati da samo što ne puknem, već si tjednima ne uspijevamo ništa reći.

Ona i ja, u biti, jako smo povezane iako se ne prenemažemo.

»Bio je težak tjedan, zar ne?« kaže mi dok si pravi sitne pletenice.

»Baš, svašta se dogodilo.«

»Vidjela sam te kako trčeći izlaziš iz lokala, zabrinula sam se.« »Da, uhvatila me užasna tuga kada si počela pjevati *Thinking of you*.«

»Ti ne morati biti tako u bedu, mala draga!« izgovara, a ja prasnem u smijeh.

Obožavam kada oponaša Mammy iz *Zameo ih vjetar*.

»Jako brzo doći princ na bijeli konj, trebati samo imati strpljenje!... Daj mi lijevu ruku.« »Već si mi čitala iz dlana prošli tjedan, ne vjerujem da ima novosti.«

»Ja sam vještica, odmah mi pokaži... Aha! Vidiš li? Jako je jasno, vidiš li ovu ovdje liniju?« »Koju, ovu najdužu? To je linija nesreće, nije li?«

»Ma ne, to je linija ljubavi i presječena je jednom linijom koje neki dan nije bilo. Koga si upoznala?« pita me podižući obrvu.

»Nikoga!« i sakrijem ruku iza leđa.

»Znala sam, ruka nikada ne laže, želim detalje i ne tjeraj me da ti potajno čitam iz karata!« »Ma ne znam ništa o njemu, kunem ti se, to je čovjek kojeg sam upoznala u trgovini i ne znam ništa, osim da je jako sladak, intelektualac, ali nije dosadan, dapače, jako je simpatičan, živi u Edinburghu i ima izdavačku kuću.«

»Horoskopski znak?«

»Riba.«

»Odlično!«

»Kako ti kažeš.«

»Sada ću ti održati jednu od svojih čuvenih lekcija o muškarcima: moraš znati da princ na bijelom konju ne dolazi na lijepom bijelom konju, izvlačeći mač iz korica, nego dolazi pješke, prašnjav, smrdljiv po znoju, i izgubit će se nekoliko puta prije dolaska, ali, prije ili kasnije, stići će. Ti zato moraš biti vrlo prijemljiva jer mu na čelu ne piše >ja sam čovjek za tebe<. I na kraju, prestani uspoređivati cijeli svijet s Davidom.«

»Jeee, ali ja sam ga voljela!« uzdišem.

»Astrološki ste bili koma, a sada pričajmo o meni, imam jednu bombastičnu novost, ali ne smiješ je nikome reći.«

»Sto je, imaš ugovor s nekom diskografskom kućom?«

»Ne, mislim da sam trudna!«

Ostajem otvorenih usta otprilike deset sekundi.

Ne znam je li vesela ili nije, ali da se to dogodilo meni, bila bih do grla u govnama.

Konačno mi priskače u pomoć.

»Nisi vesela?« kaže mršteći čelo.

»Jesam, kako ne!«

Kakva sam grozna lažljivica.

»Nisam mogla shvatiti jesi li sretna ili ne, prestrašila si me!«

Zapravo, još uvijek nisam u potpunosti uvjeren da je ona svjesna što znači imati dijete, ali nadam se da je uzela u obzir sve *pro* i *contra*.

Uvijek sam bila živi očaj s djecom i tijekom dijeljenja majčinskog instinkta, mora da sam fulala red, ali ako znam nekoga tko bi bio dobra mama, onda je to upravo Sandra.

»Sto posto si sigurna?«

»Recimo devedeset devet. Napravila sam jutros test, ali mi je to u snu rekla moja baka prije nekoliko večeri.«

»A Julius, što je rekao kad je saznao?«

»Nisam mu još rekla, ali smo o tome pričali i njemu se sviđaju djeca.«

»Zamisli, Sandra, to će dijete imati roditelje glazbenike, jednu kumu Talijanku, a drugu kumu *gay*, nije li to fantastično?«

»Doista! U usporedbi s tim, Madonina su djeca ništa!«

»Kad mu namjeravaš reći?«

»Sutra, nakon posjeta ginekologu, želim biti sigurna. Podsjećam, u međuvremenu, nikome ni riječi!«

Grli me i ljubi u obraz te iziđe.

Ako ne prestanu iznenađenja, prije završetka godine dobit ću infarkt!

4.

Nazvao me Edgar, vidjet ćemo se u pauzi za ručak. Tako je pristojan da se osjećam gotovo nelagodno. Naći ćemo se u malom kafiću blizu posla.

Naravno da pada kiša i sigurno će mi se smočiti svi papiri.

Odmah ga primijetim - sjedi za stolom uz prozor kafića. Kako je sladak s tom uvijek razbarušenom kosom. Mahnuo mi je čim me ugledao.

Donijela sam pripovijetke, za koje sam mu spomenula da su objavljene u Italiji; objavila sam ih o svom trošku, iskreno, o trošku svojega oca, ali to mu sada ne moram reći pa započnem priču o *Vrtu bivših*.

Vrlo me pažljivo sluša, a ja nastojim što pažljivije birati riječi kako bih mu pokazala da sam ozbiljna iako se, iskreno govoreći, osjećam kao da sam na razgovoru za posao. A u jednom smislu i jest tako.

A što ako, kada završim s čitanjem, prasne u smijeh? Ili me, jednostavno, potapša po ramenu i kaže da sve to ostavim? S obzirom na to kako se trenutačno odvijaju stvari, spremna sam na sve.

Međutim, kad sam bila završila s prepričavanjem radnje i čitanjem onoga što sam napisala, on se oduševio. Sviđa mu se moj stil, kaže da je živahan, ironičan i da mu je sinula jedna ideja, ali da prvo mora obaviti nekoliko razgovora u Londonu.

Na kraju ručka toliko sam euforična da se ne prestajem smijati i naglo se okrenuvši, laktom u trbuh udarim konobaricu, koja zatetura nekoliko koraka unatrag.

Propadam u zemlju od srama, sada će misliti da mi fali koji kotačić u glavi, ali on mi, naprotiv, ispriča da je, otkada je ovdje u New Yorku, stalno izložen opasnosti da ga zgnječe automobili jer uvijek zaboravlja da se tu - kao i u ostatku svijeta - vozi desno. Izbjegavam mu reći da ja nikad ne znam koji je pravi smjer u podzemnoj jer tako bih samo pogoršala situaciju.

Edgar mi je bez sumnje simpatičan, ulijeva mi povjerenje, a on ne zna koliko mi zaštita i dobar savjet trebaju u ovom trenutku života.

On nema pojma koliko je meni potreban otac. Ili je možda shvatio. Ili je pak budist.

Na odlasku, obećao mi je da će me večeras nazvati kako bi mi rekao novosti, ali na kućni telefon jer on mrzi mobitele. Dobro da mi je to rekao jer sam već bila odlučila da ću mu poslati poruku kako bih mu se zahvalila.

Stigla sam kući vrlo uzbuđena zbog svega, a i Sandra je trebala već imati rezultate pregleda.

Uđem, zamišljajući Sandru kako priprema pohane banane kako bi proslavila, ali umjesto toga zateknem je jako tužnu i natečenih očiju.

Zar je moguće da ja nikada, kažem NIKADA, ne uspijevam ući u ovu kuću i reći nekome dobru vijest? Mora da su ovdje snimali *Teksaški masakri* Možda su ispod temelja kuće ostaci indijanskog groblja!

»Želiš li dobru ili lošu vijest?« upita Sandra.

Mrzim to pitanje, kunem se, jer je loša vijest uvijek tako katastrofalna da u potpunosti poništi onu dobru.

»Dobra je da sam trudna«, kaže.

Zamislimo lošu.

»A loša se tiče Juliusa?« kažem.

»Da, otišao je.«

»Gospodska gesta...«, ne mogu se suzdržati da ne kažem.

»Rekao je da se ne osjeća spreman postati ocem, barem ne sada kad mu je krenulo s glazbom.«

»Originalan je, bez sumnje...«

»Ja želim ovo dijete, ali želim i njega.«

»Sandra, ma daj mi reci, kako to da kad se radi o tvojoj budućnosti, nikada ne pogodiš?« »Tragedija je ta što o sebi ne vidim ništa, izgleda da je tako svim velikim vidovnjakinjama.«

»Da, valjda je tako, vidjet ćeš - vratit će se on, možda se samo ustrtario.«

Kada je stigao Mark, obavještavamo ga o posljednjim novostima i on počne skakutati od veselja kako to samo *gayevi* znaju i ispuštati vriskove kako to samo *gayevi* čine.

Zabavno je. Nepotrebno je reći da ga za Juliusa boli briga, dapače, sretan je što je otišao jer nije podnosio što ovaj puši u kupaonici.

Barem je on to primio dobro i Sandra se čini smirenija.

Zvoni telefon, zove Edgar koji ima odlične vijesti za mene.

Prije nego što je išta rekao, pozvala sam ga doma, to mi se činilo kao izraz povjerenja prema njemu.

Bojao se da će smetati, ali na kraju je prihvatio.

Imam sat vremena kako bih preuredila sobu i ostavila dojam uspješne spisateljice.

Upalim kompjutor, razbacam nekoliko papira po podu jer tako izgleda kreativnije, a na vidljivo mjesto stavljam pepeljaru punu opušaka. Upalim nekoliko svijeća kako bih dodala notu lagane mističnosti, ali zaustavim se na vrijeme, prije negoli sam upalila štapić tamjana jer sa svime onime što pali Sandra, već se čini da smo u indijskom hramu; stavljam i svoje dioptrijske naočale - lažne - kako bih izgledala poput intelektualke.

Zvoni, točno u sekundu, i ja mu otvaram. U ruci ima buket cvijeća.

Ako vidim ceduljicu s natpisom »Volim te«, gurnut ću ga dolje niz stepenice.

Na sebi ima plavi džemper visokog ovratnika koji naglašava oči boje lješnjaka, ima laganu bradicu i uobičajeni prekrasni osmijeh.

Doista je zgodan muškarac, ali ne mogu imati erotične misli o svom budućem šefu.

Ponudim mu čaj, ali naravno da sam dvadeset minuta tražila vrećicu i lijepe šalice. Nemam više mlijeka, samo jedan komadić osušenog limuna, a nemam ni kekse.

Koja blamaža...

Smjestimo se u dnevnu sobu i započinje mi pričati o svom prijedlogu.

»Tvoja ideja o *Vrtu bivših*«, kaže, »podsjetila me da u Londonu imam neke prijatelje koji produciraju kazališne komedije i mjuzikle,

posebno u zoni Covent Gardena.«

Poznajem, poznajem, tu je bio restorančić zvan »Food for thought« gdje su posluživali božanstvenu pogaču, tko zna imaju li je još uvijek? Ne bih trebala misliti o hrani kad se radi o mojem životu...

»Pričao sam s tim osobama i rekao im da sam upoznao obećavajuću komediografkinju te da je upravo napisala roman koji će objaviti Lockwood & Cooper i koji bi se perfektno uklopio u trenutačno vrlo popularan londonski kazališni stil, a oni su izjavili da su iznimno zainteresirani. Što kažeš?«

Pomislim: Potpuno si lud jer roman nije napisan ni do pola i još ne znam točno kako će završiti.

Kažem: »Potpuno si lud jer roman nije napisan ni do pola i još ne znam točno kako će završiti!«

»Upravo je u tome ljepota! Ako ne kreneš odlučno, tvoji će snovi ostati samo puki snovi. Ja znam prepoznati talent kada ga ugledam, a ti, djevojko, imaš talent, ali potreban ti je netko tko vjeruje u tebe, a to sam ja!«

»Edgare, ne mogu ja to!«

»Moraš, bit ću ti za vratom danju i noću, imaš dva mjeseca vremena, to jest toliko koliko ću ja biti ovdje u New Yorku i pomoći ću ti s engleskim i korekcijama radne verzije. Kad se vratim u Edinburgh, morat ću se pobrinuti za promidžbu knjige.«

Treba mi zraka. Toliko sam se navikla na promašaje da mi se gotovo čini da uspjehe ne zaslužujem, ali ako to kaže on, koji je stručnjak, mora biti istinito.

Jako bih željela znati što osjećaju ljudi koji vjeruju u sebe, sigurna sam da nisu paralizirani od straha kao ja u ovom trenutku. Ne bojim se neuspjeha, već toga da ću doista uspjeti napraviti nešto u životu. Nepobjediva sam samo u samosažaljenju, a kad mi netko kaže da sam dobra, uvijek pronađem neki izgovor da to ne zaslužujem.

»Osjećaš li se dobro? Blijeda si kao krpa.«

»Ede... mogu li te zvati Ed?«

»Naravno.«

»Malo sam umorna i svi su me ti osjećaji malo prodrмали.«

Isuse, pričam kao Jane Austen, sada samo nedostaje razum!

»Bi li imao išta protiv da prespavam i da te nazovem sutra, pa ćemo porazgovarati?«

»O. K., što se mene tiče, može, ali ne želim paniku, želim da imaš povjerenja u mene.« Nakon toga pratim ga do vrata, ljubim ga letimice u obraz - koji to parfem nosi? - i zatvaram. Mislim da imam temperaturu.

Ne spavam cijelu noć.

Jutros ne moram na posao. Uzimajući poštu, ugledam letak o tečaju joge u 94-oj. Odlučim otići, možda će mi koristiti da se malo opustim.

U stvari, radim sve kako bih sebe uvjerala da je to ludost i da neću uspjeti, dakle naumila sam odugovlačiti.

Ostavit ću si pola dana slobodno, a onda oko tri popodne, dapače, u 14 i 53, što neće izgledati unaprijed smišljeno, nazvat ću ga i reći mu da me njegov prijedlog, u stvari, ne zanima jer... jer, putem ću već pronaći nekakvo *jer*.

Dok sam u podzemnoj, ponavljam u sebi govor, ili bolje, govore koje mu imam namjeru izreći *jer*, na kraju krajeva, imam posao u uglednoj trgovini, u gradu koji je centar svijeta, perspektive za karijeru... ma koga ja to zavaravam?

Evo me, stigla sam na adresu.

To je velika, jako lijepa zgrada i, kao i sve ostale zgrade Manhattana, izaziva neku vrstu poštovanja. Bit će da su tu uokolo svi bogataši, stoga ne mogu a da se ne osjećam kao siromašan gost.

Dvorana je ogromna i puna ljudi koji izgledaju prepredeno. Svi su u poodmaklim godinama, dakle trebalo bi ih biti lako pratiti.

Učiteljica se zove Veronica i odmah me snimi te stavi u prvi red.

Uzalud nastojim protestirati govoreći da mi je izvrsno iza drugih, ali ona inzistira tonom koji ne dopušta prigovore, dakle poslušam.

Započinjemo seriju udisaja i izdisaja.

Gledam ostale i zaključujem da su svi jako koncentrirani i da imaju užasno skupe trenirke, prostirke koje je glavom i bradom izradio posljednji car i biološke sokove boje blata.

Dok uokolo zvjerkam, Veronica me naglas opomene načinom koji daje do znanja da onaj tko nije koncentriran, nije dobrodošao, a i ostali me drsko gledaju.

O. K., dosad je lagano, a zatim počinje beskonačan niz savijanja i odmah osjetim da nisam jako dugo vježbala.

Počinjem se gubiti, a zlobna Veronica pita Rosy koja ima ovako otprilike devetsto godina da mi pokaže vježbu. Simpatična starica besprijekorno izvede vježbu, popraćena lijepim pljeskom sviju iz grupe.

Evo, moramo savinuti desnu nogu ispruživši lijevu i provući desnu ruku ispod noge, a lijevu omotati gdje se stigne, zatim dolje dohvatiti vrhove stopala i zatim opet gore; sve to uz rastavljanje na slogove riječi koje zvuče poput naziva indijskih specijaliteta što sam ih nedavno jela. Svakog trenutka očekujem da ću reći *Chicken tandoori* ili *Chapati*.

Mrtva sam, ali neću odustati jer stara Rosy pored mene samo čeka da ja posustanem kako bi mogla plesati po mome lešu.

Na kraju me Veronica gleda i provokativno nam kaže, fiksirajući me i dalje, da stegnemo stražnjicu i da istovremeno maksimalno izbacimo jezik i vičemo ne znam koji samoglasnik.

A, iskreno, ne razumijem zašto treba stiskati stražnjicu dva puta tjedno pred Veronicom za sto dolara mjesečno.

Pretvaram se da mi je loše i šmugnem iako mi Rosy nastoji ponuditi bočicu soka s poda. Izađem napetija od zmaja i odlazim popiti dugu odurnu kavu na klupu, u Central park. Svako toliko odem tamo u nadi da ću vidjeti neku filmsku zvijezdu.

Budući da more glumaca i pjevača živi u ovom dijelu grada, ne bi trebalo biti tako teško spaziti nekoga. Kojiput poznate osobe hodaju uokolo skroz zamotane kako ih se ne bi prepoznalo pa zato, da mi netko ne promakne, sve dobro promatram.

Jednom sam vidjela Adriana Brodyja kako prolazi Petom avenijom - bio je predivan. Pogledi su nam se susreli na trenutak, dovoljno da primijetim da ima izrazito intenzivne zelene oči boje mošusa.

Sjednem na klupu među lišće i zapalim vrlo zasluženu cigaretu dok promatram tipove koji džogiraju pitajući se kamo trče.

U jednom trenutku u daljini opazim Marka kako prelazi cestu. Zovem ga, ali promet je tako gust da me ne čuje i izgleda kao da mu se žuri.

Čini se napet. Počinjem ga slijediti kako bih ga sustigla, ali on gotovo da trči, a moje noge još uvijek dršću zbog golemog napora; vidim kako ulazi u Mount Sinai.

Zašto ide u bolnicu?

U tom trenutku, apelirajući na posljednje snage, potrčim poput luđakinje.

Ne razumijem, da je bilo nešto hitno, bio bi mi rekao, zajedno smo izišli iz kuće.

Zadihana sam, ali nastavljam trčati, uđem bez daha i sva crvena u licu gledam uokolo bojeći se da sam ga izgubila. Zatim krajičkom oka ugledam njegov lik u odsjaju ogledala u dizalu koji se zatvara.

Ne preostaje mi drugo, nego pokušati stepenicama, na sreću, dizalo nije jako brzo.

Iziđe na peti kat i tek ga jedvice uspijevam vidjeti kako nestaje iza dvokrilnih metalnih vrata na kojima stoji natpis: *Zarazne bolesti i HIV.*

Sranje! Ne! Nije moguće!

Krv mi se sledi bez obzira na trčanje.

Sva ukočena, ostajem tamo fiksirati vrata, nesposobna da učinim ijedan korak.

Dakle Mark je loše i dolazi ovdje na terapiju. I to je držao u sebi tko zna otkada.

»Nekoga tražite?« kaže glas iza mojih leđa.

To je bolničarka. »Jeste li vidjeli jednog visokog i mršavog mladića kako ulazi prije nekoliko minuta?«

»Mislite li na Marka?«

»Da, poznajete ga? Možete li mi reći zbog čega je ovdje?«

»Mark je volonter.«

»Volonter?«

»Da, otprilike već mjesec dana, dva do tri puta tjedno dolazi pomagati neizlječivim pacijentima oboljelima od AIDS-a. On je jedan izniman mladić.«

Približim se staklenim vratima i vidim ga kako se smiješi jednom dječaku koji teži manje od vlastite sjene i osvježava mu lice rupcem držeći ga za ruku.

Dakle nije se šalio kada je rekao da želi pomagati drugima, a ja ga nisam uzimala za ozbiljno.

Ostala sam tamo promatrati, tako da me on ne vidi, priljubljena uz staklo sa suzama olakšanja i tugom u očima, zavidjevši mu dubinom duše jer on je pronašao svoj pravi poziv, dok ja umirem od straha zbog ideje da moram napisati glupavi roman.

Prava sam kukavica, ili ću napisati taj roman ili ću se odmah vratiti kući.

Odlučila sam, nazvat ću Edgara i biti ponizno otvorena. Reći ću mu koliko sam nesigurna, koliko me strah suočiti se s time i da ako mi on ne bude pomogao, sama neću uspjeti. Patetično, ali istinito. Zaista je 14 i 53, i slučajno je.

Zovem ga i kažem mu u jednom dahu da prihvaćam, ali da moram ozbiljno porazgovarati s njim, a on se šali govoreći mi da mi neće dopustiti da potpišem ijedan ugovor manji od milijun dolara. Meni nije do šale jer ne znam kako ću raditi pod pritiskom, a što ako zablokiram?

Idem na posao sva smetena i ne skrivam da me prožima duh osvete. Već se vidim, obučena u Dolce & Gabbana, kako kupujem cijelu zgradu bez znanja tetki, a nakon toga ih protjeram da bih ih zaposlila kao osobne sobarice i vodila ih na uzici.

Dok se gubim u tim slatkim snovima, stiže draga stara Stala s friško uređenim noktima i skreće mi pozornost da u blagajni nedostaje novac, otprilike šesto dolara.

»A otkada si ti zadužena za blagajnu?« pitam.

»Otkada me Miss V ovlasila, na moj prijedlog, da izbliza kontroliram zaposlenike.«

»Ali, zaposlenici smo nas dvije, podsjećam te.«

»Ne, zaposlenik si ti, ja sam poslovođa.«

»Aha, i ako sam dobro shvatila, optužuješ me za krađu, istina?«

»Ne, ali te držim na oku, znaj to!«

Ma gledaj koja me kuja dopala, postoje ljudi koji se ujutro dižu s jasnim ciljem da drugima život učine nepodnošljivim.

Takva je guja da, kad joj nešto kažeš, počne plakati i svi se strče ne bi li je utješili jer tim svojim plavim velikim očima pobuđuje tako veliku nježnost.

Bezvezne kontaktne leće u boji. Bože, koliko je mrzim!

To je jedna od onih osoba koje uspijevaju zavarati druge da rade tako dobro, pa drugi uistinu povjeruju u njihov umor. Kasni i prebacuje krivicu na tebe, satima uspijeva pričati na telefon, a da je ne uhvate.

Potajno joj se divim jer ja sam potpuna suprotnost. Uvijek me uhvate!

Ali, ta stvar od šesto dolara miriše mi na urotu i nema pravo to činiti. Činjenica je da nemam ni jednog saveznika na svojoj strani.

A kladim se da njezina nova Pradina torbica košta upravo šesto dolara.

Moram biti jako oprezna jer zvijeri su izglednije...

5.

Edgar stiže k meni kako bismo skovali plan rada. Obožavam te ozbiljne riječi poput »plan rada«. Problem je taj što ja moram raditi.

Kući ne spominjem ništa Marku, ali sam tako istinski ponosna na njega da ga vidim pod čisto drugim svjetlom. Željela bih da njegova majka zna koliko je predivan njezin sin, ali taj kokošji mozak ne bi ništa shvatio i čak bi našla shodno reći da rukavice od lateksa uzrokuju alergije.

Mark i Sandra još uvijek smišljaju ime i svako toliko čujemo stvari kao: »Ne bih svoju kćer nazvala Priscilla u čast kraljice pustinje, ni Barbra kao Streisandica, ni Donna kao Karanica!«

Edgar mi objašnjava da su rokovi blizu i da doista moram intenzivno raditi, ali da će na kraju svega toga uslijediti ogromna nagrada, i to ne samo novčana.

Samo se pitam zna li barem on što radi.

Moramo se pretrgati od posla svake večeri od 20 do 3 ujutro.

Nedjeljom počinjemo prijedpodne, uspjela sam izvući jedan vikend kako bih otišla u Hamptons, kod Helen, koja se u posljednje vrijeme ne osjeća dobro, a moramo proslaviti i njezin rođendan te nedjelju kada će Edgar ići na vjenčanje.

Nevjerojatno je, nisam se nikada tako osjećala.

Svjesna sam toga što radim i ne činim to samo kako bih samu sebe zavaravala, gubeći vrijeme kao što sam to godinama činila. Uspijevam pisati satima i imati sjajne ideje, a tim više što to nije moj jezik.

Edgar i ja smo pravi pravcati tim i osjećam se zaštićena kao što se nisam nikada prije osjećala, on doista vjeruje u mene.

Možda kao nitko do sada.

A što ako je ovo kao u onoj TV seriji kada anđeli dođu pomoći nesretnicima u nedaći i zatim, kada bude dobro, nestanu zauvijek?

Želim nazvati svoju majku i malo joj ispričati događaje.

Ona mi to neće reći, ali znam da je jako zabrinuta za mene, strah ju je atentata, bombi u podzemnoj, kemijskog oružja, serijskih ubojica i scijentologije.

Možda je bolje da je večeras ne nazovem budući da se već dva dana ništa uzbudljivo ne događa. A i ne bih htjela riskirati da me obavijesti o posljednjim vjenčanjima-razvodima- trudnoćama mojih bivših prijateljica iz gimnazije.

Još mi se uvijek nije dogodilo dovoljno pozitivnih stvari da bih se mogla natjecati sa svojim prijateljicama koje godinama imaju sređen i uspješan život.

Stižem u trgovinu, mokra do kože i Stella mi dolazi u susret kao uvijek, savršeno našminkana i počešljana, s velikom novošću da je ukraden mobitel Miss H.

Zagonetka: Tko je glavna osumnjičenica?

Očekujem da će na ona vrata ući poručnik Columbo osobno kako bi mi uzeo otisak prstiju s izgovorom da želi čašu vode.

Smijem se u sebi jer su ovdje doista svi umno poremećeni i kada budem poznata, napisat ću roman kojemu ću radnju smjestiti u psihijatrijsku bolnicu i zatvorit ću sve njih u jednu sobu, uldjučujući i ženicu svojega oca, koja je režirala svu ovu farsu, a onda ću baciti ključ. Osjećam da me pohotan čar moći zanosi!

Dvije me starice, koje su najzad u potpunosti robovi prepredene Stelle - moram reći da ih čak malo žalim - čekaju kako bi me ispitale, otraga u trgovini.

Tko zna jesu li stavile metalni detektor...

Uđem i dvije me starice, sve lošijeg izgleda, odmijere od glave do pete, a Miss V mi kaže: »Je li vas Stella obavijestila o neugodnom činu koji se zbio jučer navečer u ovim prostorijama?«

»Kojim prostorijama?« odgovori jekom Miss H.

»Ove prostorije znače ovdje, unutar trgovine«, kaže Miss V, malo razljučena.

»A zašto ne kažeš ovdje unutra? Nikada se ne razumije što govoriš.«

»Molim te, ne prekidaj me, Henrietta. Dakle, spomenula sam, Stella vas je obavijestila o tome što se sinoć dogodilo ovdje unutra?« »Da, Miss V, upravo maloprije.«

»Molim te, ne prekidaj me, Henrietta«, ponovi Miss H bučno planuvši.

»Gdje ste bili jučer točno između 18 i 19.30?« nastavi Miss V.

»Ovdje u trgovini, naravno, bila je i Stella.«

»Stella kaže da niste bili nazočni, a niste nikoga upozorili, i da ste se onda pojavili pola sata kasnije iz stražnjega dijela trgovine.«

Glupačo... beep, kuč... beep, beep, sve ovo, što trenutačno mislim, ne bi prošlo cenzuru. »Otišla sam pronaći iglu i konac kako bih sašila gumb na Stellinoj bluzi i upravo mi je ona dopustila da odem u stražnji dio trgovine!«

Ne želim, ali počinjem se braniti.

»Uvjeravam vas da mi ne bi bilo ni na kraj pameti da joj tako nešto odobrim!« kaže Stella raskolačivši velike plave oči.

»Stella isto tako kaže da je vidjela mobitel kako se puni baš u stražnjem dijelu trgovine gdje ga je bila ostavila Miss H«, kaže Miss V.

»Što sam ja radila u stražnjem dijelu trgovine?« žali se Miss H.

»Mobitel si punila, Henrietta, stavila si puniti mobitel.«

»Ja ne punim mobitel!«

»Ne ti, Henrietta, punjač!« kaže ogorčeno Miss V.

»Koji punjač?«

»Ja čak nisam ni znala da Miss H ima mobitel!« kažem cmizdreći.

I još sam uvijek uvjeren da ga ni nema, nego da su joj isprali mozak, jadna žena!

»Kada završite razgovarati u šiframa, pozovite me!« kaže Miss H i, teturajući, ode. »Upućeni ste u nestanak šesto dolara, jučer, iz blagajne, zar ne?« kaže Miss V.

»Da, rekla mi je to Stella, ali ne znam što reći. Ovdje gotovo nitko ne plaća gotovinom i praktički nikada ne koristim blagajnu.«

»Stella kaže da vas je bila iznenadila dok ste ruke držali u blagajni i opravdali se rekavši da to nisu njena posla!«

»Nije istina, Stella mi je rekla da izbrojim novčanice od sto dolara i da ih zatim stavim u kuvertu jer ih je trebala odnijeti u banku, a ja sam to napravila.«

Sada se stvarno branim.

Okrenem se prema Stelli, oči su mi suzne od bijesa, i kažem joj: »Kunem ti se, Stella, da u svom životu nisam nikada upoznala podmukliju osobu od tebe. Sve si spremna učiniti kako bi pregazila druge, ali najtužnija stvar je ta da te izjeda zavist i uvjeravam te da koju god stvar učinila u životu, uvijek ćeš biti nezadovoljna jer ono što ti uistinu nedostaje i što nikada nećeš moći imati jest srce!«

Rekavši to, zgrabim svoje stvari s pulta i bacim novu Stellinu Prada torbu iz koje ispadne mobitel Miss H.

Dakle usto je još i glupa.

Prezirno je gledam nekoliko sekundi i odem, zalupivši vratima.

Bijesna sam, ali osjećam se božanstveno!

Osjećam se kao Kathy Bates u filmu *Pohane zelene rajčice* dok više *Toivanda!* i uništava automobil one kuje koja joj je ukrala parkirno mjesto.

Doista sam se iskalila, nakon godinu i pol dana nepravde i frustracija. Mala Heidi pobunila se protiv gospođice Rottermeyer.

Željela bih da sam joj rekla puno više, i gorih stvari, ali držim da je ovako dostojanstvenije. Da sam je nazvala gadurom - što i te kako zaslužuje - mislile bi da sam obična Talijanka prostakuša i, kao takva, lopovica.

Ovako sam, naprotiv, izišla odande kao prava gospođa.

Nisam htjela plakati, ali bilo je to jače od mene.

I jebi ga!

I sada kada sam nezaposlena, prije nego dođe nalog za izručenje, idem u Hamptons, još danas.

Kada sam nazvala Judith, rekla mi je da stvari ne idu posve dobro, oni su već kod Helen, koja je zaista loše i, barem kako mi kaže, ne vjeruju da će se izvući.

Mole me da dođem što prije i uletim na prvi trajekt koji vozi istoga popodneva.

Iz daljine vidim praznu ljuljačku na verandi i to je bilo dovoljno da shvatim koliko je situacija ozbiljna.

Sam mi dolazi u susret i jako je tužan. Helen ima vrlo ozbiljne dišne komplikacije i srce je preslabo, ne vjeruju da će izdržati noć.

Ne znam kako, ali osjećala sam to. Kada su mi rekli da je za svoj rođendan bila loše, obuzela me je neopisiva jeza i ovu sam vijest već očekivala.

Cijeli život s dvije kutije cigareta dnevno.

Ponijela sam i poklon sa sobom, ali mi se sada čini tako blesavim.

Uđem u sobu, osvjetljenu tek svjetlom male noćne lampe. Judith sjedi u fotelji pored kreveta. Na noćnom je ormariću hrpa lijekova, njezine naočale, njezin prsten i njezina Biblija.

Podsjeća me na ptica koji je pao s grane i kojega sam pronašla u vrtu kada sam bila mala i stavila ga u jednu kutiju s vatom.

Bio je povrijeđen, sav se tresao i držao je oči jako stisnute, ja sam probdjela cijelu noć uz njega, uvjeren da, ako budem zauvijek brinula o njemu, on neće umrijeti, ali san je bio jači od mene i ujutro kada sam se probudila, mama mi je rekla da je odletio, ali ja sam znala da to nije istina.

Imam ružan odnos prema smrti, bojim se više smrti drugih nego svoje jer osjećam da ne bih mogla podnijeti bol.

I u tim okolnostima nema se ništa za reći.

Približim se polako, polako i sjednem na pod pored nje naslonivši bradu blizu njezine ruke.

Helen napola otvori oči i gleda me, s nevjerojatnim mi se naporom pokušava nasmijati i pružiti svoju ruku prema mojoj glavi.

Približim joj se još više i ona mi kaže, na talijanskom, slabašnim glasićem: »Bok, djevojčice.«

Imam knedlu u grlu koja mi ne daje disati, ali sam prisegla da neću plakati pred njom. »Bok«, odgovorim joj i ne mogu je pitati kako je jer znam da je strašno loše i ne mogu joj ništa ispričati kako bih je nasmijala jer nije takva situacija. Ona umire i neću moći učiniti ništa kako bih je zadržala.

Položim glavu u njeno krilo, tako mi može gladiti kosu, a ja je mogu čuti.

»Imala sam lijep život, znaš... Bila sam jako sretna žena, imala sam muža koji me je volio... tri predivne kćerke, tri unuka i proputovala sam svijet. Nisam imala mnogo neprijatelja i ne žalim ni za čim. Sada je Gospodin odlučio pozvati me i ja vjerujem da je pravi trenutak. Ne želim vas vidjeti kako plačete i ne želim mrzovoljna lica na pogrebu, dapače, voljela bih da ona tvoja prijateljica otpjeva nešto od Elle Fitzgerald.«

Napravi pauzu.

Vrlo dugu pauzu.

»Želim da znate da ću ja biti s vama i da ću vas uvijek štiti. A možda ponovno vidim Clarka Gablea.«

Pokušava se nasmijati, ali je uhvati snažan napadaj kašlja.

Ja ne uspijevam ništa reći.

»U životu je važno nikada se ne bojati biti svoj i dati sve od sebe kako bismo živjeli mirno sami sa sobom i s drugima. Glupo je gubiti dragocjeno vrijeme gajeći bijes.«

Judith sjedne na krevet pored mene dok Sam stoji u blizini vrata zajedno sa psom koji se već tjedan dana ne miče od ulaza u sobu.

Helen nas polako promatra jedno po jedno, s nevidljivim osmijehom na usnama, a jedan pramen nestašne kose padne joj na lice. Nakon toga osjetim lagan trzaj na ruci koju mi stiće i shvatim da je preminula.

Tada počnemo svi redom plakati u tišini, gotovo kao da ne bismo htjeli prekršiti obećanje, osjećajući se beznadno nemoćnima.

Gledam to nježno beživotno tijelo i očekujem da ću je svakog trena čuti kako se smije, međutim sve je tako odvratno konačno.

Ona je mrtva. Zauvijek.

A naši se životi nastavljaju.

Automatski ustajemo i, gotovo kao da joj želimo uputiti posljednji pozdrav, odlazimo sjesti na njezinu ljuljačku. Gledajući more, zamišljamo da je vidimo kako se udaljava dok nas pozdravlja rukom.

Možda je uistinu vidimo.

»Zbogom Helen«, šapućem na talijanskom.

6.

Judith i Sam inzistirali su da ostanem, ali ja sam se željela vratiti kući.

Sandra mi kaže da su me zvali više puta iz trgovine. Ah da, trgovina!

Jučer ujutro činilo mi se da sam učinila bogzna što, ali, u usporedbi s ovim što se dogodilo, sve poprima drugu dimenziju. Ove stvari zasigurno nisu važne.

Helen je imala pravo, besmisleno je trošiti život trujući se bijesom.

Zovem ih kako bih saznala koje dokumente moram potpisati za definitivni odlazak, međutim kada mi odgovori, Miss V je neobično ljubazna i kaže mi da joj je iskreno žao zbog nemilog događaja te da je Stella otpuštena, a one se ispričavaju što su se ponijele tako »antiamerički«.

Politically correct.

Moram priznati da sam ostala iznenađena, mislila sam da ću morati spakirati kofere.

Ne očekujem da će mi dati povišicu ili promaknuće, ali, poznavajući ih, priznajem da je to za njih ogroman korak naprijed.

Ispričam joj o nedavnom gubitku koji mi, ako se zbroji s onim lažnim moga djeda prošlog mjeseca, ne ide u prilog. Zamolim je za nekoliko slobodnih dana kako bih došla k sebi i ona pristane.

Ionako dobro znam da ću morati nadoknaditi zaostali rad satima prekovremena rada. Zovem Edgara koji mi je ostavio nekoliko zabrinjavajućih poruka.

Ispričam mu što se dogodilo i obavještavam ga da nekoliko dana neću pisati.

Bili su ovo pakleni mjeseci za mene i želim se malo isključiti. Trebam biti sama.

Edgar me pita želim li mu biti pratnja na čuvenom vjenčanju sljedeće nedjelje kako bih se malo opustila. Kaže mi da je vrijedno

prisustvovati židovskom vjenčanju.

Večeras želim uživati sa svojim cimerima, željela bih biti malo bliskija sa Sandrom i popričati s Markom o tome da sam ga vidjela kako radi u bolnici, pogotovo sada, pod dojmom onoga što sam proživjela s Helen. Kuhamo svi skupa nakon sto godina.

Zanimljivo je kako smo sada svi tako drugačiji, kao da nas je sve zahvatio val neke promjene.

Sandra je već u trećem mjesecu i sjaji, Mark više ne izgleda poput kicoša koji provodi večeri između aperitiva i tuluma kako bi upoznao Ruperta Everetta, a ja ću, kako se čini, uskoro postati spisateljica.

Još uvijek me sve to nasmijava, ali zbilja je to ono što sam oduvijek željela.

I svaki je trenutak pogodan za citiranje Salingera: »Život je, po mom mišljenju, poklonjeni konj.«³

Dok Sandra kuha piletinu s *curryjem*, okrene se i ližući drvenu žlicu, kaže: »Nemate pojma što mi je danas rekao ginekolog.«

Mark i ja se pogledamo na trenutak i zanijemimo strahujući od vijesti da su blizanci. »Rekao je da svakako moram na dijete.«

Prasnemo u smijeh jer znamo da nema veće torture za Sandru nego biti na dijete.

»Vi ne razumijete, rekao je da moram izgubiti najmanje dvadeset kila. U svom životu nisam nikada ni jedan dan bila na dijete, a sada ovaj imbecil odluči da moram živjeti s tisuću osamsto kalorija na dan! Znete li koliko je tisuću osamsto kalorija?«

»Jedan paket keksa i jedna čašica sladoleda od čokolade«, kažem.

»Upravo tako, i što misli da ću ja jesti ostatak dana... vodu? Sto ne valja? Ne sviđaju mu se debele djevojke? Koji je njegov problem, ha? Uvijek sam bila debela i nastojim zadržati svoje ogromno dupe. Ja VOLIM svoje ogromno dupe. Ni jedan čovjek na svijetu nije se nikada žalio na moje ogromno dupe! Objasnite mi zašto ovdje u New Yorku žene moraju biti kao metle. Znete što ću vam reći? Dovraga i suhe guzice i retardirani doktori, sljedeći tjedan promijenit ću ginekologa!«

»Rekao ti je to samo zbog tvog zdravlja, pretpostavljam«, odvaži se Mark.

»Što on zna o mojem zdravlju! U mojoj zemlji žene su generacijama rađale kod kuće i nikada nisu ni vidjele liječnika. Ja sam rođena na kuhinjskom stolu, a sada mi jedan glupavi liječnik iz *sitcoma* govori da moram uzimati vitamine, vježbati i biti na dijeti. Je li poludio?«

Nitko od nas dvoje ne usuđuje se izustiti ni riječi, ali možda imbecil nije u potpunosti u krivu budući da Sandra i te kako nalikuje na Mammy iz *Zameo ih vjetar*.

Danas je bio sprovod.

Bilo je uistinu lijepo i sigurna sam da je bilo kako je ona željela.

Bilo je puno raznobojnog cvijeća, nitko nije bio obučen u crno i Sandra je otpjevala *Fly me to the moon* i *Unforgettable*.

Bile su i Judithine sestre, koje žive u Kanadi, njihova djeca i mnoštvo ljudi koji su je poznavali.

Svi skupa rekli su nešto lijepo o njoj - koliko je bila velikodušna, jaka i humana i svatko je od nas bio ponosan što ju je poznao.

Bilo je brdo hrane, ali pitam se kako ljudi, tamo, korak od mrtvaca, uspijevaju trpati u sebe hranu. Ipak, svi su jeli i pili kao za Božić.

Možda sam, kao dobra Talijanka, sentimentalnija, ali kada se osjećam jako loše, stisne mi se želudac i ne pada mi na pamet da se prejedem pite od jabuka.

Ni Sandra, bez obzira na svoje zaključke o ginekologu, nije takla hranu. Govorila je da joj je muka, ali ja znam da to nije točno jer stalno pije ljekovit napitak na bazi đumbira i drugog bilja od čega se, kako kaže, odlično osjeća. Sada mjeri težinu svakoga jutra i bilježi je u notes.

Otkada sam vidjela Helen kako umire, nisam zapalila ni jednu cigaretu, jednostavno mi se gade, a i bolje je tako.

Mark je uspio zbariti Samova *gay* brata. Bili su vani na verandi cijelo popodne bez obzira na polarnu hladnoću, i svako bih ga toliko vidjela kako skakuće, što je uobičajeno kada je uzbuđen.

Blago njemu koji može biti uzbuđen i na sprovodima. Ja sam cijelo vrijeme gladila Helpa, psa, koji je po meni najtužniji od svijetu. Gledao

me je i nije razumio zbog čega sva ta zbrka, a u očima sam mu vidjela da je jedina stvar koju je želio znati bila kamo je otišla Helen. Osjećala sam se kao da nekom djetetu moram objasniti da je njegova mama umrla.

Sam je bio vrlo žalostan, ali ona, zbog koje sam se doista brinula, bila je Judith. Zapravo, nije prozborila ni riječi, činila se poput izgubljene djevojčice u šumi, bila je dezorijentirana i zbrkana i nikako se nije htjela odvojiti od ljuljačke u kojoj je često sjedila Helen. Nakon nekog vremena Sam ju je gotovo morao odvući jer je sva bila ukočena od zime i imala je plave usne.

Kada je došlo vrijeme odlaska, Mark mi se približio s blistavim očima i rekao mi: »Monica, osjećam da je on onaj pravi!«

Nadajmo se dobromu.

Kada sam ušla u trgovinu nakon tri dana, atmosfera je bila iznenađujuće ležerna.

Bez obzira što je ovo mjesto uvijek uobičajeno skučen mauzolej, tetke izgledaju opuštenije. Zaklela bih se da sam vidjela Miss V kako se nezamjetljivo smije desnim kutkom usne!

Stellu nisu prijavile, ali su je odmah protjerale i ništa joj nisu pomogle sramotne optužbe protiv mene.

»Zasada ne namjeravamo zaposliti nikog drugog, draga moja!« kaže Miss V.

»Ionako nitko ne bi želio«, uzvratila Miss H.

»Molim te lijepo, Henrietta, zadrži za sebe svoj sarkazam!«

»*Molim te lijepo, Henrietta...*«, imitira je Miss H.

»Ne slušajte je, draga moja«, nastavi Miss V, »nego, mislila sam kako je već dugo vremena prošlo, a da skladište nije pospremljeno i isprašeno i kada ste već tu, što kažete da napravite popis robe, već ga godinama nitko nije napravio.«

I kao čarolijom sve se vrati na staro, ali sada znam da me poštuju i zbog toga će me nastaviti tretirati kao psa, do kraja.

Vraćam se kući iscrpljena, a kao i uvijek tijekom punog mjeseca, kuća smrdi po tamjanu i vosku svijeća. Nadajmo se da će nam donijeti dobro.

Sandra je promijenila ginekologa i taj joj je rekao da mora izgubiti dvadeset pet kila. Dakle vratila se prvome i sada traži neku dijete koja bi joj dopustila da jede sladoled, kekse i pomfrit.

Mark, naprotiv, poput pravog zaljubljenog mladića, provodi vrijeme između kupaonice i ogledala ormara neprestano se presvlačeći.

Konačno se iscrpljena bacam na krevet i najednom se sjetim da je u nedjelju to čuveno vjenčanje i da ja apsolutno ništa nemam za obući, zaista tako mislim.

Trebala bih se isfrizirati, izdepilirati i srediti si nokte i, ono što je najvažnije, smršaviti šest kila.

Edgar mi je rekao da će se ceremonija održati u Waldorf Astoriji, jednostavno ne želim ići tamo, ali sam mu već obećala, a i ako krene po zlu, uvijek se mogu baciti na klopnu. Nije mi ni u peti da bih mogla upoznati zanimljive ljude koji bi bili značajni za moju karijeru. Moja je jedina misao hrana.

Beznadan sam slučaj, priznajem.

Imam samo jednu haljinu koja bi mogla proći, ali je tako lagana da bih je mogla obući samo za vjenčanje u Egiptu.

Kada se ja budem udavala, svima ću reći da dođu u trapericama. Iscrpim se pri pomisli da ću cijeli dan morati biti nasmijana pred rodbinom koju mrzim i da ću morati držati svoju majku podalje od oca i njegove nove ženice, a sve to dok sam zarobljena u bijeloj haljini u kojoj se ne mogu ni znojiti, s cipelama koje me žuljaju i nepomičnom kosom koja je poput lastavičina gnijezda zahvaljujući šest litara laka za kosu.

Na kraju, nakon takvog dana, trebala bih imati snage otići u krevet sa svojim mužem i probuditi se u pet kako bismo uhvatili avion za Maldive!

Moje će vjenčanje biti vrlo jednostavno, na pozivnicama ću napisati: »Donesite cugu i badić«, a kad svi budemo beskrajno pijani, poskakat ćemo u bazen gdje će moja majka pokušati utopiti novu očevu ženu.

A ja ću joj pomoći!

Kad dođem kući, Sandra mi najavljuje da nam je Mark odlučio predstaviti svoju novu ljubav, Freda. Preljepog Freda, Freda, onog pravog, Freda i njegove divne cipele, Freda i njegove lijepe ruke. Da, tog Freda.

Otkada ga poznajem, a tome su skoro dvije godine, nije nam nikada nikoga predstavio, dakle bojim se da je ozbiljna stvar jer je vrlo diskretan kada je srce u pitanju.

Morala bih učiti od njega.

Pozvao ga je na večeru tu, kod kuće. Za njega mora biti kao u *Upoznajte roditelje*.

Očistio je cijelu kuću i natjerao nas je da pospremimo svoje sobe jer se srami i u biti... Dnevni boravak više ni ne nalikuje našem: kauč je prekrrio crvenim brokatom i posložio ogromne jastuke po novom tepihu.

Stavio je na stol kvadratne crne tanjure ukrašene bijelim cvijećem, a svijeće od narančina cvijeta plutaju u kristalnoj amfori, punoj ružine vodice.

U *backgroundu*, neizbježna *fusion* glazba.

Nedostaje natpis Budha Bar i eto nas. Bio bi odličan dekorater.

Sandra i ja sve do večere ne smijemo ući u kuhinju jer se on ponaša kao histerični koreograf na svojoj premijeri.

Kada je Fred pozvonio, Mark nije bio zgotovio svoj *souffle Stroganoff* i skoro ga je uhvatio histerični napad. Tko zna zašto se na prvom spoju svi prave da znaju kuhati? Kada Fred shvati da Mark živi od salate, bit će smijeha.

Sve troje trčimo otvoriti vrata. Mark nas odguruje, popravlja si kosu, poskakuje nekoliko puta za sreću i konačno otvori.

Fred je tamo s bocom Dom Perignona u ruci, a zatim uslijedi bučno veselje puno klicanja, skakutanja i poljubaca za sve.

I Sandra i ja skakućemo i to traje sljedećih dobrih pet minuta.

Bolje bi bilo otvoriti Dom Perignon nekom drugom prilikom.

Posjednemo ga u naše carstvo dok se Mark vraća u kuhinju.

Fred je zubar u jednom dijelu Park Avenuea pa to u meni budi želju da ova veza potraje vrlo dugo jer trebam srediti nekoliko plombi.

Vidjeti ih zajedno prava je zabava. Iako su vršnjaci, potpuno su različiti - Mark je vrlo dotjeran, nema ni jedne dlake po cijelom tijelu, ima divnu zlatnoplavu kosu na koju je jako ponosan, trči svaki dan pet kilometara i vegetarijanac je, dok je Fred... pa, nalikuje na Marka prije dotjerivanja...

Večer je zaista ugodna, Fred se čini jako drag i nasmijava nas svojim oponašanjima, a Mark se konačno opustio i jedva čeka da mu kažemo što mislimo o njegovom novom dečku.

Sandra mu, naravno, čita iz dlana i, nezadovoljna, daje mu da popije kavu kako bi mu čitala iz taloga, a Fred, koji inače ne pije kavu, odluči je zadovoljiti iako neće oka sklopiti cijelu noć.

Dok je Mark ispraćao Freda do vrata, Sandra me povuče u stranu i kaže mi:

»Bit će to lijepa veza, ali neće dobro svršiti za Freda.«

»Što govoriš, zašto ne?«

»Nema nastavka... jasno sam vidjela, žao mi ga je jer će zbog Marka patiti.«

»Nećeš mu to reći, zar ne?« kažem nekako ozbiljna.

»Zasigurno ne, za to će se pobrinuti Mr. Srolomac kada dođe vrijeme.«

»Ali, ako si tako uvjeren, zašto ne možemo ništa učiniti? To je isto kao da vidiš slijepca koji samo što ne upadne u šaht, a ne zaustaviš ga!«

»Život je takav, treba ga pustiti da teče.«

Ponekad mi se ne dopada kada je Sandra fatalistički raspoložena, ipak, malo čarolije u životu dobro dođe, pa kad se zanese, pretjeruje.

A ako je u pravu?

7.

I evo me pred fatalnim, sudbonosnim danom. Obukla sam prljavoružičastu haljinu od sifona, koja mi se jako sviđa.

Ima mali V-izrez i dugih je, širokih rukava na zvono tako da gotovo prekriva ruke, lagano prati liniju tijela i spušta se sve do stopala.

Izgledam poput male vile koja ide na vjenčanje vilenjacima, ali barem ne izgledam kao da sam na tulumu iščekivanja Nove godine.

Tetke su mi posudile bisernu ogrlicu svoje mame.

Bila sam dirnuta. Iako je sutra u cik zore moram vratiti u sigurnosni pretinac u banci, to mi se čini kao jako lijepa gesta s njihove strane.

Podigla sam kosu i stavila sjajilo za usta. Doista izgledam dobro.

Kada sam se spustila dolje, Mark i Sandra gledali su me otvorenih usta.

»*Vau!* Nitko neće gledati mladenku!« kaže Mark.

»Jao, Miss Scarlett, kako ti lijepa!« kaže Sandra.

»Pa, hvala!« kažem ja. »Od sada ću se češće ovako oblačiti!«

»Da se ne oblačiš tako vrećasto, skužilo bi se da si žensko!« reče Mark.

Zazvoni zvono. To je Edgar koji dolazi po mene.

Otvorim vrata, i on ostaje otvorenih usta; počinjem sumnjati da sam ostalih dana u godini pravi gabor.

On je jednostavno predivan. Smoking mu zaista dobro pristaje, a kada mi pruži ruku, vrlo sam ponosna, ali malo mi je i neugodno jer, iako to nismo nikada rekli, svi će misliti da smo skupa.

U automobilu ga pitam za nekoliko informacija o mladencima i povjerim mu kako sam oduvijek imala osjećaj da se ne slaže s njima najbolje.

Edgar mi ispriča da je mladenka sestrična njegove majke u drugom koljenu i da joj je bilo jako stalo da on predstavlja englesku lozu obitelji - onu plemenitu.

Upravo zbog toga što godinama ne razgovaraju, nije željela da se govori kako su snobovi, a i budući da se Edgar zbog posla nalazio u New Yorku...

Sestrična, o kojoj je riječ, uvijek je bila malo čudna i svi su potajno mislili da je lezbijka, stoga svi smatraju da je ovo vjenčanje samo spašavanje ugleda.

Stvar postaje zanimljiva: obiteljske osvete, *lezbo-gay* zapleti... a ja nisam htjela ići!

Zbog zastoja u prometu, sa znatnim zakašnjenjem stižemo na ceremoniju koja je već bila počela.

Dvorana je hotela raskošna. U zraku lebdi jak, nepogrešiv miris bogataša.

Tiho uđemo u dvoranu u kojoj se odvija ceremonija.

Ispod bijelog baldahina, ukrašenog ružičastim cvijećem, nalaze se mladenci i četiri kuma. On je upravo razbio čašu zgnječivši je nogom, na spomen, kako mi objašnjava Edgar, rušenja jeruzalemskog hrama.

Mladenka se priprema napraviti sedam krugova oko mladoženje u znak vječne vjernosti. Po mom mišljenju, stisak ruke bio bi i više nego dovoljan s obzirom na vrijeme u kojem živimo.

Uzvanici su vrlo elegantni, sve gospođe imaju šešire širokog oboda, a muškarci tipičnu židovsku kpicu.

Mladenci su nam okrenuti leđima, mi smo dosta daleko i ne uspijevam dobro vidjeti haljinu.

Mladenka je, u stvari, izrazito muškobanjasta, jako mršava i koščata, dok je mladoženja... mladoženja je... BOŽE MOJ!

David!!!

»NEEE...!!!« čujem sebe kako vičem.

Svi se okreću.

»Nisu... li prekrasan par?«

Nastojim popraviti ovu, ma nazovimo je njenim imenom, kolosalnu, prekooceansku blamažu!

Helen, ovo je sigurno tvoje maslo, tko zna kako se grohotom smiješ tamo gore!

Edgar me u šoku gleda, sada će me odvesti u luđačkoj košulji.

Jedan starčić iz posljednjega reda pljesne rukama i poviče: »Živjeli mladenci!«

Na sreću, slijede ga ostali, koji vjerojatno misle da ja animiram goste.

Susretnem, protiv svoje volje, Davidov ubojiti pogled i osjećam da su mi minute izbrojane.

Zgrabim Edgara, koji je odustao od toga da sazna što se zbiva, za rukav i izvučem ga iz dvorane.

Presretnem konobara s pladnjem šampanjca i zgrabim dvije čaše koje, doslovce, iskapim. Spustim ih i uzmem druge dvije koje ovoga puta podijelim s Edgarom, koji pak čeka objašnjenje, strpljivo poput tibetanskog monaha.

Pričekam onih osam sekundi koliko bi trebalo alkoholu da počne djelovati i kad osjetim da sam potpuno mirna i da vladam situacijom, zgrabim Edgara za ovratnik i zaurlam: »ZNAŠ LI TKO JE MLADOŽENJA?«

»David Miller, dečko moje sestrične Evelyne već barem deset godina«, odgovori jako mirno s jednom rukom u džepu, a u drugoj držeći šampanjac.

U biti, tako izgovoreno sve je jasno.

Ispustim njegov ovratnik i nastojim skupiti malo dostojanstva, ali ne pronalazim ni jednu mrvicu.

»David je čovjek kojeg sam apsolutno najviše voljela u svom životu. Trebali su mi mjeseci da ga zaboravim, radije bih da su me mučili vrućim uljem nego da sam došla na njegovo vjenčanje. On će me zbog ovoga ubiti!«

»Oprosti, Monica, ne bih volio turati nos, ali možeš li mi, molim te, objasniti, budući da David nije nikada ostavio Evelyne iako ne znam zašto, u kojem je on to točno trenutku postao čovjek tvoga života?«

Mrzim izravna pitanja.

»Imali smo vezu prije osam mjeseci«, kažem nastojeći izgledati dostojanstveno, ali se osjećam smiješno.«

»Razumijem. Bez sumnje jako bitna veza, osobito njemu, budući da te je nogirao, oprosti na iskrenosti, nakon koliko vremena?«

»Pedeset osam dana...« »Tijekom kojih ste se vidjeli...«

»Četiri puta, ali smo mnogo telefonirali«, odgovorim srdito.

»Nemam više pitanja, časni sude.«

Osjećam se poput prave glupače, prije svega zbog toga što je Edgar izniman čovjek i otkada sam ga upoznala, moj je život postao bolji. Ne zaslužuje ovaj izljev histerične tinejdžerice, a da pravo kažem, što više govorim o Davidu, to mi postaje jasnije da me nije briga za njega tko zna otkada.

Ne osjećam ogorčenost ni razočaranje, samo želju da on bude sretan.

Možda, kada se zaljubiš u nekoga, postaješ začaran i ostaneš zarobljen sve dok te taj netko ne oslobodi, a mene je David upravo sada oslobodio.

Bit će da je to od šampanjca, ali odjednom se osjećam bolje.

»Znaš što, Ede? Možda imaš pravo, sve sam to umislila.« »Da sam znao, ne bih te bio nikada doveo ovdje. Ja sam samo htio da se ti dobro osjećaš.«

»Ne, oprosti ti meni, Ede, imala sam težak period i ti si posljednja osoba na svijetu kojoj trebam bilo što prigovarati, dapače, trebala bih ti podići spomenik zbog svega što si učinio za mene.«

»Sada pretjeruješ!«

»Kunem ti se, ušao si u moj život na vršcima prstiju i unio si red, a da to nisam primijetila, bio si brat, otac, prijatelj, neću ti nikada moći dovoljno zahvaliti.«

»Pronaći ćemo načina da se odužiš!«

Dok pričamo, David i Evelyne dolaze nam u susret.

Ona je zaista antipatična, a on izgleda jako nervozan. Kako mu zamjeriti?

Evelyne mi se obrati dosta grubo:

»Poznajemo se?«

»Vidjele smo se na brzinu na večeri kod Judith i Sama, prošle godine«, kažem kako bih spasila situaciju.

»A tamo!« poviče David.

»Oprostite mi za ono maloprije, ali na vjenčanjima sam uvijek takva, ne mogu se suzdržati od izljeva radosti, zar ne Edgare?«

Ne znam što bih više rekla, kvragu, pomažite mi!

»Da, tako je živahna, sigurno je to zbog talijanske krvi!« kaže Edgar.

»Oh, Talijanka si?« pita David osvojivši apsolutno prvu nagradu u utrci za seronju, nadmašivši čak i mene.

»Da, iz Rima sam.«

»Vidi vraga, upravo tamo mi idemo na bračno putovanje!« kaže Evelyne.

»Koje li slučajnosti!« uzviknem.

Osjećam da Edgar umire od želje da se nasmije dok svima nama gori pod nogama.

David je sigurno izgubio sedam kila od početka ceremonije.

»Kako ste se upoznali?« pita Evelyne s držanjem osobe koja na silu lovi u mutnom.

Ma gdje li ju je samo Edgar našao?

»Monica je vrlo nadarena spisateljica i bit će mi čast što će objavljivati u mojoj izdavačkoj kući.«

Veličanstveni Eddy! Volim te! Ponizi ih!

»I koliko ste skupa?« prijeti ona inkvizicijskim tonom.

»Uistinu mi...«, započnem.

»Šest mjeseci, točno ljubavi?« prekine me Edgar.

»Šest mjeseci?« ponovi David bez sumnje iznenađen.

»Oh, da, da, šest mjeseci, kako vrijeme leti!«

Dok Edgar i Evelyne pričaju o tetki, David me diskretno odvuče u stranu: »Čestitam, mislio sam da sam jedini muškarac u tvom životu, no saznam, baš na dan svoga vjenčanja, da imam suparnika!« kaže kroz smijeh.

»Mislio si da imaš ekskluzivu?« dobacim.

»Priznajem ti da, iako si me izluđivala, ne postoji žena na svijetu s kojom sam se osjećao tako važno kao s tobom i to što sada imaš drugu vezu čini me malo ljubomornim.«

»I morao si se vjenčati da bi to shvatio?«

»Mi muškarci kojiput smo malo sporiji.«

»Da, znam, čitam *Cosmpolitan*.«

»U svakom slučaju, znaj daje Edgar čovjek kojeg jako cijenim i upravo je on pravi za jednu ludu poput tebe.«

Željela bih ga udariti, ali uistinu sam sretna zbog njega iako nisam sigurna da je njemu krenulo isto tako dobro.

Mladenci se udaljuju, a Edgar i ja ostajemo sami i prasnemo u smijeh.

Bili smo veličanstveni.

Ed me pita za ples i provedemo nezaboravnu noć.

Mrtva sam umorna, pijana, ali sretna. Sjednemo na omanji naslonjač, izujem cipele i naslonim glavu na Edgarovo rame te promrmljam: »Sretna šam jer ga više ne volim.«

»I ja sam sretan.«

Otvorim oči prije nego što zazvoni budilica i ostajem buljiti u strop desetak minuta misleći na sve ono što se nedavno dogodilo.

Prvi osjećaj koji me ispuni totalni je mir. Osjećam se slobodno i sretno, u skladu sa svemirom. Obično, kada izgovorim ovakvo što, nastanu katastrofe, ali tolike su se dogodile ovih mjeseci, dakle što bi se još moglo dogoditi?

Pa dobro, nećemo izazivati Božju providnost u mirnom trenutku.

Uživam u posljednjim minutama u svom krevetu ramišljajući kako David i Evelyne odlaze na bračno putovanje. David je zaista bio zgodan sinoć, ali po prvi put sam doista osjetila da nikada nije bio moj i zasigurno je tako bolje.

Kada su mladenci odlazili kočijom, on se okrenuo i namignuo mi je, izgledalo je poput zadnje scene iz filma *Moj dečko se ženi*.

Edgar i ja smo se sjajno zabavili. Uvijek se zabavim kad sam s njim, pušta mi da budem ono što jesam, a da me ne osuđuje.

Najzanimljivija scena bila je kada me šašavi čičica, koji je vikao: »Živjeli mladenci!« pitao za ples i kada je na kraju uspio staviti ruku na moju stražnjicu, izgovorivši na talijanskom: »Kako lijepu guzu imaš, Maria!«

Bilo je zabavno!

Dok se pripremam, mozgam o završetku romana koji još moram osmisлити.

Caroline u svom vrtu bivših iz dana u dan sve više shvaća da njezin muž, koliko god bio pravi pravcati križ koji je morala nositi, nije ništa u usporedbi s njezinim gostima.

Thierry je udovac. Otkada je njegova žena umrla, ništa ne radi sam, odbija čak zavezati cipele. Kada jede sir, netko drugi mu ga reže kako ne bi uprljao ruke. Evo, zašto ga je kći drage volje pustila da otputuje...

Jean Lucje okorjeli neženja koji joj zadaje najviše jada i muke.

Bez obzira na njegovih sedamdeset godina, vrlo neugodnu prostatu i blistavo umjetno zubalo, neprestano nastoji ostati sam s njom i uvijek je pokušava ljubiti kada su joj ruke zauzete.

Eric i Bertrand nedeklarirani su homoseksualci i žive skupa dvadeset godina kao u Toploj braći. Jako ljubomorni jedan na drugoga, peckaju se kao pravi zaljubljeni par.

Robertje umišljeni bolesnik, uvjeren da mora umrijeti čim osjeti i najmanju bol.

Na kraju Pascal, depresivan, s opsesivno-kompulzivnim poremećajem, gasi i pali pet puta svjetlo prije odlaska u krevet.

Ova jadna Snjeguljica zacijelo nije doživjela lijepe trenutke!

Caroline odmah shvati da je učinila veliku pogrešku, ali već se obvezala.

Mora izdržati mjesec dana - kojiput naoružana hrabrošću i strpljenjem kao majka ili bolničarka, ublažava bolove, njeguje nemirne duše i uspijeva vratiti pouzdanje ovim izgubljenim muškarcima, spašavajući ih od njih samih.

Sada mi je potreban kraj.

Dok silazim, čujem Sandru kako govori Marku (koji je već postao otac u svakom pogledu): »Kada djevojčica bude navršila šest godina, želim napraviti prekrasnu proslavu kao što je to činila moja mama kada sam bila mala, s puno balona u boji i poklona za sve. Peter i mama izmišljali su razne igre i kada bi roditelji dolazili po djecu, nitko nije želio otići!«

Et voila!

Mogla bih napraviti upravo to - posljednjeg dana boravka kod Caroline po starce dođu djeca, bivše žene i braća kao što roditelji odvođe svoju djecu na kraju zabave.

Na taj bih način povukla paralelu između završetka zabave i kraja života.

Rodbina ih nalazi tako veličanstveno promijenjene da ne vjeruje svojim očima: okrepljeniji nego nakon kupke u bazenu iz Cocoonu, tako da je nastoje nagovoriti da ih još malo zadrži.

Caroline je postigla svoj cilj, donijela je zaključke.

Umorna je, ali mirna i duša joj je na mjestu.

Zatvorivši polagano vrata, završi i sa svojom prošlošću.

Najednom se spustila tišina, gotovo utješna.

Dnevna soba obaobljena je polutamom. Vani sipi kiša.

Zavali se u naslonjač, na sredini pozornice, udahne duboko i nasmije se.

Na kraju se obrati Hubertu, kazavši mu:

»Dok nas smrt ne rastavi«.

Zastor!

Dovraga!

Osjećam se pametno.

Ne samo da sam smislila kraj romana nego sam ga i prilagodila kazalištu.

Nije vrag da sazrijevam? Upravo je pravi trenutak za napadaj panike. Sva sam uzbuđena. Ništa drugo mi ne preostaje nego staviti ga na papir i gotovo. Da me Edgar nije ohrabrio, sigurno bih još pronalazila milijun izgovora da ga ne dovršim.

Moram mu odmah reći!

Zovem u hotel, ali mi kažu da ga ne mogu spojiti jer je zatražio da ga nitko ne uznemirava. Ostajem malo razočarana. Istina je da smo se sinoć kasno vratili, ali zašto ga barem malo ne mogu ometati?

Pokušavam inzistirati, ali portir je nepokolebljiv. Morat ću nazvati kasnije.

Krenem na posao i već sam manje sretna nego prije. Zašto je dovoljno tako malo da mi pokvari raspoloženje?

U biti, ne znam gotovo ništa o tom čovjeku. Ne znam točno ni zbog čega je ovdje u New Yorku, osim posla i vjenčanja koje je ipak bilo sporedno.

Stižem u trgovinu i tetke jedva čekaju da im ispričam sve detalje i pitaju me sto pitanja o tome kako je bila obučena mladenka, kakva je bila hrana, cvijeće, muzika, je li bila ta ili taj od poznatih i tko je uhvatio buket.

Jedina osoba koju sam prepoznala bila je Jenna Elfman, glumica koja glumi Dharmu u *Dharma i Greg*.

Nasmijava me do suza, izgleda da je stara prijateljica mladenke. A buket... pa, buket, sada kada razmišljam... ja sam ga uhvatila.

8.

Dan je bio veseo i proletio je u trenu, ali mi je ostao taj čudan osjećaj jer nisam mogla razgovarati s Edgarom.

Pokušavala sam ga dobiti još nekoliko puta na mobitel, ali mi uopće nije odgovarao.

Ne preostaje mi ništa drugo nego pričekati da se on javi.

Zabrinuta sam, osjećam se napušteno iako vjerojatno pretjerujem. Ne znam što radi i ne znam gdje je i po prvi se put pitam - s kim je?

A ako je s nekom ženom?

Teoretski, to me ništa ne bi trebalo zanimati, ali, naprotiv, zanima me i te kako.

Nije moguće da sam ljubomorna!

Proveli smo dva mjeseca tako intezivno da nisam imala prilike ni osjetiti da mi nedostaje. Usprkos tome što sam ga uvijek smatrala beskrajno očaravajućim, nisam se nikada usudila pomisliti da bih mogla biti s njim.

Možda zato što je čovjek od takvog iskustva, pa ne bi nikada gubio vrijeme s pomalo zbunjenoj mladom djevojkom poput mene.

Možda ga samo zanima roman i poslije ga više nikada neću vidjeti.

Ili je možda oženjen i ima djecu u Škotskoj.

Nisam ga nikada pitala ili mi je možda i bio rekao, ali ja sam bila toliko zaokupljena samom sobom, kao i uvijek, da mi je cijeli njegov život izmaknuo.

Egoistica sam.

Egoistica. Sama. I ostavljena.

Kod kuće pitam Sandru ima li poruka za mene.

»Za tebe ih nema, ali za Marka barem petnaest! Zamijenili su me s operaterkom: >Možeš li reći Marku da se vidimo kod Saksa? Ne, reci mu da prije imam sastanak kod odvjetnika i da se vidimo direktno kod Nobua, zatim... ne, možda uspijem prije večere, dakle reci mu

da se vidimo kod Morgan'sa... Ne, zaboravio sam *shiatsu*...< Od svih tih imena mi se vrte u glavi. Zašto su tako uznemireni?>

»A gdje je Mark?«

»U kupaonici, naravno!«

Dakle, da je Edgar i htio nazvati, bilo bi stalno zauzeto...

Sada je već dvadeset četiri sata što ga ne čujem, to nije njemu slično. Uostalom, zna da sam ga tražila jer sam sedam puta ostavila poruku da mi se javi. Zar mu se nešto dogodilo? Da nije u problemima? Od zabrinutostiprelazim na ljutnju zbog pomisli da mu nisam dovoljno važna.

Pokušavam biti racionalna, ali mi više ne uspijeva, panika je nadvladala. Provedem večer u osluškivanju telefona i svaki put kad čujem zvonjavu, trgnem se, ali nikada nije on. Nastojim se pomaknuti s romanom, ali nisam koncentrirana i salijeću me sve vrste sumnji gramatičke prirode.

Ne preostaje mi ništa drugo nego otići u krevet i ostaviti upaljen mobitel, što nikada ne radim. Ali, upravo sam objavila izvanredno stanje zbog kraha nacionalne sigurnosti!

Svaka se dva sata budim i provjeravam jesu li stigli pozivi ili poruke, osjećam se slaboumno, ali to je jače od mene.

Vrlo loše spavam. Budim se s glavoboljom i loše volje.

Nikakva poruka nije stigla.

Oprostila bih mu samo da je u komi ili da su ga oteli, ali u tom slučaju vidjela bih ga na televiziji, a na video- vrpici otmičara trebao bi reći: »Monica, oprosti što te nisam mogao nazvati!«

No dobro, praviti ću se kao da se ništa nije dogodilo, uostalom, nisam valjda zaljubljena u njega, zar ne?

Dakle, što me se tiče što ne zove, imam ja na štošta misliti.

Da, na što?

Evo me u podzemnoj. Ne čujem ga cijeli dan. Tužna sam i neutješna.

Promatram ostale osobe koje su tu sa mnom i pitam se o čemu one razmišljaju.

U podzemnoj svi uvijek imaju izgubljen, jednoličan i rezigniran pogled.

Ne razabire se onaj tko je tužan od onoga tko je sretan, pod neonskim svjetlom svi osjećaji izgledaju isto.

Svi u srcu nosimo nekoga tko ne mora uvijek uzvratiti. Zamišljamo da mu prepričavamo stvari koje mu nikada nećemo reći, omogućujemo mu da sudjeluje u svim glupostima koje nam padnu na pamet nadajući se da razumije i da će odgovoriti kako očekujemo, ali u zbilji skoro nikada nije tako. Svatko poima stvari na svoj način.

Moram naučiti djelovati sama, previše sam se oslonila na tu osobu i sada kada se maknula, ja sam izgubila ravnotežu.

Dok hodam prema trgovini, zvoni moj mobitel. Edgar je.

Moje srce poskoči i osjećam kako mi se steže želudac.

»Bok, Monica, tražila si me?« kaže u žurbi.

»Ja? Pa bok, Ede... ja... da, tražila sam te nekoliko puta jučer, ali nije te se... moglo naći!« Nastojim prikriti svoj nemir nekim duhovitim odgovorom, ali najradije bih se izderala: »Gdje si dovraga bio, bila sam užasno zabrinuta!«

Ali ne činim to jer me poklopio sljedećom izjavom: »Da, bio sam dosta zaokupljen i imao sam nekoliko sastanaka, trebala si me nešto?«

Željela bih reći:

»Da, trebala sam te, željela sam da čuješ kraj moga romana i da mi daš brdo komplimenata. Također sam željela da me zagrliš i da me izvedeš na večeru!«

Međutim kažem:

»Ne, ništa posebno... samo sam htjela čuti kako si.«

»Sve je O. K., sada moram ići, čujemo se uskoro, ti prioni na roman, O. K., bok.«

I poklopi.

Bilo je gore od uboda bodežom.

Bilo bi bolje da me nije ni nazvao.

Izbacio me iz svoga života.

Što sam mu učinila, sve je tako lijepo teklo. Bili smo prijatelji, nije prošao ni jedan dan, a da ga nisam čula i da me on ne pita kako sam ili kako su ukućani ili kako je bilo na poslu. Znači tako, samo sam biznis za njega, način da dođe do para.

A zašto me onda odveo na vjenčanje, na kraju krajeva, tamo je bio dio njegove obitelji koji će sada misliti da smo skupa.

Možda on uopće i ne razmišlja o tome, bit će da je jedan od onih koji se brzo zasite i koji te zaborave preko noći. Blago njemu.

Kako bih voljela da sam se rodila bezosjećajna, imala bih sigurno više uspjeha u životu i ne bih sada tu plakala za tipom koji se pojavio niotkuda, a tamo se i vratio; i možda bih već započela karijeru koja bi beskrupulozno išla naprijed.

Kako bih se ohrabrila, pomislim da će prije ili kasnije to proći i da je i ovo jedna od lekcija koje moram naučiti.

Ali, što ću na kraju sa svom tom kolekcijom naučenih lekcija?

Citat ću ih i prodati ih kao tečaj engleskog?

Možda s kasetama i CD-romom.

Lekcija 1: »Ne vjeruj nikada muškarcima koji su u vezi deset godina i u krizi.«

Lekcija 2: »Ne vjeruj nikada muškarcima koji ti kažu da te vole nakon samo dvadeset i četiri sata.«

Lekcija 3: »Ne vjeruj nikada zrelim muškarcima.«

Lekcija 4: »Ne vjeruj nikada muškarcima.«

Izađem s posla, skoro je pet sati popodne i tako sam utučena da bez cilja lutam gradom. Ovdje u Americi kaže se: »There's no place like home«, kod kuće je najljepše. Tamo gdje ti je srce, gdje je tvoja ljubav, gdje su tvoje »divlje jagode«, a bez toga i najljepše mjesto na svijetu postane hladno i neprijateljsko.

Danas tako osjećam New York, nije moj dom, ovdje sam samo u prolazu.

Stvar je u tome da sam potpuno izgubljena i ne mogu se snaći u ovom filmu.

Dok hodam, primjećujem da sam došla blizu groblja gdje je pokopana Helen.

Nisam tu bila od dana sprovoda i baš imam želju da s njom popričam.

Mnogo mi nedostaje.

Uzmem dvije kave u kafiću i legnem na travu, pored njezina groba.

To je malo i mirno groblje i u ovo doba dana nema ama baš nikoga. Osjećam veliki mir, tu ispružena. Nebo je bistro, sunce zalazi i boji sve zgrade u ružičasto.

»Bok Helen!« kažem tiho. »Donijela sam ti kavu kao kad smo bile skupa na ljuljački. Nedostaješ mi, znaš li? Bila si moj jedini pravi vodič i sada kada sam zbunjena i zbrčkana, uistinu ne znam kome bih se obratila... Po tebi, pogriješila sam i ovoga puta?

S Edgarom, mislim... Ti si mi rekla da budem ono što jesam i on je iznebuha nestao... Ukratko, u mjesec dana izgubila sam dvije osobe do kojih mi je najviše stalo i sada se osjećam tako usamljenom i prestrašenom.«

»Bok djevojčice!« kaže glas iza mene.

Odjednom se podignem u sjedeći položaj.

»Helen!« viknem i prekrijem usta.

»Kakvu facu imaš, izgledaš kao da si ugledala duha!« smije se.

»Helen, to si zaista ti?«

Sjedne pored mene i uzme toplu kavu u ruke.

»Koliko mi je ovo nedostajalo...«, promrmlja.

»Došla sam ovdje samo kako bih ti rekla da se ne bojiš jer ne griješiš. Puno je ljubavi oko tebe, samo moraš više pažnje obratiti na znakove. Trebaš pažljivije slušati srce drugih i vidjet ćeš da će sve biti kako treba.«

Dok priča, niz obraz mi klizne velika suza koju mi Helen obriše rukom. Njezin dodir mi se čini kao šećer u prahu.

Odjednom se probudim.

Koliko je sati? Sigurno sam sanjala.

Sunce je zašlo, podigao se vjetar i sva sam promrzla.

Čudno, nema više kave koju sam odložila na travu. Bit će da ju je netko uzeo.

Dodirnem obraz koji je lagano dotakla Helen i tražim je pogledom u tami, ali nje nema.

Uđem oprezno u kuhinju mršteći čelo i prilično tajanstveno kažem: »Ljudi, moram vam ispričati nešto nevjerovatno.«

»Nakon događaja kad su tvoj ručak dale psu, ne postoji ništa više što bi me moglo iznenaditi u toj trgovini«, kaže Mark, nastavljajući sjeckati mrkve.

»Ne, nema nikakve veze s poslom, mislim da sam doživjela paranormalno iskustvo.«

Tišina na trenutak.

Ne daju mi vremena ni da započnem rečenicu, a već se podrugljivo smiju, prvo tiho, tiho, a onda sve jače.

Ne vjerujem, valjaju se po podu od smijeha. Doslovno.

U ovoj kući me ne doživljavaju ozbiljno, to je jasno.

»Ali kunem vam se, istina je, zašto mi ne želite vjerovati?« cmoljim.

Oni se tako jako smiju da odlučim glumiti uvrijeđenu i odem uzdignuta nosa: »Jednog ćete dana moliti da saznate što mi se dogodilo, a ja vam neću ispričati!«

I zatvorim vrata.

Nakon sekunde, evo oboje me prate po stepenicama sklopljenih ruku govoreći mi: »Daj, molim te, ispričaj što ti se dogodilo... Jesi li sjela na dobru podzemnu?«

»Ne, sigurno su je pozdravile kada je ušla u trgovinu!«

»Kako ste pokvareni! Ma ne, ozbiljna je stvar, kunem vam se!«

» O. K., O. K. !« Sandra će. »Primirje! Oprosti nam, ali bili smo na tečaju za trudnice i Mr. Jasamkamen se onesvijestio dva puta kada su pričali o šavovima i posteljici. Vjerojatno još uvijek dolazi k sebi!«

»Dakle, sada me slušate?«

»Da, da«, kažu jednoglasno.

Sjednemo sve troje na stepenice i započnem prepričavati čudan san koji sam usnula na groblju i, naravno, nacifram ga još misterioznijim detaljima. Uostalom, spisateljica sam, a i zezali su me sve do sada.

»Dakle«, počnem, »bila sam sama samcata na groblju. Vjetar je podizao suho lišće, a u zraku se osjećao sladunjav miris poput

mošusa. Nakon nekog vremena začula sam prigušenu buku koja je dolazila iz obližnjeg groba, kao da netko traži pomoć i želi izaći. Približila sam se i čula sam jako dubok i jaukav glas kako zaziva moje ime šapćući...

>Mooonica<... zatim tišina... >Monicaaa<... i opet tišina. I dok ustajem kako bih potražila pomoć, istrunula ruka zgrabi moju i više: >DOOOĐI DOLJE SA MNOM!!!<«

I zgrabim za ruku Marka koji prestravljen zaviče i prekrije lice rukama.

Sandra i ja imamo pune oči suza od smijeha, prestrašiti Marka je uistinu dječja igra! »Glupačo!« kaže.

»Daj, ne ljuti se, sada smo jedan-jedan.«

»Daj, reci nam istinu, što se čudnovato dogodilo?« kaže Sandra.

Pričam pravu verziju sna koji je u meni pobudio čudan osjećaj.

Kao da je poruka bila šifrirana: »Stvari će se odvijati kako trebaju.«

Kako? Dobro ili loše?

I to milovanje poput daška, hladnog daška.

»Vjerojatno je netko prošao, uzeo kavu i podragao te, možda da vidi jesi li živa«, kaže Mark.

»Da, mislim da je to najlogičnije objašnjenje, ali ono što ne mogu objasniti, jest to da sam bila potpuno budna dok sam pričala s Helen, a ne sjećam se ni da sam zijevala.«

»Mi na Karibima, naprotiv, puno vjerujemo u duhove i vrlo cijenimo njihove poruke. Moraš se smatrati sretnom što ti se to dogodilo, ona je sada tvoj anđeo čuvar, nije svima omogućeno da ga upoznaju.«

I nastane muk pun naših pitanja.

»Znate li priču o djevojci koja je autostopirala?« upitam.

»O onoj koja ostavi šal u automobilu i kada je vozač dan kasnije došao vratiti ga, dozna da je već tri godine mrtva?« kaže Sandra.

»Cure dosta, ili noćas spavam s vama!«

Otvorimo bocu vina i, još uvijek na stepenicama, ispričamo sve poznate priče o duhovima.

Nisam to činila od svoje šesnaeste godine i, što je najljepše, jednako me strah kao tada. Kada je došlo vrijeme za počinak, nemamo hrabrosti sami oprati ni zube i... završimo svi na velikom Sandrinom krevetu.

Mark hrče kao mrki medvjed s nosom punim šmrklji.

Nikad nisam čula tako strahovito hrkanje. Sve sam probala ne bih li ga utišala - izgovarala sam: »Psssts! Pssst!« udarajući ga nogama, pokušala sam ga i okrenuti ne bi li ostao na jednom boku, ali ništa. Prisiljena sam prkositi snagama zla i otići spavati u svoj krevet.

Ali, s glavom ispod pokrivača.

Nakon buđenja osjećam se znatno bolje. Otkrila sam da kada sam zabrinuta i kad popričam s nekim o svojem problemu, on postane manje ozbiljan jer shvatim da postoje i druga valjana objašnjenja osim mojih.

Sto se tiče Edgara, ne vidim mnoga druga objašnjenja, ali tko zna, možda se varam.

Ako u životu očekuješ samo najgore, imat ćeš uvijek samo najgore, ali si barem bio spreman na to.

Ali ako očekuješ najbolje i onda krene po zlu, bit ćeš jako loše.

Ne znam što se više isplati, praviti se da vjeruješ da sve ide loše, a potajno se nadati boljemu ili prepustiti se totalnom kozmičkom pesimizmu.

U poštanskom sandučiću dva su pisma za mene.

Prvo kaže:

*Dragi Monica i ostali,
prošlo je dugo vremena, ali nadam se da se još uvijek sjećate mene. Prouzrokovao sam vam nemale neugodnosti prije nekog vremena zbog svoga problema s alkoholom i stalo mi je da vas obavijestim da terapiju shvaćam ozbiljno i da ide sve dobro.*

Izaći ću za nekoliko tjedana i volio bih vas ponovno vidjeti. Uvjeravam vas da sam potpuno bezazlen!

Javite mi se, jako mi je stalo.

Srdačno,

Jeremy

Gledaj ti to, to je luđak Jeremy!

Koje je zadovoljstvo znati da će ubrzo biti na slobodi i da ću prva s liste njegovih žrtava biti ja. Možda me dođe ubiti jedne noći kada cijelo susjedstvo vani bude slavilo sveca zaštitnika i kada bude prolazila limena glazba pa me nitko neće čuti kako vičem!

Sretna sam što je dobro, ali ne bih ga htjela ponovno sresti.

Barem ne sama. Bome sam se bila dobro prestrašila onu večer i kad razmišljam o tome, još se uvijek sva naježim.

Ako *pod ostalima* misli na onu zvijer od Juliusa, koji ga je bacio niz stepenice, priznajem da ima hrabrosti!

Drugo pismo kaže:

Doći ću po tebe sutra ujutro u 6, obuci se komotno i ponesi pidžamu.

P. S. Nisu dopuštena pitanja sve do destinacije.

Ed

Ed?

9.

Sad je 5 i 51 i ja sjedim na zidiću kuće. Iako je kraj 'travnja, još je uvijek dosta hladno i nekontrolirana bujica raznih misli vrtoglavo mi juri po glavi:

- 1) Kamo me vodi?
- 2) Što si umišlja tko je da bi mogao tako nestati na tjedan dana i misliti da ću ja skočiti čim trepne?
- 3) Zašto odmah skačem čim on trepne?
- 4) Zašto se osjećam tako čudno pri pomisli da ću ga vidjeti?
- 5) I štošta drugo.

Evo ga, točan je, u antracit Range Roveru.

Na sebi ima pulover visokog ovratnika vojničko zelene boje i izbljedjele traperice. Zaboravila sam koliko je zgodan.

Samo, ja sam ljuta i ne uspijevam to sakriti unatoč svojoj odluci da se pravim kao da se ništa nije dogodilo.

Izlazi iz automobila i odmah me grli; dug i čvrst zagrljaj u kojem se doslovno gubim.»Zašto si nestao?« šapćem mu na uho.

»Sve ću ti objasniti putem.«

Malo sam zbunjena, htjela bih biti sretna, ali shvaćam da ga uopće ne poznajem i da se ne osjećam ugodno kao nekada.

U jednu ruku Ed me razočarao i instinkt mi nalaže da se više ne pouzdajem u njega. Krećemo, prvih nekoliko minuta poprilično nam je neugodno. Natuknem nešto o vremenu i nastojim izvući iz njega kamo me vodi.

»Nikakva pitanja. Sjeti se dogovora.«

Pali radio i namješta ga na neku pjesmu koja mi zvuči kao Oscar Peterson.

Lagana glazba u pozadini koja bi, vjerujem, trebala biti pratnja dugačkom objašnjenju. Malo sam nervozna. Ne znam što mogu očekivati.

»Monica, moram ti objasniti mnogo stvari...«

Eto, što sam rekla!

»Nisam jako dobar kada moram govoriti o sebi, ali potrudit ću se biti jasan. Želim da mi vjeruješ i zbog toga ti moram reći nekoliko važnih činjenica koje se tiču moga života, inače ne bi mogla shvatiti. Bio sam oženjen osam godina. Tada sam imao trideset tri godine, bio sam mlad, ali ne premlad i iskreno sam vjerovao da će to biti zauvijek.

Bili smo skupa već šest godina. Znao sam da je njoj bilo stalo do braka, meni je bilo dobro i bez njega, ali da je usrećim... pružim joj više sigurnosti... jednog dana sam je zaprosio dok smo bili u supermarketu, još se toga sjećam.

Ona me pitala što bih za večeru, a ja sam odgovorio: > Želim da se udaš za mene.< Ona me gledala nekoliko sekundi kako bi shvatila šalim li se. Spustila je pogled smiješeći se, ispustila je sve iz ruku i čvrsto me zagrlila.

I ja sam bio sretan.

Sve u svemu, slagali smo se...

Upoznali smo se u Londonu na jednom tako dosadnom predstavljanju knjige da smo počeli zijevati i toliko smo se smijali da su nas izbacili van.

Za mjesec dana već smo živjeli skupa. Unajmili smo jednosoban stan u Londonu, kamo sam, kad god bih mogao, dolazio iz Edinburgha.

Sve je bilo prekrasno, bili smo jako zaljubljeni. Prelijepo da bi bilo istinito.

Ona me obasipala ljubavlju, djelovala je umirujuće, zaštitnički se ophodila, nisam mogao zamisliti ni jedan dan bez nje. No, nakon što smo se vjenčali, stvari su se pogoršale.

Moja je žena htjela više stabilnosti, pravu kuću, obitelj. Željela je da budem prisutniji.

Još sam uvijek imao staru očevu kuću na selu, u Škotskoj i predložio sam joj da se tamo preselimo. Bila je presretna. Rekla mi je da je oduvijek sanjala veliku kuću i puno djece. Ja nisam bio

spreman za djecu, ali sam si govorio da će, prije ili kasnije, biti normalno i primjereno zasnovati obitelj.

Tada nisam znao da svi oni koji žive u gradu, uvijek govore da žele živjeti na selu sa psom i puno djece.

Izdavačka je kuća tada bila u krizi i nismo imali puno novca. Nismo morali plaćati najam, ali troškovi održavanja te vile u jedva pristojnom stanju bili su preveliki za nas.

Pogoršanju odnosa pridonijela je i moja majka koja je oduvijek bila strahovito nametljiva žena. Nakon smrti moga oca nije više imala koga gnjaviti pa bi u bilo koji sat banula k nama, pogotovo kada mene nije bilo i uvijek bi pronalazila dobar razlog za kritike. Mjesecima mi žena nije ništa govorila, ali onda je postala sve potištenija i nervoznija.

Život na selu može biti katastrofalno dosadan, ako ne jašeš ili ne igraš golf, a i kiša pada gotovo svaki dan. Počela je mrziti to mjesto i mene jer sam je tamo doveo.

Vraćao sam se kući kasno i nalazio sam je kako sjedi na kauču natečenih očiju, zapuštenu, kojiput još u pidžami.

Gledala me beskrajno žalosna, kao s dna nekog bunara... moleći me očima za pomoć..., ali bez ijedne riječi. Ludio sam jer nisam znao što učiniti za nju, htio sam joj pomoći. Ali... kako?

>Reci mi nešto, kvragu!< derao sam se kojiput. >Pričaj sa mnom... Reci mi što želiš da napravim!<

Hvatao bih je za ramena i tresao: >Počni opet raditi, iziđi, otići ćemo na put... Sve što želiš... ali smij se ponovno... molim te...<

I ona bi na trenutak postala ona stara, ali onda bi ponovno klonula.

Počeli smo se sve više i gore svađati.

Ili bolje reći, ja sam se svađao, a ona je plakala.

Bez prestanka.

Jednog dana izišla je iz kuće dok mene nije bilo.

Ostavila mi je ceduljicu da je otišla, a da nije uspjela razgovarati sa mnom te da ako ja svih ovih godina nisam shvatio što ona želi, nikada neću ni shvatiti.

Danima sam je tražio poput očajnika, sve dok mi policija nije rekla da su u jarku pronašli jedan automobil u kojem je pronađena žena koja je po opisu odgovarala mojoj supruzi. Morao sam otići u mrtvačnicu na prepoznavanje.

Bila je ona. Još u pidžami, s kosom umrljanom krvlju...

Vjeruješ li mi ako ti kažem da mi se još uvijek grči želudac kad pomislim na to? Neću to nikada zaboraviti.

Automobil je, krivudajući, upao u jarak.

Nije htjela umrijeti, ali zasigurno više ni živjeti. Ne tako i ne sa mnom.

To se dogodilo prije pet godina.«

Ostajemo u tišini nekoliko minuta.

»Edgare, vrlo mi je žao, nisam ništa znala o tome.«

Slušala sam tu priču s knedlom u grlu i sada nastojim pronaći utješne riječi, ali ih ne pronalazim. Osjećam se nemoćno.

»To je bio najteži udarac u mom životu. Nekoliko mjeseci nakon njezine smrti njena sestra mi je rekla da je u prošlosti pretrpjela nekoliko depresivnih kriza, ali da mi nitko nije ništa rekao jer im je izgledala vedro.«

»A što si ti onda učinio?«

»Postao sam ravnodušan. Bacio sam se na posao, ispunjavajući si dane obvezama, i nisam stigao razmišljati ni o čemu, a kada je bol postala nepodnošljiva, počeo sam piti kako bih je otklonio, kao što se radi u takvim situacijama.

Jednog sam dana skoro zgazio jednu djevojčicu. Od straha sam odmah prestao piti i zatražio sam pomoć.

Puno sam radio na sebi, pogotovo kako bih prebrodio osjećaj krivnje koji mi nije dao živjeti, napadaje panike i svu tu bol. Prijatelji su bili uz mene i polako sam pronašao novu ravnotežu.

Što se tiče moga ljubavnog života, nisam imao ni jednu ozbiljnu vezu, samo poneku usputnu. Nisam se osjećao spreman, činilo mi se kao da varam svoju ženu.

Sve dok jednog dana nisam ušao u tvoju trgovinu i vidio tebe, i ne znam kako, ali otada nisam prestao misliti na tebe, na tvoj osmijeh,

tvoje oči, tvoj izraz lica. Stvarna si, ljupko nemirna, osjećajna... i s tobom umirem od smijeha.«

»Ne bih te htjela razočarati, ali i ja imam brdo mana, na primjer alergična sam na mačke i nisam prava plavuša!«

»Onda iziđi!«

Sva sreća da smanjujemo napetost jer je zrak već postajao težak.

Sva sam uzrujana zbog lavine iskrenosti, ali priznajem da mi je ovaj novi Edgar, koji je odlučio podijeliti sa mnom svoju neizmjernu bol, još bolji od onoga prijašnjeg, koji mi se činio poput superčovjeka.

»Kada smo bili na vjenčanju i kada su me svi ispitivali o tebi i dijelili mi komplimente, jer si im se vrlo svidjela, bio sam najsretniji čovjek na svijetu iako nismo bili skupa. Ali kada si mi rekla da je David Miller predmet tvojih želja, bio sam jako pogođen.

Bilo mi je jasno da, s obzirom na to da ti nisam nikada priznao što osjećam prema tebi, nisam mogao očekivati da ćeš mi uzvratiti, pa sam iskoristio priliku da se udaljim iz New Yorka na nekoliko dana i otišao sam na putovanje koje sam već bio isplanirao prije nekoliko mjeseci kako bih vidio hoću li ti nedostajati.

Vjeruj mi, nipošto nije bilo lako ne odgovarati na tvoje pozive i praviti se indiferentan.

A sada dolazimo do najvažnijega, putovanje na kojem sam bio isto je kao i ovo na kojem sam sada s tobom. Idemo u Cornish.«

»Salingerova kuća???!!!« vrisnem.

»Točno. Budući da je uistinu komplicirano doći do tamo, otišao sam sam kako bih upoznao put, a kasnije odveo tebe.«

»Šališ se? Cijelu vječnost želim tamo otići!«

Bacam mu se u zagrljaj, umalo da nismo sletjeli s ceste.

Ovaj je čovjek uspio srušiti sva moja uvjerenja, prije svega to da su muškarci sa sva tri kontinenta redom pokvarenjaci - ostale s druga dva kontinenta nisam nikada isprobala! Sve do jučer bila sam uvjerenja da ne želi čuti za mene, a gledaj što mi povjerava.

Srce mi puca od sreće i tako sam uzbuđena da ne znam što bih rekla.

»A samo da znaš, tvoji su cimeri sve znali i da si me trebala, vratio bih se u bilo kojem trenutku.«

»Što? Ono su dvoje sve znali i nisu mi ništa rekli?« kažem jako ljuta.

»Nisu mogli, bili su pod zakletvom.«

»Ede, legenda si!«

»Znam.«

Ponovno se osjećam dobro, putujemo otprilike tri sata, opuštena sam i smirena.

Ponovno sam zaštićena.

Obožavani kada nježno udara prstima po usnama dok vozi.

Pjevamo svoje najdraže pjesme, natječemo se tko zna više stvari Christiana Crossa i Billa Withersa i otkrivamo da obožavamo Bena Harpera.

»Jesi li uspio vidjeti Salingera kada si neki dan bio tamo?«

»Ne, kako se čini, jako malo izlazi. Raspitao sam se naokolo, ali ga se više ne vidi često. Trebao bi već imati osamdeset tri godine.«

»Čudno je, ali imam neki osjećaj da ću ostati razočarana... Zamišljaš da ćeš upoznati autora jer dijeliš njegove misli, na kraju ga upознаš i možda... te upuca bez upozorenja.« »Da, čini se da je jako agresivan, čudljiv, a već je i trideset godina da nije ništa objavio. Tako gledajući, gubi puno od svog čara... A reći ću ti još nešto, izgleda da je *Lovac u žitu* jedan od najčitanijih romana *serial kiUera*.«

»Onda sam u nevolji!« kažem smijući se.

»Nema ti više spasa, draga moja!«

»Sjećaš li se večeri kada smo se susreli izvan lokala u kojem su pjevali Sandra i Julius, kada si mi rekao da kada imaš osjećaj kako padaš u ponor, uvijek postoji netko tko će biti spreman uhvatiti te?«

»Naravno da se sjećam.«

»Znaš li da si rekao Holdenovu misao koja mi se najviše sviđa?«

»I meni je genijalna. Kako je točno išla? Sestrica ga je upitala što bi volio raditi u životu, a on joj je odgovorio da bi volio stajati na rubu provalije gdje se na tisuće male djece igra na beskrajnom žitnom polju i uloviti one koji samo što nisu pali dolje.«

»Te sam večeri shvatila da si ti moj >lovac<!«

Sretna sam, ovo je putovanje prekrasno, prelazimo Vermont, čarobno mjesto, puno zelenila, jezera i drvenih kućica.

Prelazimo preko drvenog mosta koji se čini beskrajan i stižemo u Cornish gdje živi Salinger.

Idemo duž rijeke, ostavljamo za sobom stari mlin i zatim maleno seosko groblje.

Staru drvenu školu, neka seoska imanja, dugački niz stabala i stižemo do stare crvene žitnice te se uspinjemo makadamom kojem nema kraja.

Sva sreća da zna kuda idemo, inače bih morala uzeti tjedan dana godišnjeg.

Konačno stižemo do brežuljka s kojega, moj Bože, vidimo njegovu kuću.

»Vidiš li onu kuću nasuprot, na vrhu brda? Ta je kuća njegova, baš kao i svi ovi hektari zemlje koji nas odvajaju od nje.«

»Ali, jako je daleko«, kažem malo razočarana.

»Istina, ali mi smo tu kako bismo mu dostavili tvoje pismo, dakle naoružajmo se hrabrošću jer moramo stići do njegova poštanskog sandučića i, ne šalim se, riskirati život! Idemo naprijed!«

»Ma što nam mogu?« upitam.

»Tehnički, Salinger ima pravo upucati nas na licu mjesta jer smo na njegovu imanju i reći ću ti da je u prošlosti to već činio!«

»Joj, znači imala sam pravo, u opasnosti smo!«

Izgovaram te rečenice, jednu za drugom, kao da su iz serije B-filmova, ali, iskreno, jako me strah da ću biti pogođena iz sačmarice.

»To je cijena koju moraš platiti da bi ostvarila san!« kaže Edgar.

Stižemo do ceste koja vodi do brežuljka i do prijetećeg natpisa o privatnom vlasništvu koji nam naređuje da ne idemo dalje, ali mi nastavljamo.

Užasno me strah, zar mu nisam mogla telefonirati?

Koja glupa ideja!

»Monica, što ti je, ne pričaš već četvrt sata«, zafrkava me Edgar.

»Što radiš? Provociraš me? Umirem od straha, kunem ti se! Nadajmo se da nas neće vidjeti.«

Nakon deset minuta uzbrdice stižemo pred kuću.

Uopće se ne mogu sjetiti motiva ovoj samoubilačkoj misiji, ali se prisjećam da sam je ja htjela, dakle ništa mi drugo ne preostaje nego skupiti hrabrost.

Iz ruksaka izvlačim plavu kuvertu, otvaram je i još jednom čitam pismo.

To je kao da se opraštaš od stare prijateljice, kao da zatvaraš poglavlje vlastitog života i ako se ne požurim, moglo bi biti kao da se opraštam sa svijetom...

Približavam se jako polako, ubacujem pismo u poštanski sandučić i lagano se vraćam Edu. Ostajemo na trenutak gledati kuću koja je pomalo dekadentna i otužna, kao i njezin vlasnik. Pokraj nje neka je vrsta sobička gdje on, vjerojatno, još piše.

Dok tako mirno promatramo, vrata se sobička otvaraju i izlazi jedan stariji gospodin sa štapom, vrlo visok, u radnom odijelu.

Odmah ga prepoznajem iako su njegove fotografije vrlo stare. To je on, J. D. Salinger!

I možda nas sad ubije.

Gleda nas pomalo izgubljen i spremni smo objasniti mu motiv svog posjeta i odmah otrčati, ali ne izgleda neprijateljski, dapače, djeluje nevjerojatno umorno.

Mora da me vidio kako ubacujem pismo i sada ide otvoriti poštanski sandučić.

Edgar me drži za ruku nekoliko minuta, to je dirljiv trenutak za oboje, uopće nismo pomislili da ćemo ga vidjeti izbliza.

Teško otvara pismo jer mu, izgleda, podrhtavaju ruke i čita ga.

Gleda me nekoliko trenutaka.

Podsjeća me na starog lava, umornog, ali ponosnog. Naginje glavu na jednu stranu, potom mi se nasmiješi i izgovori riječi: »Hvala tebi!« zatim me pozdravlja rukom i odlazi.

Ostali smo skamenjeni.

Najljepše iskustvo na svijetu, ispričat ću ga svojim unucima, unucima svih svojih prijatelja, a i unucima svojih neprijatelja. Svi moraju znati što smo danas doživjeli.

Još smo uvijek impresionirani i dok se spuštamo, ne činimo ništa, samo se smijemo kako bismo izbacili adrenalin.

Stigavši u podnožje brežuljka, gledamo gore posljednji put, a zatim me Edgar prima za ruku i pita:

»Jesi li sretna?«

»Sretna da bih mogla vrisnuti!«

I tako, izgovorivši to, gledamo se nekoliko dugih sekundi u oči, a zatim mi daje najljepši poljubac u životu.

Jedan od onih dugih i nježnih poljubaca koje sam vidjela da se daju samo u svim onim filmovima zbog kojih sam pokvarila želudac, godinama provodeći večeri kod kuće i sanjareći.

Zašto me nije prije poljubio?

Drži mi lice rukama i ima zatvorene oči. Znam, jer sam virila.

Osjećam lupanje srca u svakom kutku tijela i imam onaj osjećaj koji zovu »leptirići u trbuhu«.

I prekrasno je.

Kad smo se vratili u automobil, bilo nam je neugodno.

Iako ne govorimo ništa, logično je da smo oboje pod dojmom.

Kako bismo razbili led, Ed predloži da učinimo turističku rutu i provedemo čaroban dan. Vrijeme je prekrasno i dosta je toplo. Iznajmljujemo dva bicikla i vozimo se parkovima. Fantastično je osjetiti travu pod nogama, ne mogu više podnijeti te nebudere.

Provodimo predivan dan smijući se i šaleći.

U jednoj trgovini kupujemo iste narukvice kako bismo zaledili veliko i neponovljivo iskustvo, poput dvoje tinejdžera.

Kada se mrak počeo spuštati i kada je došlo vrijeme odlaska, shvatim da iznenađenjima nije kraj.

»Rezervirao sam noćenje u jednom mjestu koje će ti se vrlo svidjeti«, kaže Edgar. »To je mali *Bed & Breakfast* u kolonijalnom stilu s pogledom na rijeku, a ako ne bude odveć hladno, možemo večerati na terasi.«

Samo u bajkama postoje ovakva mjesta. Pun je mjesec i dolina je sva obasjana, nema automobila ni buke, čuje se samo rijeka.

Stigavši na recepciju, radoznavo motrim salu i čujem da je Edgar rezervirao dvije sobe. Odahnem jer, da je uzeo dvokrevetnu sobu, izgledalo bi kao unaprijed isplanirano, a to nije njemu slično. Edgar je pravi džentlmen.

Večeramo na terasi pod mjesecinom. Ne znam jesam li na kraju uspjela zamijeniti svoj život životom Jennifer Lopez, ali mislim da se ona neće naljutiti ako večeras posudim njezin, a sutra ponovno postanem djevojčica sa šibicama.

Kada je došlo vrijeme za odlazak na spavanje, otpratio me do praga sobe i dao mi je poljubac za laku noć.

»Laku noć, Monica.«

»Laku noć, Ede.«

Oklijevam trenutak jer imam predosjećaj da je ovo upravo taj čarobni trenutak, perfektan trenutak, onaj koji dođe i ode, onaj - ili sada ili nikada, a osjećam da je on previše fin da bi me to pitao.

»Ede... bi li spavao sa mnom?«

Bi li spavao... Ni moja baka ne bi bila odvažnija!

Može li se saznati zašto sam uvijek tako smetena? Izgleda kao da to nije primijetio, dapače, cijeni spontanost i provedem najljepšu noć svoga života.

To je tako kada vodiš ljubav s nekim koga voliš, to je skroz druga stvar.

On je mio, pažljiv, nježan.

To je raj.

Zaspimo zagrljeni, pričajući o nama.

Ed me miluje po kosi i ja se osjećam kao kod kuće. Konačno.

Vratiti se u New York malo je tužno, pogotovo nakon svih tih jučerašnjih emocija, ali i lijepe stvari moraju završiti.

Sva se moja stvarnost preokrenula, moji su se snovi ostvarili i ovdje sam s čovjekom u kojeg sam zaljubljena iako se to mjesecima nisam usudila priznati samoj sebi.

Život je ponekad nepredvidljiv, gotovo ti stalno donosi teškoće, ali kada te odluči slušati, može te pregaziti.

Moram obvezno pronaći ostale snove koje ću ostvariti.

U automobilu objasnim Edu kako sam odlučila dovršiti roman i on je oduševljen. Priznajem da sam na minutu pomislila kako mu je to s knjigom izlika da me odvuče u krevet.

Moje uobičajeno nepokolebljivo samopoštovanje.

Nakon nekog vremena Ed, ipak, postane šudjiv. Uvijek sam mrzila pitanje: »O čemu razmišljaš?« ali neodoljivo želim pitati, samo što ne stižem na vrijeme formulirati pitanje kad on:

»Monica, moram ti nešto reći.«

I osjećam da će biti ružna vijest.

»Putujem u srijedu u Edinburgh.«

Ništa manje?

Evo, J. Lo. preuzima svoj život... Koji tajming!

Kučka!

»Moraš mi poslati kraj knjige *e-mailom*, a ja ću se pobrinuti za ispravke i promidžbu i poslat ću ti ugovor na potpis.«

»Ma moraš li tako bježati? Ne možeš pričekati da je završiš sa mnom?«

»Nažalost, ne mogu, trebao sam se vratiti prije dva tjedna. Moram srediti neke vrlo hitne stvari.«

»To znači da ću te vidjeti... kada?«

»Neko vrijeme ostat ću u Engleskoj, ali čut ćemo se vrlo često telefonom i *e-mailom*.«

Više me uopće nije briga za knjigu.

I uvijek sam mrzila *e-mailove*.

Padne mi napamet jedna rečenica koju je Truman Capote napisao kao predgovor svome romanu *Uslišane molitve*: »Više se suza prolije zbog uslišanih molitava nego zbog neuslišanih.«

Gotovo do kuće ništa ne govorimo.

Ne mogu shvatiti je li on ogorčen koliko i ja ili je ozlovoljen zbog posla.

Osjećam da je jako nervozan, a nisam navikla vidjeti ga takvog. No, ništa mu ne mogu reći jer sam i sama previše tužna i zbunjena.

Otprati me do kuće i ljubi me u usta, a zatim kaže: »Nazvat ću te sutra.«

A ja pomislim: »Možeš se više nikad ne javiti.«
Ali nije istina.

10.

Kod kuće me Mark i Sandra, koji su u tijeku sa svime, dočekaju s veseljem, ali ja bih samo željela biti u svojoj sobi i vrlo smireno razmisliti o svemu.

Ovoga sam puta jako odlučna da ne učinim krive korake.

Ispričam na brzinu što se dogodilo i glumim žestoku glavobolju kako bih se mogla uvući u krevet.

Svaki put kada me mori neka misao, osjećam potrebu uvući se u krevet i prespavati je. Kada previše razmišljam, sve se iskrivi i ništa više ne razumijem, ali ako odspavam, ujutro je sve nekako logičnije i jasnije.

Tri je ujutro.

Ne mogu spavati.

Što mi je činiti? Zašto je Edgar bio tako nervozan? Kako se ponašati - biti indiferentna hineći nezainteresiranost i superiornost ili se zavezati za njegov automobil moleći ga da ne otputuje?

Potrebna mi je utješna čaša toplog mlijeka s čokoladnim keksima.

Tiho se spuštam stepenicama i vidim Sandru u kuhinji kako gleda *David Letterman Show* bez tona.

»Ni ti ne možeš spavati?« pitam je.

»Nikada ne spavam dobro kada je pun mjesec, a ti si dobro? Tvoje su karte bile čudne!« Zaboravila sam da su trudne žene hipersenzibilne. A jedna osjećajna trudnica utoliko više.

»Otvori se meni, sestro!«

»Ne želim te nepotrebno zabrinjavati.«

»Naprotiv, dobro mi dođe malo, za promjenu, misliti na probleme drugih. Osim toga, razmisli u kojoj si prednosti, ja sam ta koja je pronašla najvećeg gada na svijetu, dakle ni u kojem slučaju ti ne može biti gore!«

Kakav karakter ima ova žena!

»Kako želiš. Edgar me odveo u Cornish kao što znaš. Na putu mi je ispričao o svom prijašnjem životu. Jedna grozna priča, bolna... Njegova je žena umrla izletjevši automobilom s ceste, vrsta samoubojstva. Umrkla je prije pet godina, otada nije imao druge veze. Bio je tako loše... jadničak...

Onog dana kada je ušao u trgovinu i ugledao me, svidjela sam mu se i ponovno je osjetio želju da bude s nekim. Počeo se brinuti za mene, pomogao mi je da ostvarim svoje planove, da vjerujem u to što činim i ostvario je najveće želje koje sam imala.«

»Kao Julius...«, komentira Sandra.

»Da, baš, kao dan i noć. Ali nikada nisam mislila da bi se mogao zaljubiti u mene.«

»A zašto ne?«

»Jer, u usporedbi s njim, ja sam obična djevojčica s konfuznim idejama, a on je čovjek... koji ima muda.«

»On je više od čovjeka koji ima muda, prošao je sve i svašta, u tome je razlika...«

»Proveli smo dva nezaboravna dana. Bilo je kao u snu. Shvatila sam da sam oduvijek bila zaljubljena u njega i da je ono, što me vezalo uz Davida, bilo potpuno drugo.«

»To, što te vezivalo uz Davida, bila je banalna fizička privlačnost stopljena s ambicijom da će on jednoga dana ostaviti svoju djevojku zbog tebe... Ha! Ha! Jadna obmanuta!« kaže Sandra močeci keks u svoju šalicu mlijeka.

»Nisi li na dijete?«

»Cijeli sam dan bila na dijete. Gdje si ono stala?«

»Edgar mi je rekao da za tri dana putuje u Edinburgh i da će neko vrijeme morati ostati tamo. Odjednom je postao nervozan i ne znam kako to protumačiti.«

»Je li bio nervozan prije ili poslije nego...«

»Dan poslije.«

»Klasično.«

»Sandra, molim te...«

»Oprosti mi, ali znaš da ja uvijek imam nešto protiv muškog roda. Uvijek sam imala dobru vibraciju prema Edgaru, ne mislim da je gad, možda je samo zbunjen. Trebala bih mu baciti karte.«

»Ma jesi li u stanju reći i bez karata što misliš o njemu?« »Čuj, kažeš da mu je bilo lijepo, rekao ti da je zaljubljen u tebe, sve je isplanirao kako bi te odveo do tog pustinjaka, iskreno, vjerujem da mu je bilo žao što mora otkinuti.« »Misliš?«

»Ma da, vjerojatno mu trebaju potvrde, u biti nije više jako mlad, zna da si voljela Davida ko opsjednuta i ne razumije što vidiš u njemu... Ni ja, ako se mene pita.

Zna isto tako da ćeš mu ludo nedostajati u Škotskoj, da si mlada i lijepa i da ga možeš ostaviti te da on može patiti.«

Šutim zamišljena. Zar zaista imam svu tu moć ?

»Jesi li mu rekla što osjećaš?«

»Ne.«

»Zašto?«

»Jer se bojim.«

»Čega se bojiš?«

»Toga da ću mu se prepustiti i da ću patiti kao za Davidom.«

»Kako si dosadna, mala moja! Opusti se malo, ne možeš biti pod staklenim zvonom. Ako osjećaš nešto prema njemu, pokaži mu to i točka. Ako te odbije, znači da je kreten koji ne zaslužuje tvoju naklonost, ali ponavljam ti, najvećeg kretena pronašla sam ja i ne izlažeš se opasnosti.«

»Otkada si diplomirala psihologiju?«

»Otkada čitam Charlieja Browna... *five cents, please!*«

»Sandra, misliš li ikada na Juliusa... što radi, gdje je...«

»Mislim da sa zabodenom iglom među jajima nije dogurao daleko!«

»Voodoo je u igri?«

»Ne, šalim se, ali priznajem da me svako toliko mami ta ideja. Sada prespavaj sve i vidjet ćeš da će sutra ujutro sve biti bolje. Ah, da, pročitala sam Jeremyjevu poruku, ne znam za tebe, ali ja ga apsolutno ne želim ponovno vidjeti.«

»Pošaljimo mu račun ličioca!«

I smijući se, odlazimo na spavanje.

Zabrinuta sam. Beskorisno je to negirati.

Imam grozne predosjećaje, a oduvijek se moji predosjećaji pretvaraju u najtužniju realnost.

Istina je da imam grozne predosjećaje svaki put kad letim avionom i da do sada nikada nisam pala, dakle možda se moji loši predosjećaji tiču samo sentimentalne sfere.

Trebala bih se ponašati kao odrasla osoba i reći mu: »Ne brini zbog mene, ljubavi, ja ću biti dobro, na kraju krajeva to je samo nekoliko mjeseci, zar ne? A i bit ću okupirana završetkom romana.«

Ma tko mi kaže da se odrasli ponašaju tako...

To što osjećam ovog trenutka ogromni je strah da ću biti ostavljena, a i već mi nedostaje. Nije mi važno što sam poput pubertetlije, ako je to ono što osjećam.

Samo se bojim da ću ga izgubiti ako mu to kažem. Ne bih željela da se osjeća pritisnut prevelikom odgovornošću.

Možda se moram pomiriti da ću ostati bez ljubavi i da ću zauvijek gledati filmove s videokaseta, naoružana maramicama *kleenex* i čokoladicama, roneći suze usidjelice.

A što ako ga podsjetim na njegovu ženu? Kao u *Vrtoglavici*.

Morat ću se držati podalje od zvonika.

Evo, u tren se oka nalazim u zračnoj luci JFK i ispraćam Edgara, vraški napetog, dok svi moji lijepi pripremljeni govori leže zgnječeni ogromnom težinom moje tjeskobe.

Ostavio mi je sve adrese gdje ga mogu pronaći - uključujući i *e-mail!* - i kaže da će me uskoro nazvati.

Zašto kaže »uskoro«, a ne »čim stignem«?

Čvrsto me zagrli i brzo prolazi kroz metalni detektor, a zatim ga progutaju vrata.

Pola sata kasnije, s rukama zalijepljenima za staklo, gledam kako polijeće i instinktivno ga pozdravljam mašući mu, nadajući se da i on mene u ovom istom trenutku pozdravlja. Jako sam loše.

Nije moguće da je uistinu otputovao. Kako ću sada bez njega?

To je pitanje koje me već sada satima muči. Nemam pojma ni kada stiže.

A tu je i beskrajna vremenska zona koju treba računati. A što ja znam o njegovu životu u Škotskoj?

Hoće li biti mjesta za mene?

Jedno razočaranje za drugim, eto što zaslužujem.

Bit će da sam u prošlom životu bila jako zločesta kad ovo zaslužih.

Uvijek susrećem osobe koje mi bježe, sa mnom su neko vrijeme, ali onda se uvijek nekome vrata.

Želim barem dva dana provesti u zdravoj depresiji u krevetu, pored telefona, tako ću moći do najsitnijih detalja razmišljati o svemu što smo skupa prošli, sve dok bol postane nesnošljiva.

Zrela sam za ludnicu.

Ne da mi se raditi, izgledam poput mrtvaca i tetke to odmah primjećuju, dajući mi do znanja da moram biti na nivou trgovine i klijenata.

Bit će tako, ali s plaćom koju mi daju, naravno da si ne mogu svaki dan priuštiti *styling* kod Elizabethe Arden.

Moje je raspoloženje crno i moje je srce slomljeno te mi ne preostaje ništa drugo nego da se utopim u tuzi.

I čekati taj jebeni telefonski poziv!

Totalno sam smušena: krivo sam vratila novac, dala sam dostaviti škrinju iz sedamnaestog stoljeća tipu koji je želio neku sliku. No, telefonske sam pozive zato trčala provjeriti barem tristo dvadeset puta. To nije život.

Pošalju me kući sat vremena ranije i osjećam se poniženo.

Samo bi nedostajalo da izgubim posao i da se vratim kući.

Zašto drugi ne čine ono što bih ja?

David mi je jednom rekao da je tajna dobrog života ne očekivati nikada ništa od drugih i tako, ako ti daju nešto, to uzmeš, a ako ti ne daju ništa, nećeš se razočarati.

U tom mi je trenutku to izgledalo kao strahovito pesimistično viđenje života, ali sada razumijem što je htio reći.

Ali to me ne sprječava da se upitam »zašto« barem desetak puta u minuti.

Zašto mi ranije nije rekao o svom odlasku?

Zašto je promijenio ponašanje?

Zašto se čini da mu više nije stalo?

Zašto mu nisam rekla što osjećam prema njemu?

Zašto sam tako glupava?

Nemirna sam i večeras ne želim ostati kod kuće. Sandra ne izlazi, a Mark sa svojim nerazdvojnim dečkom ima blokbusterovsku večer.

Samo je jedna stvar koju mogu učiniti, nazvati Jeremyja.

Umirem pri samoj pomisli, ali ako ne izađem i ne zabavim se, puknut će mi mozak od silnog razmišljanja.

Poznajem se, barem ću misliti na nedaće nekog drugog i provest ću nekoliko drugačijih sati.

Kad sam ga nazvala, bio je jako sretan što me čuje. Kaže da se tomu nije više nadao.

Ne znam koliko je puta ponovio »ma daj« i »ne mogu vjerovati«. Nalik je pokvarenoj ploči.

Valjda su mu davali elektrošokove.

Kaže da će doći po mene u osam i da me vodi na jedno lijepo mjesto.

Dok se spremam, Sandra, svojom uobičajenom diskrecijom, bane u moju sobu kako bi me nešto pitala i vidi me spremnu za izlazak.

Pocrvenim kao da me uhvatila s prstima u pekmezu.

»Ideš na večeru?«

»Da.«

»Nije li Edgar otputovao jučer ujutro?«

»Da, ali ne izlazim s njim«, kažem kroz zube.

»A s kim izlaziš tako dotjerana?«

»S Jrm...«, kažem pognute glave i stisnutih zuba.

»S kim?«

»Jrm.«

»Pa kojim jezikom govoriš, ne razumijem te!«

»Jeremyjem.«

»S Jeremyjem?... Jesi li sišla s uma? Izlaziš s Jeremyjem luđakom? O Bože, da zna Mark, ubio bi te! Gledaj, ovoga puta nemam nikakvog Juliusa da ga nahuškam na njega!« »Nemoj reći Marku, molim te... Ma dojadilo mi je biti kod kuće i misliti, a na kraju činim i dobro djelo, obećavam ti da se nakon večere odmah vraćam kući.«

»Ah, Miss Scarlett, ti mi činiti očajna!« i iziđe odmahujući glavom. Prava ludost, svjesna sam toga, ali sada je već gotovo.

U osam stiže Jeremy. Izlazeći vidim Marka i Freda šćućurene ispod karirane dekice na kauču, a Sandra mi, prije nego li sam izišla, daje amajliju da je držim u džepu.

Jeremy se promijenio. Ima dužu kosu, bradu i dosta se udebljao.

Daje mi brdo komplimenata, a potom mi kaže da je rezervirao kod Luce's.

»Gdje? Ali to je jedan od najekskluzivnijih restorana u New Yorku, potrebno je mjesecima prije rezervirati ako želiš tamo večerati!«

»Nazvao sam tipa koji je bio sa mnom u klinici i koji tamo radi. Ne možeš ni zamisliti koliko je VIP-osoba bilo tamo.«

Uđemo u automobil. Nitko ništa ne govori.

U automobilu je tako jak miris da mi postane mučno.

»Ovaj *arbre magique* je fin, ali malo prejak«, kažem kako bih razbila led.

»U biti to je moj parfem...«

Razbila sam led i sada propadam u ledenu vodu od srama.

Kada smo stigli, Jeremy, poput pravog džentlmena, otvara vrata automobila, pomogne mi pri izlasku i tako uđemo u jedan od najskupljih francuskih restorana na ovoj hemisferi.

Sef sale daje nam izvrstan stol i odmah dolazi jato konobara koji se kreću vrlo brzo, poput lastavica, kako bi ulili vodu, šampanjac, ponovno šampanjac i opet šampanjac.

Nisam alkoholičarka, ali ne mogu odoljeti šampanjcu, a i tko zna kada će mi se ponovno pružiti prilika piti ga. Jeremy kaže da ga ne smije ni taknuti, tada i ja spustim čašu.

Ali, s puno tuge.

Jeremy ne govori mnogo. Zapravo, vidjela sam ga samo jednom i već je tada bio pijan, dakle nemam pojma kakav je.

Konačno stižu jelovnici. Moj je bez cijene, naravno, pa se užasavam uzeti nešto što si ne mogu priuštiti. Ako se kojim slučajem posvađamo i on ode prije mene, propast ću! Već mi se to jednom dogodilo... na sreću bila sam u pizzeriji.

»Jeremy, sve je na francuskom, ne znam što bih uzela.«

»Ako nemaš ništa protiv, ja ću izabrati budući da si moja gošća.«

»Da, molim te, samo daj.« Bila bih mirnija kad bi to imala napisмено.

Otužan razgovor, Jeremy je vrlo sramežljiv, malo muca i stalno se crveni.

»Sretan sam da si prihvatila... izaći sa mnom... nisam... nisam se tomu nadao.«

»A zašto ne?« prava sam lažljivica, da je Edgar tu, frišku figu bih bila ovdje večeras.

»Znaš... dio je terapije da... se... mogu... ispričati osobama kojima sam nanio zlo... u... u... prošlosti.«

»Dobro, daj, već je prošlo, nemojmo o tome razmišljati.«

Ponovno tišina.

»Želiš li mi pričati o terapiji?«

»Da... ja... da, ako ti ne smeta, dobro bi mi došlo. Nemam mnogo prijatelja izvan centra... Bilo je teško, znaš... jeo sam tako puno slatkiša pa sam dobio deset kila... Nisam mislio da sam došao do te razine... to jest, ja nisam vjerovao da sam ovisan o alkoholu... Činilo... činilo mi se... da mogu i bez iako sam svih večeri pronalazio izliku za izlaske i... piće. Sada o tome govorim prilično lako, ali do ove mi je točke bilo teško doći.«

»Ipak, kada sam te bila upoznala, ostavio si izvrstan dojam.«

»Bio sam već pripit...«, zacrveni se. »Sam mi je rekao da me želi upoznati s jednom jako dražesnom djevojkom i ja sam... kako bih bio na nivou, ispio pola boce džina.«

Nose nam mikropredjelo, sastoji se od lagano marinirana jastožića umotanog u tanki sloj slanine - sigurno *Colonnata*.

Ukusno je i topi se u ustima, ali traje nanosekundu i već nestaje.

Da sam povelala Sandru, navalila bi na šefa sale.

»Najneugodnija su stvar...«, nastavlja Jeremy, »sastanci grupe. Svi su tako agresivni i... ti... ti ne vjeruješ da si takav, to jest... kao oni, i misliš da si bolji, a naprotiv, na kraju, problem je isti za... sve, samo je razlika u nijansama.«

Evo, stiže zalogajčić kirnje s kapljicom umaka bešamel, sramežljivo skriven u lisnatom tijestu s tartufima. Jednostavno božanstven.

Pažljivo slušam njegove riječi, ali sam također vrlo usredotočena na hranu.

»Kada nisam pio, osjećao sam se izgubljenim... Drugačiji... nisam se osjećao ugodno... Ali kad bih pio, bio sam netko drugi. Iz mene bi izlazio puno snažniji dio mene i... i sigurniji. Večer kada sam te upoznao... pomislio sam da... si me vidjela kakav sam bio, to jest kakav sam doista... da me ne bi željela.«

Jeremy je tako zaokupljen pričom da i ne jede, ja umirem od gladi i nemam hrabrosti pitati ga za njegov dio. Jato se vraća i šumom krila odnese naše tanjure, i ajme, odnese i drugo maleno lisnato, koje se više nikada neće vratiti.

»Večer kada sam... nasrnuo na tebe... bio sam drogiran, pun koke... Totalno sam puko i nisam ništa shvaćao, bio sam loše i htio sam da se sve svrši... bol, tjeskoba... htio sam se baciti s prozora... brat me uhvatio u posljednji tren.«

Ježim se slušajući ga. Perfektno se sjećam one večeri, umrla sam od straha.

Uhvatom ga za ruku i nasmijem mu se: »Gotovo je sada, smiri se.«

»Monica, želio bih ti nešto reći«, kaže u trenu kad je stigao rižoto sa šafranom, jakovljevim kopicama i gljivama. »Ja... sam se vrlo pokajao zbog toga što sam učinio i... želim se promijeniti i...«

Zbog svih tih pauza ohladit će mi se rižoto. Dovraga!

Stavi moju ruku među svoje, naravno, onu s kojom jedem, i kaže mi:

»Molim te, slušaj me jer mi je teško govoriti... trijezan, želim reći... nisam nikada bio toliko zaljubljen kao sada, Monica.«

Zastaje mi zalogaj rižota u ustima dok me on gleda ravno u oči.

»Promijenio sam se i želim ozbiljno... započeti vezu s...«

»Jeremy, nemoj ništa drugo nadodati, molim te!« prekinem ga.

»Pristala sam te vidjeti jer mi se to činilo pravedno iako su ostali mislili da sam luda. Nije išlo prije, ne bi išlo ni sada, mi jednostavno nismo stvoreni jedno za drugo. Vrlo mi laska što si još uvijek zaljubljen u mene, ali ja nisam u tebe. Zaljubljena sam u drugog čovjeka i u mom srcu nema mjesta za tebe. Znam da si dovoljno jak da bi to razumio.«

Jeremy ispusti moju ruku i začuđeno me gleda.

»Nisam govorio o tebi, Monica.«

O Bože, kakve li bruke.

»A ne?«

»Ne, htio sam ti ispričati o toj djevojci koju sam... upoznao u klinici i s kojom sam. Vrlo smo zaljubljeni i nadao sam se da će ti... biti drago to čuti.«

Kraljica *gafova*, eto što sam. Koja sramota!

»Kako lijepo, vrlo sam sretna zbog vas.«

I na sreću, pristiže mi u pomoć mali *carpaccio* od marlina, posut paprikom.

Ponovno zavлада tišina i ovoga će puta biti teško spasiti situaciju.

Večera završi u razgovoru o svemu i svačemu.

Jeremy me upita za Edgara, ali ne želim više govoriti o njemu, tim više kad pomislim da je vjerojatno došao kući pa umirem od želje da ga čujem i razjasnim situaciju.

Jeremy me prati kući i ovoga mi puta ne otvara vrata automobila, ali, hvala Bogu, nije me ni pregazio. Samo bi mi to falilo.

Zbunjeno se pozdravljamo i zaželimo si dobru sreću.

Potrebna nam je.

Uđem u kuću pognute glave i podvijena repa. Bože, kako sam bijedna ispala. On mi je htio dati do znanja da se promijenio i da daje sve od sebe, a ja sam krenula u četvrtoj, uvjereni da je još uvijek zaljubljen u mene.

Zaslужila sam platiti večeru.

K tome gladna sam, nema poruka za mene, sutra moram ići raditi, a kao i obično ne spava mi se.

Pišem mu *e-mail*:

Dragi Ede!

Već je prošao dan otkako si oputovao i pitam se što se događa.

Nismo se pozdravili kako je trebalo i nismo rekli dosta toga, barem ja nisam rekla, ali možda je bolje da počneš ti.

Primijetila sam da si u ova dva posljednja dana bio drugačiji i, iako razumijem stres zbog puta, možda je bilo još nešto što si mi htio reći.

Ubrzo ću ti poslati novi odlomak knjige.

Nedostaješ mi.

Srdačno,

Monica

Koje usrano pismo.

Toliko je umjetno da bi mogli staviti etiketu 100% poliester!

Kako mu reći da neprestano mislim na njega, da sam počela pušiti i da ne spavam noću.

Dobro, oputovao je prije samo jednog dana, zvučalo bi malo fobično. Ne želim da misli da sam opasna luđakinja iako to zapravo jesam.

Kada stigne, sigurno će obavljati mnoge stvari i možda mi neće odmah moći odgovoriti, i ako mu napišem nešto preteško, možda mi uopće neće htjeti odgovoriti, što je još gore. Uostalom, sada je ocean između nas i život o kojemu ne znam ama baš ništa.

Eto, poslala sam pismo i sada se moj nemir udvostručio.

Sada ću držati upaljen mobitel i kompjutor, poskakivati na svaku zvonjavu telefona i na kraju ću dobiti rak od lavine upijenih radijacija.

Ako je ovo emancipacija...

Čujem tresak vrata. Bit će da se Mark vratio. Pojavim se na vratima kako bih ga pozdravila, ali ne odgovara, čudno, već me nekoliko dana izbjegava.

Zacijelo se posvađao s Freedom.

11.

U trgovini sam danas bila izvrsna. Kako bih popravila jučerašnju zbrku, ponudila sam da ću oprati stakla svih triju izloga i tetke su pristale.

Zatim su me pitale bih li mogla dostaviti nešto na dvije kućne adrese kad sam već tu, što znači, kad sam već obučena poput klošara.

Bilo što, samo da mi glava nije zaokupljena naizmjeničnim refrenom »je li pročitao - je li mi odgovorio?« koji me izjeda od sinoć.

Nakon posla, koristim priliku da prošećem malo po trgovinama kako bih zaposlila mozak. Večer je dosta friška, osjeća se proljeće u zraku i, naravno, svi su zaljubljeni parovi izabrali baš danas izići, držeći se za ruke preda mnom.

Neću se osvrutati na to.

Naposljetku biti nostalgičan na Manhattanu uvijek je bolje nego u Centocellei.

Dok šećem po Sohu, vidim gracioznu trgovinicu, dražesnog mističnog izgleda, s dragim kamenjem i kristalima.

Odlučim ući privučena mirisom tamjana koji me podsjeti na kuću.

Tek što uđem, približi mi se stara hipijevka pedesetih godina u tirkiznoj tunici i s prstima punim prstenja. Sigurno je štošta prošla - blago njoj!

»Gdje je otišao?« pita gledajući me ravno u oči.

»U Škotsku«, odgovorim zamišljeno.

O Bože, kako ona to zna?

»Osjećam negativnost oko tebe, vidim tugu, iznenadna putovanja, daleke ljubavi i nedavnu smrt.«

Moram sjesti! Bit će da su mi iznenada izišle misli!

»Tko vam je rekao te stvari? Poznajete nekoga koga poznajem ja? Brbljavu manikerku iz Cukorovih *Žena*?. Nemoguće, jer ja ne

zalazim u salone ljepote! Vi ste duhovni vodič ili sam ja pričala naglas?»

»Tvoja aura priča sama od sebe, draga moja.«

»E ne, neću progutati priču o auri, već smo u dvije tisućitoj godini i nećete me zavesti pomoću nekoliko rečenica koje vrijede za sve!«

»Skepticizam tipičan za blizance... Kako god, vjeruj mi, on tamo nema neku drugu«, kaže mi uzevši mi ruku.

Hm, stvar postaje zanimljiva... vidjet ćemo kaže li isto što i Sandra.

Provedem dva sata s Arabellom, tako se zove.

Rekla mi je zanimljive stvari o mojoj i Edgarovoj prošlosti.

Izgleda da sam u nekom prošlom životu bila gusar i možda to još dandanas utječe na moje izbore, ali nisam dobro razumjela kako.

Brljanje me koštalo samo sto dolara, dok sam crveni kvarc koji mi je prodala i koji moram držati pod jastukom kako bih udaljila negativne sile platila samo tristo dolara! Arabella me uvjerala da vrijedi barem dvostruko.

Na kraju me pozvala da dođem na njezine tečajeve vraćanja u prošle živote, čišćenja čakri, otvaranja trećega oka, a ako želim, može mi pružiti financijske savjete o novim investicijskim fondovima.

U svakom slučaju, bilo je jako poučno, a sada mogu otrčati doma provjeriti svoju elektroničku poštu.

Da, da, daaa!

Odgovorio mi je!

Agonija se završila i to je sigurno zasluga crvenog kvarca i njegovih dobrotvornih učinaka.

Samo da sam za to prije znala, bila bih kupila čitav rudnik.

Otvorimo njegovu poruku i vidimo što kaže:

Draga Monica,

tek sam stigao i pročitao sam tvoju poruku. Ovo je vrlo težak period za mene i shvaćam da si zbog mog ponašanja možda zbunjena.

Umoran sam od samoće i trčanja poput luđaka udesno i ulijevo, ali sam navikao na takav život. Priznajem ti da me vrlo plaši pomisao da bih mogao imati vezu s nekom drugom osobom. Nisam više balavac i moja prošlost,

nažalost, na vrlo dubok način, utječe na moju sadašnjost, više nego što to vjerujem.

Znam da sam ja bio taj koji te uvukao u sve to i sada ćeš misliti da sam gad, ali moraš mi vjerovati kad ti kažem da te uistinu volim i da nema drugih žena u mojem životu, ali u ovom trenutku osjećam, iako bih volio da nije tako, da ne mogu imati vezu koja zahtijeva obvezu. Ožiljci moga nesretnoga braka još uvijek nisu zacijelili.

Ti si predivna i izvorsno se osjećam kad sam s tobom, ali sada kad sam emotivno vezan, zbrkaniji sam i ne želim napraviti pogrešne korake zbog kojih bi ti mogla patiti.

Budimo strpljivi i vidimo kako će se stvari posložiti.

Vjeruj mi, ponavljam ti, ne postoje druge žene i nisam ti nikada lagao.

Čvrsto te grlim.

Ed

Kako je išla zajedljiva primjedba Mladog Frankensteinina?

»Znanost nas uči da se s našim uspjesima i našim neuspjesima nosimo mirno, dostojanstveno i otmjeno.«

»Sandraaaa!!! Upomoć!!!«

Jadna Sandra teško se uspinje stepenicama sa svojih pet mjeseci trudnoće.

*»Molim te, prevedi mi ovo pismo jednostavnim riječima!«
cmizdrim.*

»Ti tražiti previše od jadna trudna Mammy!«

Čitamo i ponovno čitamo e-mail i temeljito ga proučavamo kao da pripremamo obranu osuđeniku na smrt.

Nema se zbog čega skakati od veselja i udaljeni smo tisuću milja od Edgara koji me odveo u Cornish, ali kako mi Sandra skreće pažnju, on je iskren, iskren i čovječan.

Možda je sada još i stvarniji nego ranije kada je pod svaku cijenu bio anđeo čuvar.

Malo je prebrzo skočio iz faze A - udvaranja, na fazu B - bijega od ozbiljne veze, ali dosad je sve normalno.

»Upravo jer se radi o tebi, dat ću ti drugu lekciju o muškarcima«, kaže Sandra stavljajući moje naočale.

»Prvo: Ako želiš ovog čovjeka, moraš imati strpljenja.

Drugo: Morat ćeš imati puno strpljenja jer, s obzirom na to što je prošao, samo je još jedan gram krivnje dovoljan da ga ubije.

Treće: Ni u kojem slučaju ne smiješ ga opterećivati tim koliko si ostala razočarana njegovim ponašanjem jer sada nije u stanju to podnijeti.

Četvrto: Potrošio je svu svoju zalihu oduševljenja i povlači se u svoju spilju kao pravi depresivac.

Peto: Čekaj ga na izlazu iz spilje i mazi ga.«

»*Muškarci su s Marsa, Žene su s Venere*, uhvatila sam te ovoga puta!«

»Nemoj se šaliti, ta knjiga je biblija za mene, da sam je imala prije možda ne bih bila jadna samohrana majka!«

»Ja, naprotiv, kažem da bi!«

»Da, i ja mislim!«

»Ali pazi, to je prestrašno. Svaki put kada započnem neku vezu, uvijek se mora dogoditi nešto katastrofalno:

David je bio u vezi, Jeremy alkoholičar, a Edgar s duhom mrtve žene.«

»Zapravo, malo i jesi jadnica, ali Julius ih je, u samo jednom potezu, sve pretekao... ej, što je ovo, crveni kvarc?« kaže pomaknuvši jastuk.

»Hm, tko zna kako je dospio ovdje«, kažem praveći se luda.

»Ne želiš mi valjda reći da si kupila crveni kvarc? Znaš li koliko košta crveni kvare?«

»Pa, više-manje...«, željela bih da me ne podsjeća.

»Prodala si se neprijatelju?« kaže mi rasrđeno držeći ruke na bokovima i mašući glavom. »Ali, ne gataš li ti iz taloga kave?«

»Gatala bih da ga netko neprestano ne baca!«

»Daj, ako mi oprostiš, ispričat ću ti o večeri s Jeremyjem.«

»Monica«, kaže i sjedne promijenivši izraz lica, »možda nije pravi trenutak za ovo što ću ti reći, ali već tjedan dana odgađam, ali sad to moram učiniti iako sam Bog zna da to ne želim.«

Ovaj mi se ton nipošto ne sviđa.

Čujem zvižduk crijepa koji se približava mojem zatiljku.

»Dugo sam razmišljala i došla sam do zaključka da je beskorisno da ostanem ovdje, u New Yorku, sada kada je moja karijera pjevačice u

drugom planu. Život je ovdje preskup i, iskreno, ne želim odgajati svoju kćer u neprestanoj zabrinutosti da neću moći izgurati do kraja mjeseca. Nedostaje mi puno moja obitelj, a na Karibima nikada nećemo biti same. Život je jednostavniji i zdraviji, mogla bih ponovno početi pjevati u crkvenom zboru ili na proslavama, kao nekad, bez smucanja po lokalima treće kategorije... Dakle odlučili smo otputovati krajem mjeseca.«

»Odlučili... tko?«

»Mark i ja.«

I *paf*. Evo crijepa koji me pogađa brzinom svjetlosti i ostavlja me bez daha.

»Ti i Mark odlazite krajem mjeseca?«

»Da, on je inzistirao, osjeća se ocem u svakom pogledu i ne može se oduprijeti pomisli da ne vidi malenu tko zna koliko vremena, a zasigurno će imati mogućnosti raditi u nekom socijalnom centru.«

»Ali, ali kako... To je neka nova šala, zar ne? Sad ćeš se početi smijati?« gledam je vrlo uznemirena, ali ona se uopće ne smije.

»A Fred? Što će biti s Fredom, nije li bio njegova velika ljubav?«

»Ostavio gaje sinoć.«

»Ne vjerujem, daj, Sandra, ne možete samo tako otići.«

»Beskrajno mi je žao ostaviti te, Monica, da je zbog mene, nikada ne bih otišla, ali u pitanju je viša sila.«

»Dakle, odluka je već donesena.« »Da, Monica, iako te ne želim ostaviti samu.«

»Ne brini za mene, navikla sam. Ovih mjeseci praktički se ništa drugo nije ni događalo - vezala sam se za osobe koje su me ostavile govoreći mi da me vole... sva sreća da me nisu mrzile.«

»Nemoj to tako uzimati k srcu, molim te, osjećam se već dovoljno užasno.«

»A kako bih to po tebi trebala shvatiti, da skačem od veselja? Otvoriti bocu? Tko zna otkada ste odlučili i niste mi ništa rekli.«

»Otprilike prije desetak dana, sve je bilo poprilično iznenada, vjeruj mi!«

»Oprosti mi, ali sada sam jako umorna, sutra ujutro moram rano ustati i htjela bih ostati sama, ako nemaš ništa protiv...«

»Monica, ovaj odlazak ne mijenja naše prijateljstvo, ti si moja najbolja prijateljica i uvijek ćeš to biti.«

»Da, naravno, prva dva tjedna i onda... daj, izađi, molim te.«

»Ako me budeš trebala, zvat ćeš me, je l' da?«

»Ne, bilo bi dobro da se počnem navikavati na samoću, to je najvjernije društvo koje imam!«

Izađe spuštene glave sa suzama koje su joj tekle niz obraze.

Ostajem sama i obuzme me strahovita hladnoća, vrti mi se u glavi.

Nema više nikoga pored mene.

Kao da sam sav novac uložila na pogrešan broj na stolu za *blackjack*.

Nestaje mi daha. Uvučem se odmah u krevet.

Nastavljam plakati i misliti kako nikoga nije briga za mene, da umrem, nitko ne bi mario. Ne vjerujem da želim umrijeti, ali mislim da ne želim više živjeti. Poput Edgarove žene sam.

Zaželim da se razbolim i odem u jednom trenu.

Zatim iznenada ustajem, palim cigaretu i hodam gore-dolje po sobi dok me jecaji tresu od glave do pete.

Svakako moram izići.

Uzimam podzemnu na blef.

Ako postoji nešto dobro ovdje u New Yorku, to je da uvijek, u bilo koje doba dana ili noći, možeš jesti i piti, a mene, u ovom trenutku, zanima samo piće.

I to u velikim količinama.

12.

Kad teškom mukom uspijem otvoriti oči, shvaćam da sam stvarno dotakla dno.

Uhvati me strah, povraća mi se, boli me glava, osjećam strašnu bol u trbuhu i ne znam gdje se nalazim.

Imam cjevčice u nosu i grlo me pasje boli.

Čini mi se da je to neka noćna mora, ali najgore je što je to realnost.

Nastojim okrenuti glavu kako bih pogledala uokolo i vidim da je netko pored mene tko mi drži ruku i slatko se smiješi.

To je neka Japanka u bijelom, nježnog lišća koje me podsjeća na lice lutkice.

»Dobro, probudila si se«, kaže mi. »Kako se osjećaš?«

Pokušavam artikulirati riječ »užasno«, ali ne uspijevam govoriti i počnem vrlo jako kašljati.

Ona mi zatim stavi ruku na čelo i pogladi me po kosi kao što je to činila Helen i smirim se. Ona se ne prestaje smješkat i to mi povraća ono malo nade.

Počinjem se prisjećati, ali imam puno praznina u sjećanju.

Nejasno se sjećam da sam bila u WC-u kafića i poslije više ničeg.

»Ne boj se, ovdje si zaštićena od svih. Sada se odmaraj«, kaže takvim anđeoskim glasom da mi poteknu suze.

Možda je ona zaista anđeo, a ja sam zaista mrtva.

Sanjam još neko vrijeme neki strahovito zbrkan i nemiran san, ali ne uspijevam se oprijeti svoj toj boli koju osjećam unutra i odlučim da se ni ne pokušavam boriti.

Probudi me neki glas koji ponavlja moje ime i napokon ponovno isplivam iz te duboke i mahnite obamrlosti. Najednom sve ponovno iziđe na vidjelo.

»Za dlaku smo se izvukli?« kaže mi žena u bijeloj kuti koja sjedi na kutu moga kreveta. »Osjećam se grozno!« kažem.

»Da, vjerujem, umalo da se nisi utopila u rijeci, čudom su te izvadili ljudi koji su bili u kafiću i vidjeli te pijanu kako izlaziš. Sada, nakon masaže srca i ispiranja želuca, trebala bi se osjećati kao da je preko tebe prešao teretni automobil s prikolicom, zar ne?«

Potvrdim glavom.

»Javili smo kući, odgovorio je momak koji se tako prestrašio da sam bila na kušnji poslati hitnu pomoć. Sada stiže, je li to možda tvoj muž?«

»Ne, to je moj cimer.«

»Jako je zabrinut, znaš li? Sada ću te ostaviti malo samu, čekam rezultate tvojih pretraga, a kasnije ćemo malo porazgovarati, slažeš li se?«

Odgovorim *da* glavom, poput djeteta koje je stvarno gadno zabrljalo.

»Ono je tvoja bolničarka, Izumi«, kaže pokazujući na Japanku koju sam već vidjela, »dakle ako ti je nešto potrebno, nemoj se ustručavati pozvati je.«

Tako su ljubazni prema meni da se još više osjećam krivom.

Vjerojatno je to njihov poziv, ali već se dugo nisam osjećala toliko maženo iako okolnosti nisu baš najbolje.

Nakon deset minuta trčećim korakom ulaze Mark i Sandra.

»Što se dogodilo? Što su ti učinili? Rekli su nam da ti se dogodila nesreća! Bože, kakva grozna spavačica!« kaže Mark.

Obasipaju me pitanjima, grle me i ljube u obraz, a ja istovremeno osjećam kako klizim u ponor srama.

Reagirala sam poput tinejdžerice koja bježi od kuće kako bi privukla pažnju i koja zamalo da nije umrla. A pogledaj kako sam ih zabrinula!

Sve je tako apsurdno, sada mi se čini nevjerojatnim da sam uspjela napraviti tako veliku glupost, a k tome i u svojim godinama.

»Ljudi«, započnem govoriti nastojeći otjerati povraćanje, »ja vas iz dubine duše molim za oprost za ovo što sam učinila. Vi znate da je ovaj period bio pun razočaranja i promjena, a kada mi je Sandra sinoć rekla da odlazite, toliko sam klonula duhom da sam izišla iz

kuće, sjela na metro i ušla u kafić prema Villageu, više se ni ne sjećam u koji, s preciznom namjerom da više ne mislim.«

Napravim pauzu kako bih popila malo vode. U ustima mi je okus metala.

»Vi me poznajete, nisam tip koji često čini nepromišljene stvari, ali bila sam tako usamljena i tako očajna da bih bila dala ruku, samo da se tako više ne osjećam. Edgar mi je, malo za promjenu, praktički rekao da se ne osjeća sposobnim da bi imao ozbiljnu vezu sa mnom, zatim mi Sandra nagovješta da putujete krajem mjeseca i odjednom sam osjetim ostavljenom... izgubljenom u šumi, ne znam kako bih vam to objasnila, bila sam prestravljena od pomisli da ostajem sama.«

»Dakle, što se dogodilo?« požuruje Mark.

»Ušla sam u taj kafić i naručila sam jednu čistu votku, zatim još jednu, i još jednu, kad se sjetim, povraća mi se. I tako dok sve nije poprimilo neku iskrivljenu, daleku, irealnu dimenziju, kao da je neka druga *ja* patila dok sam ja sve promatrala sa strane.

Nemam osjećaj koliko sam mogla popiti, ali kada sam bila ustala kako bih otišla na WC, uistinu sam se teško držala na nogama. Stigla sam do tamo oslanjajući se na šank. Zatim sam se naslonila na umivaonik i podigla glavu kako bih se vidjela u ogledalu... ja... gotovo da se nisam prepoznala. Šminka mi se slijevala, nisam uspjela fokusirati svoje lice, bila sam prestrašena, povraćala sam i bila sam toliko ošamućena da su mi suze samo tekle, a ja ih nisam uspijevala zaustaviti.«

Sandra me gleda blago, s razumijevanjem. Mark je, naprotiv, ozbiljan.

»Zatim sam se sjetila da imam ampulu *Valiuma* koju držim u torbi za slučaj nužde, samo što nisam imala ni minimum samokontrole, izgubila sam pojam o količini kapi i mora da sam ulila slonovsku dozu u posljednju votku.«

Nitko se ne smije.

»Izišla sam iz lokala i ubrzo sam se počela osjećati bolje, odmoreno, lagane glave. Nemir je u želucu naglo popustio. Ništa me više nije

boljelo, bila sam sretna zbog vas i zbog Edgara i zbog sebe. Osjećala sam se dobro i večer je tako bila friška i ugodna da sam otišla sjesti uz rijeku. Sjećam se samo da moje tijelo, ruke i noge nisu slušale i da mi se jako spavalo.«

Trenutak tišine pun napetosti.

Na kraju Mark eksplodira.

»Postala si prava glupača, Monica?« kaže Mark hladnokrvno. »Hoćeš li se prestati igrati? Imaš već više od trideset godina, i svijet se, žao mi je što ću te razočarati, ne vrti oko tebe... Ne vrti se ni oko koga. Svi smo tu kako bismo se nastojali snaći i živjeti sa svojim frustracijama i svojom boli i nikome nije lako! Želiš li dalje nastaviti ovako? Odlično, to je tvoj izbor, ali znaj da tako nitko neće ostati uz tebe jer će se svi umoriti nakon nekog vremena, shvatit će da te boli kurac za sve, osim za tvoj maleni začarani svijet. Sve što ti želiš raditi u životu, jest žaliti se kako si nesretna jer ti se ne sviđa posao koji radiš i jer nemaš dečka! Prošeci po ovoj jebenoj bolnici i pogledaj u lice istinskoj boli! Jamčim ti da bi svi voljeli zamijeniti svoje živote s tvojim!«

I iziđe zalupivši vratima.

Ostajem sama sa Sandrom koja me ozbiljno gleda.

»Jako je ljut, ali moraš shvatiti da te mnogo voli, isto kao i ja.

Ne odbacuj svoj život, da si se uistinu bila utopila, možeš li zamisliti koju bi bol nanijela svima nama? A svojoj obitelji? I zbog čega? Osobe ne odlaze da bi tebi prkosile. Izabiru i ti izabireš, i sigurno ne možeš sve usrećiti, ali to ne mijenja naklonost prema osobama koje doista voliš.«

»Tako se jako sramim.« Počnem gorko plakati dok me Sandra miluje po glavi. »Užasna sam osoba!«

»Nisi užasna, ali moraš naučiti više se oslanjati na sebe.«

Uđe Izumi i smiješeći se, kaže: »Posjeti su završeni.«

»Vidimo se sutra, Monica, ako ti išta zatreba, nazovi u bilo koje doba.«

Izumi mi se nasmije i sjedne na stolac pored mene, da mi rupčić kako bih obrisala suze. Imam osjećaj da mi želi nešto saopćiti, ali kao

da čeka pravi trenutak.

»Moraš sada biti sretna jer je ovo dobar trenutak za tvoj život«, kaže mi nekako tajanstveno, ali vrlo svečano.

»Kako mogu biti sretna?« kažem brišući oči. »Naudila sam svojim prijateljima, ne znam tko sam i ne znam što želim. Gadim se samoj sebi.«

»Ti si stvorenje koje Svemir voli jer si jedina i savršena takva. Bilo koju odluku da doneseš, savršena je jer je tvo- ja. Život je jednostavan, dovoljno je otvoriti prava vrata. Izaberi prava vrata i doći će lavina lijepih stvari jer ono što je u životu važno, jesi ti, a ostalo je izbor. Napiši svoju priču i živi je s ljubavlju!«

Izumi posjeduje tako jednostavnu i vedru mudrost, što je čini tako zaraznom.

»Prekrasno je to što mi govoriš.«

»Sto dolara, molim!«

Provedem dva dana u bolnici i sve se više uvjeravam da to nije bio puki slučaj.

Izumi ima pravo, ja sam ta koja piše svoju priču i ja sam ta koja odlučuje hoću li biti dobro ili loše.

Nema nikakve koristi kriviti svijet, žena sam koja posjeduje značajne mentalne sposobnosti i izvrsno zdravlje i doista imam sve što je potrebno za uspjeh u životu.

Nemam hrabrosti obavijestiti Edgara o ovome što se dogodilo jer dramatično nalikuje na priču o njegovoj ženi.

Da mi se uistinu nešto ozbiljno bilo dogodilo, povrijedila bih ga nasmrt.

Nisam bila svjesna svoje odgovornosti prema osobama oko sebe. Uistinu sam samo željela privući pažnju, poput djevojčice.

Uđe Izumi i kaže mi: »Tu su dvije starije osobe koje te žele pozdraviti!«

O Bože! Jedine dvije starije osobe koje ovdje poznajem jesu Miss H i Miss V, koje se nisam ni sjetila obavijestiti. Sigurno su zvale kući, bit će da su ljute.

Ulaze teturajući kao uvijek i oslanjajući se jedna na drugu, dok vozač ostaje na vratima. Donijele su mi cvijeće, nikada to ne bih očekivala, mislila sam da će mi donijeti nešto za rad dok sam ovdje, da ne gubim vrijeme, tipa da laštim srebrninu ili da sređujem arhivu! »Blijeda je kao krpa!« kaže Miss H.

»Uistinu da, a i ova spavačica joj ne pristaje dobro«, brzo će Miss V.

»I nepočesljana je!« nanovo će Miss H.

Smijem se jer je to njihov način pokazivanja brige za mene, znam to jer ne koriste automobil barem trideset godina. Ako su došle i donijele mi cvijeće, znači da im je stalo do mene iako to nikada neće priznati.

»Kad se mislite vratiti na posao? Mnogo stvari treba napraviti!«

»Vratit ću se ubrzo, ne brinite, samo ako želite nesretnicu u svojoj trgovini!«

»Kakva pitanja, naravno da je želimo, nismo osjetili tako jake emocije još od Watergatea!«

»Sad se odmarajte, očekujemo vas sljedeći tjedan«, kaže Miss V, a Miss H odobri iskašljavajući katar. Ako je netko čuje, stavit će je u izolaciju.

Nakon što su izišle, vraća se Izumi. Gledamo se i smijemo dok jedna Miss H nastavlja kašljati u hodniku i čujemo je kako urla: »Ne dirajte me, izvrsno sam!«

»Znaš, Izumi? Mislim da doista imaš pravo, u osnovi tajna je u otvaranju pravih vrata, a prije negoli otvoriš prava, moraš otvoriti pokoja pogrešna, istina?«

»Ja sam prije u Japanu bila balerina, ali nisam bila sretna, puno sam učila, ali to nije bio moj izbor, nego izbor roditelja. Onda sam jednog dana, dok sam bila tu u Americi na turneji, slomila nogu i u bolnici sam shvatila da bih voljela biti bolničarka i to su bila prava vrata. Zato je sada dobar trenutak, samo moraš iz dubine srca osjetiti što te veseli.« »Usrećile bi me jednostavne stvari koje su mi možda puno bliže nego što ja mislim, ali kao da me je strah ostvariti ih; svaki put kada nešto započnem, pogotovo ono što trebam dovršiti, prekinem na pola.«

»Možda nije bio pravi trenutak, vama se zapadnjacima uvijek žuri postići uspjeh, nikada ne čekate trenutak da sazrijetе.«

»Istina, možda je sad došao trenutak budući da je moj život potpuno prazan list papira...«

Puštaju me iz bolnice u invalidskim kolicima. Prati me mala čarobna Izumi.

Prije odlaska pitam je što na japanskom znači ime Izumi. Ona mi odgovori: »Fontana.«

»Da, rekla bih da je prikladno, upravo i jesi fontana svjetlosti i mudrosti«, a ona uzvraća: »Ne, to je samo ime ljubavnice moga oca!«

Uđem u taksu i uputim se kući.

Otvora Mark koji me čvrsto grli, odmah osjetim i miris pohanih banana te piletine s karamelom koju je Sandra pripremila i koju obožavam.

Vratila sam se kući i uistinu osjećam da me Svemir voli, kako bi rekla malena Japanka. Sada se samo moram pobrinuti da ostanem mirna i da mudro izaberem pravi put.

Prije nego što ponovno počnem raditi na romanu, čitam elektroničku poštu i vidim nekoliko Edgarovih poruka.

Bok Monica,

tri su sata u noći i ne mogu spavati.

Puno mislim na tebe i na stvari koje smo skupa prošli i osjećam se vrlo glupavo i usamljeno. Ovdje sam u ovoj velikoj, pustoj i hladnoj kući gdje nikada nije bilo radosti ili je možda i bilo, ali ja sam bio prezaposlen da bih to primijetio.

Ne bih želio biti patetičan, dapače, da, recimo to, baš želim biti patetičan!

Ti imaš trideset godina ili malo više i život je pred tobom i s jedne strane ti zavidim jer bih se i ja rado vratio u tridesete i bio nepromišljen i nestašan, a s druge strane jako se bojim zbog pomisli da ponovno moram sve proći, a zatim pomislim da je život samo jedan i da sam samo najobičniji kreten.

Ne želim više tratiti tvoje vrijeme svojim paranojama, ispričat ću ti samo jednu ekskluzivnu vijest koja će te zaista nasmijati.

Bračni par Miller pokrenuo je brakorazvodnu parnicu jer je David, tijekom medenog mjeseca, ulovio Evelyne sa sobaricom hotela!

U obitelji se ne priča ni o čem drugom, i sama možeš zamisliti zašto, samo se nadam da mi neće vratiti poklon!

Ljubim te i puno te volim.

Ed

Druga poruka kaže:

Nisam očekivao da ćeš odmah odgovoriti, ali nadao sam se da hoćeš, barem prije svršetka godine!

Vi u toj kući nikada ne preslušavate telefonsku sekretaricu? Nazoveš me kad stigneš, molim te? Ja sam stari zabrinuti čovjek!

Puse.

Ed

Jadničak! Sada ti je jasno što znači kada si zabrinut, zar ne?

13.

Dragi Ede,

u potpunosti si u pravu, neoprostivo je.

Razlog zbog kojeg ti nisam odgovorila prilično je ozbiljan i iako ti ga, zapravo, na početku nisam ni htjela spominjati, vjerujem da bi bilo iskreno s moje strane da ti kažem što se dogodilo.

Nije me briga koliko ćeš me osuđivati, učinila sam to u trenutku velike zbunjenosti i straha i zaozbiljno sam riskirala život, ali to je bila velika lekcija koja mi je otvorila oči koliko je moj život dragocjen i koliko je ljubavi oko mene iako mi se ne prikazuje u obliku u kojem je ja očekujem.

Ti si otišao, Mark i Sandra će krajem mjeseca otputovati, a ja sam se, zbog klonulosti, napila i uzela sam previše Valiuma i zatim otišla sjesti uz rijeku.

Ostalo ostavljam tebi da zamisliš.

Tri sam dana bila u bolnici i iako se sada osjećam bolje, moram radikalno promijeniti stav prema svom životu i ljudima oko sebe. Shvaćam da ovo zastrašujuće nalikuje onome što se dogodilo tvojoj ženi, samo što je, u mojem slučaju, spas stigao prije. Ziva sam čudom i pravedno je da to znaš.

Molim te za period tišine i razmišljanja do daljnjega.

Ja ću biti tu u pokušaju odrastanja.

Uskoro

M.

Nakon otprilike nekoliko sati, dok sam bila zaokupljena pisanjem, zazvoni telefon.

Edgar je.

»Halo! Dakle što si učinila, jesi li poludjela? Željela si se ubiti? Nisam te smatrao sposobnom za takve maloljetne postupke...«

Pustim ga neko vrijeme da se ispuše, čini mi se kao da slušam Marka, ali ga u jednom trenutku prekinem.

»Ede, sada prestani! Već mi je i bez tebe dosta >unutarnjih glasova< koji me nazivaju imbecilom. Namjerno sam te molila za period tišine jer ne mogu podnijeti nikakvu vrstu pritiska i sada, oprosti mi, ali radim.« I poklopim.

Osjećaj krivnje ili ne, nema me pravo koriti.

Telefon zazvoni još nekoliko puta, ali ne odgovaram.

Upravo kad bih trebala nježnost...

Ostavlja poruku: »Oprosti mi, prava sam budala, nisam te htio tako napasti... ali... probaj shvatiti... nazovi me ti.«

Tako mi ne pomažeš, Ede.

Želja da se uvučem u krevet i pošaljem sve k vragu ogromna je, ali želim je pobijediti i iako je situacija zaista teška, želim je nadvladati.

Dovršit ću knjigu i poslat ću mu je *e-mailom* kao što smo ugovorili, a da se ičeg drugog ne dotičemo.

Ponovno zazvoni telefon. Zar je opet on?

Odgovorim.

Sam je, nisam ga čula cijelu vječnost.

Kaže da ima veliku molbu.

Otputovat će na krstarenje na nekoliko tjedana s Judith, koja se još nije oporavila od Helenine smrti. Jako je zabrinut i nada se da će joj dobro doći promjena zraka.

Pita me mogu li pričuvati psa.

Presretna sam, oduvijek sam željela imati psa i u ovom je trenutku bitno da se brinem za nekog drugog.

Još istog popodneva stiže Sam s malim Helpom.

Sam izgleda zastrašujuće, smršavio je, blijed je, izgleda kao da ne spava tjedan dana. Kaže mi da je Judith teško prihvatila smrt majke i da se sada samo svađaju. Nada se da će je razveseliti ovaj odmor.

Dva tjedna krstarenja po južnim morima.

Zar nema mjesta za mene?

Kada Sam ode, Help ostaje malo usplahiren. Tužan je, mali jadničak, osjeća se ostavljenim. Kako ga razumijem!

Uvedem ga u kuću i odmah mu dam jesti, ali on ostane u kutu blizu vrata s velikim blistavim očima. Tada sjednem pored njega i uzmem mu njuškicu među ruke.

»Ne boj se, maleni, brzo će se vratiti, bit će nam dobro skupa, vidjet ćeš. Hajdemo prošetati, želiš li?« i nakon nekoliko minuta nesigurnosti i puno milovanja, krene za mnom.

Podsjeća me na film *28 dana* sa Sandrom Bullock gdje na kraju perioda dezintoksacije pita psihoanalitičara kada će biti sposobna voljeti nekoga, a on joj odgovori da će to biti kada bude sposobna brinuti se o biljci ili mladunčetu.

Nisam mislila da je tako teško voditi psa na uzici, uopće me ne prati.

Zašto stalno zapišava sve stupove, stabla i semafore i vuče kao da želi poorati polje? Usto to kretensko ime; kada ga zovem, svi se okreću prema meni.

Uopće mi nije smiješno.

0 Bože, zapuhana sam, kad se vraćaju tvoji gazde?

Dobar psić, budi dobar, ostavi na miru drugog psa, zar ne vidiš da je to rotvajler, idiot od psa?

Ali boli njega briga i poleti mu pošnjofati stražnjicu. Ovaj to uopće ne cijeni, odmah mu nastoji otrgnuti glavu!

I to je kraj. Vlasnica ljutog zmaja i ja počnemo zazivati svoje životinje, ali uzaludno.

Uzice se zapetljivaju, psi laju, a mi urličemo poput opsjednutih. Jedina nada je osloboditi ga, ali čim ga odvežem, počne trčati od straha. A ja za njim!

Bože moj, koji dan, a još ih preostaje četrnaest.

Vratite me u bolnicu kod Izumi!

Tražim ga dva sata, ali na kraju izgubim nadu i sjednem očajna na pločnik razmišljajući što ću reći njegovim gospodarima. Evo, vraća

se bjegunac spuštenih ušiju i podvijena repa. Izgleda kao da se iskreno kaje, sjedne i da mi šapu.

»O. K., Help«, kažem. »Priatelji!«

Moj se život izrazito poboljšao otkada je tu Help.

Činjenica da sam odgovorna za nekoga, da ga moram izvoditi u šetnju, dati mu jesti, igrati se s njim, vrlo me odvlači od mene same i mojih misli.

U večernjim satima dok pišem na kompjutoru, on je ispružen na podu pored moga stolca, a zatim, kad dođe vrijeme za spavanje, popijemo toplo mlijeko i dopustim mu da se popne na krevet sa mnom. Znam da ne bih smjela, ali već predugo ne spavam ni s kim. Nisam još uvijek nazvala Eda, nisam spremna.

Nastavljam mu slati stranice *e-mailom*, on mi ih vrati ispravljene i u dnu uvijek napiše nekoliko redaka da sazna kako sam.

Ja mu odgovaram uvijek vrlo uljudno, ali suzdržano, ne želim da se ophodi sa mnom kao s nekom jadnom psihičkom bolesnicom... to je bila njegova žena i ne želim da se osjeća dužnim brinuti se za mene samo zbog toga što sam učinila.

Mark i Sandra gotovo su se spakirali i uskoro će otputovati.

Help je vrlo uznemiren jer osjeća promjenu i bojim se da će zbog svih tih osjećaja doživjeti krasan živčani slom.

Tko zna postoje li psi alkoholičari?

Naše se šetnje poboljšavaju, Help malo više sluša, voljela bih s njim trčati po Central Parku, ali znam da bi to bila tragedija. Već ga zamišljam kako stoji ko zakucan da bi se zatim zatrčao za golubovima.

Koja šteta, tako bi bilo njujorški.

Pitala sam tetke mogu li ga dovesti u trgovinu, ali kažu da je protiv pravilnika - koji su one odredile - i dakle morat ću ga ostaviti kod kuće sljedećih dana i bojim se da će biti usamljen.

Raste li to u meni mrvica majčinskog instinkta?

Kad izađem s posla, jurnem kući kako bih ga izvela van, a on mi se vrlo veseli. Ma koji muškarac! Ovo su prava zadovoljstva.

Kupujem mu najbolje papice, vodim ga na dotjerivanje i, kada iziđe sav mirišljav, jako sam ponosna na njega.

Mark me zeza i zove me »mama«. Čuj tko priča!

Čak je ostavio čovjeka svoga života kako bi slijedio svoje kumče.

Oblici su ljubavi beskrajni, dovoljno je izabrati onaj koji nas najviše usrećuje.

I evo sudbonosnog dana, Mark i Sandra putuju.

Ovu sam scenu bila zamislila već desetak puta, ali, Bože, kako je tužno!

Mark iznosi posljednji kofer i baca još jedan pogled uokolo kako bi vidio je li štogod ostavio, zatim mi dolazi u susret.

Čvrsto se zagrimo i plačemo, on me gleda i kaže: »Kako ću bez svoje curice?«

»Bit ćeš dobar tata, obećavaš?«

Zatim me grli Sandra i to je svakako najteži trenutak.

Tako je ogromna da se jedva zagrimo i uhvati nas smijeh.

»Bilo je pravo zadovoljstvo upoznati te«, kaže Sandra.

»Da, ali je tako teško pustiti te da odeš... Nedostajat ćeš mi.«

»Tvoje su karte prekrasne, jutros sam ih bacila, sve će biti dobro. I znaš da se stvari u životu nikada slučajno ne događaju, dakle ako smo se već upoznale, postoji neki razlog i skupa ćemo ga otkriti.«

»Obećavaš?«

»Ja obećati, mala moja!«

Zagrimo se sve troje, a Sandra u suzama zapjeva našu pjesmu *Time after time*.

To je pravi zbogom.

Vrata se zatvore. Uistinu su otišli.

Kuća je najednom utonula u tišinu, a tišina zna biti zaglušujuća.

Help me zbunjeno gleda svojim velikim tamnim očima.

»Ostali smo sami, stari moj, a uskoro ćemo se i nas dvoje rastaviti. Ali ne trebamo biti tužni, to je dio života iako je to za mene konstanta koja se zaista prečesto ponavlja.«

»Ljudi se susreću, upoznaju, rastanu i opet sastanu, život je takav, nemoguće je nastojati zaustaviti stvari, treba uzeti sve što dođe i

prihvatiti kako je, razumiješ?«

Dragi Ede,

već se neko vrijeme ne javljam i učinila sam to namjerno. Sada je došao trenutak da ti najiskrenije kažem kako stoje stvari.

Kada si otkupovao, bila sam stvarno loše, nisam bila ni primijetila koliko me to pogodilo, osjetila sam samo ogromnu prazninu.

Nisam ti to htjela prije reći i dobro sam učinila jer je razočaranje bilo uistinu veliko.

Prvo se prurušiš u anđela čuvara, starijeg brata, oca, prijatelja, perfektnog dečka i čovjeka iz snova i nakon što mi cijeli život preokreneš naopačke - i odvedeš me u krevet - što činiš? Ponaavljaš da si alergičan na ozbiljne veze, što ti ne služi na čast ništa više od moje »reakcije maloljetnice« (citiram).

Na početku sam mislila glumiti »superiornu«, onu kojoj odgovaraju veze »vidjet ćemo« i rekla sam si, da sam odabrala ulogu zrele i emancipirane žene, bio bi sa mnom. Ali to nije ono što želim i nemam nikakve namjere skrivati se iza glupih taktika jer sam ozbiljna osoba i želim, štoviše, zaslužujem ozbiljnu vezu. Sviđalo se to tebi ili ne, zaljubljena sam u tebe i volim ponajviše tvoje mane i tvoje slabosti i ako je to tebi previše, onda će naši odnosi biti isključivo profesionalni i nadam se da će uistinu kratko trajati.

Ako, naprotiv, odlučiš mrdnuti guzicu iz te svoje apatije, onda možemo ponovno razgovarati o tome i obećavam ti da ću, sa svoje strane, probati svim snagama da ta veza uspije.

Budući da sam dama, dat ću ti ipak vremena da razmisliš.

Volim te M.

Uh!

Bilo je teže nego mu reći na telefon, ali izvući sve van vrlo mi je pomoglo.

Računala sam i s idejom da ga više nikada neću čuti, ali obećala sam samoj sebi jednu stvar i želim je ispuniti.

Ako ne želim više biti beznačajna i ako želim ljubavnu vezu dostojnu tog imena, samo sam ja ta koja to može promijeniti.

Istina, Help?

Postajem luda...

O. K., priznajem, prvi je dan moga novog života, ali još se uvijek ne osjećam previše opušteno. To je kao da odnedavno imate vozačku.

Uzevši u obzir vremensku zonu, Edgar je trebao pročitati poruku kada je kod mene bilo pet sati ujutro, dakle sada kada je devet...

Pomirimo se sa sudbinom, bomba je već bačena, ne preostaje mi ništa nego čekati reakciju.

Stara bi Monica bila zalijepljena za kompjutor u očekivanju novih poruka, ali ako sam išta naučila onda je to da si u potpunosti odgovoran za svoje postupke.

Činim nešto što nisam sto godina - zovem svoga oca.

Nevjerojatno je srdačan, postavi mi gomilu pitanja, pita me kada se vraćam kući, kaže mi da mu nedostajem i da svi pitaju za mene.

Ispričam mu o knjizi koja je u pripremi za tisak, izostavivši zbog poštovanja pojedinosti svoje afere s izdavačem i on mi kaže da nije ni sumnjao da će njegova curica uspjeti.

Da zna za sve gluposti koje sam činila ovih mjeseci, ne vjerujem da bi bio toliko ponosan, ali jedna je stvar sigurna - imam veliku želju vratiti se kući.

Provedem dan u proljetnom čišćenju koje sam uvijek mrzila, ali koje me sada jako opušta, s malo džeza u pozadini. Na kraju se ne osjećam toliko usamljeno.

Help je postao pitom poput jaganjca. Otkrila sam da ga, kad spomenem riječ »rotvajler«, uhvati panika.

Navečer, nakon šetnje, odem provjeriti elektroničku poštu i ustanovim da Edu nema ni traga ni glasa.

Kao što se moglo i očekivati.

Priznajem, užasno mi je. Ali mislim da sam postupila ispravno, na jedini način kojim štitim svoje osjećaje. Ako on pobjegne, znači da nije bio pravi.

Šteta, jer kad mislim na sve lijepe trenutke koje smo skupa prošli, večere, čavrljanja, vjenčanje, put u Cornish, jako me probada u srcu.

Tako sam puno u posljednje vrijeme maštala o tome kako bi bilo živjeti s njim, dijeliti svakodnevne stvari, one dobre i one loše,

zajedno kuhati, putovati, kupiti psa - to obvezno! - i onda, tko zna možda jednog dana... imati djecu?

Naposljetku, on je bio čovjek »koji se smije istim stvarima kojima i ja«, ako ćemo se poslužiti Salingerovim riječima.

Ako mi ljudi plaćamo zbog naših loših djela, pitam se zbog čega Gospodin kojiput zaboravi s moje liste maknuti ona već naplaćena i nastavlja ih stavljati na moj račun!

Vratila sam se na posao, nadgledale su me kao da sam osoba pod specijalnom zaštitom.

Ne znam jesu li točno shvatile kako se »nesreća« odvijala jer me je Miss H sigurno jedno osamsto puta pitala zašto sam bila u bolnici i ja sam joj ponudila otprilike deset različitih varijanti: žutica, polipi, *ballux valgus*, guba i skolioza.

Kako je lijepo vratiti se tu, ili bolje, kako je lijepo ponovno živjeti.

Dva su bića na koje neprestano mislim: pas i Ed, bjegunac.

Sto im je zajedničko? To da ni jedan od njih, ako im se obraćam, ne odgovara!

Prošla su tri dana i već strahujem da se neće javiti.

Neugodna stvar je da ga, iako nedostaje malo stranica do kraja romana, ipak moram nastaviti kontaktirati i on to jako dobro zna.

Ako namjerava učiniti nešto ružno, na primjer ostaviti me na cjedilu ovako na pola puta, nakon što sam se dobrano namučila, onda zaslužuje da ostane sam... sa svojom majkom. Mislim da nema gore kazne za muškarca.

Vratim se kući i otkrijem, vesela poput nove mame, da se dlakavo dijete pokakalo po cijeloj dnevnoj sobi.

Mogao je i u krevet, ali je to obavio u dnevnoj sobi. Zlatan je!

Mark mi je ostavio čuveni Pradin šal da ga vratim njegovoj majci kojoj nije ni rekao da odlazi - to ću morati ja.

Bit će to zadnje što ću učiniti prije nego što odem odavde.

Odvedem Helpa kod veterinara jer se ne osjeća dobro i liječnik mi da kapi koje mu moram davati svaka četiri sata. Liječnik je u iskušenju da ih da i meni jer sam strašno uznemirena, ali on ne može shvatiti koliko može biti zabrinuta mama Talijanka.

Namjestim budilicu na četiri sata ujutro, a zatim me san zauvijek napusti. Upalim telku, čitam i neminovno počnem misliti pa odlučim pogledati ima li pošte za mene.

Možda je slučaj, ali poruka koja treperi pred mojim pospanim očima, poslana upravo u ovom istom trenutku, kaže:

Kad ćeš se doseliti k meni? Ed

Uzbuđenje je tako snažno da se preznojim od straha.

Zgrabim telefon i nazovem ga. Odgovori mi nakon prve zvonjave - ha! Ha! Dakle čekao je! »Još uvijek me želiš bez obzira na sve?« kažem.

»Ne vjerujem, uistinu si ti? Ali kod tebe je pet sati!«

»Moć ljubavi!«

»Dakle misliš da bi mogla živjeti s čovjekom koji te zaveo i onda ostavio?«

»Nikada nije dobro slijediti muškarca, došla bih samo zbog posla o kojem sam oduvijek sanjala.«

»Kako si mudra postala, kakogod, ovdje ti posla neće nedostajati, treba čistiti šest soba, prati rublje, kuhati...«

»Šovinistički gade! Nisam na takav posao mislila.«

»Šalim se! Reći ću ti da jedan moj prijatelj koji upravlja lokalnom televizijom misli da bi *Vrt bivših* mogao postati odličan *talk show*, možda s bivšima poznatih osoba, a ti bi mogla biti suautor.«

»Je li ovo možda neka šala?«

»Ne, ne, jako sam ozbiljan!«

»Znaš li da me uvijek uspijevaš uhvatiti nespremnu?«

»Znam.«

»I znaš li da te jedva čekam vidjeti?«

»A znaš li ti da te volim?«

»Ne, to nisam znala!«

»Sada znaš!«

»Opet si me uhvatio nespremnu!«

I konačno, putujem i ja.

Ovdje sam i čekam taksu koji će me odvesti u zračnu luku, a oko vrata imam šal koji ću putem dostaviti Markovoj mami.

On i Sandra su izvrsno, zapravo je dobro što su odabrali otići tamo dolje, bit će uistinu sretni.

Sam je došao po Helpa, bilo je jako teško rastati se s njim, zaklela bih se da sam ga vidjela kako plače. Ja sam plakala.

Tetke su me najviše začudile jer su doista žalile zbog mog podosta iznenadnog odlaska. Htjele su mi dati simboličnu povišicu od dvadeset i pet dolara... bila sam u napasti da ostanem!

Nakon toga su me zagrlile i darovale mi staru kameju svoje mame.

Prvo ću se vratiti u Italiju vidjeti svoje, a za nekoliko ću tjedana otputovati u Edinburgh gdje ću konačno započeti ovaj novi život koji obećava.

Jedva čekam početak ove avanture.

I ako nam je suđeno, uspjjet će.

Nakon svega situacija je ipak vrlo pozitivna... Nedostajat ćeš mi, New York!

Stiže taksi.

Iznesem kofere i bacim posljednji pogled na kuću.

Izgleda kao da je prošlo sto godina otkada je tu bilo prometno kao na kolodvoru.

Nikad to neću zaboraviti!

Zatvaram vrata.

Zvoni telefon!

Kvragu!

Taksist mi pokazuje da već kasnimo, ali moglo bi biti važno. Uđem trkom i odgovorim. »Halo, Monica? David je.«

Notes

[←1]

dolazi od talijanskog izraza *usarmi*

[←2]

na talijanskom *stalla*

[←3]

iz pripovijetke *Teddy*, iz zbirke *Devet prič,*. D. Salinger

Table of Contents

- 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
- Notes